

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE **BENEATH** SERIES BOOK FIVE

BENEATH THESE LIES

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

beneath these

LIES

MEGHAN MARCH

Copyright © 2016 by Meghan March LLC

Tüm hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke, Bulletproof Editing
www.bulletproofediting.com

Kapak tasarımı: Sarah Hansen, Okay Creations www.okaycreations.com

Fotoğraf: Sara Eirew
www.saraeirew.com

İç Tasarım: Stacey Blake, Champagne Formats
www.champagneformats.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bunların yayınlanması/kullanılması ticari markalar, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir. Web sitesi ziyaret edin: www.meghanmarch.com.

contents

Başlık Sayfası
Telif Hakkı Bu
Kitap Hakkında
Teşekkür

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30

Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Sonsöz

Kirlenmeye hazır mısınız?
Ayrıca Meghan March Yazarın
Notu
Yazar Hakkında

about this book

Bak ama dokunma... Bunu söyleyen bir neon tabela da takabilirdi. Bu onu daha çok istememe neden oluyor.

Her yönden benden üstün olabilir ama yine de altımda olmasını istiyorum.

Onun zengin kız tenine dokunmaya hakkım yok, ama bu beni tadına bakmaktan alıkoymayacak. Çünkü kurallar çiğnenmek içindir-özellikle de ödül bu kadar iyiye.

Hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı bir dünyada, bu yalanların altında ne yatıyor?

Bu Yalanların Altında, *Beneath* serisinin beşinci kitabıdır, ancak tek başına da okunabilir. Ancak, eğer tercih ederseniz, [*Beneath This Mask* \(*Beneath* #1\)](#), *Beneath* [*This Ink* \(*Beneath* #2\)](#), [*Beneath These Chains* \(#3\)](#) ve [*Beneath Beneath These Scars Beneath* \(#4\)](#).

acknowledgments

Dokuzuncu kitap! Bu nasıl oldu? Birçok uzun gün ve geç saatlere kadar süren geceler, çılgınca fikirler ve harika bir ekip.

Özel teşekkürlerimi sunuyorum:

Meghan March Kaçak Okurlar Facebook grubu, (sanal olarak) tanışma zevkine eriştiğim en muhteşem hanımlar topluluğu oldukları için. Desteğiniz ve bağlılığınız beni her gün şaşırtıyor. Sizin için çok minnettarım.

Okuyucularım, bu kitabı elinize aldığınız için sonsuz minnettarım. Siz olmasaydınız, hayallerimi yaşayamazdım. Size seveceğinizi düşündüğüm kitapları sunmak için her zaman elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Bu ve diğer kitaplarımı okumak ve incelemek için zaman ayıran tüm kitap blogcuları. Zamanınız ve özveriniz gerçekten takdire şayan.

Grey Ghost Author Services, LLC'den Angela Smith, muhteşem asistanım ve en iyi arkadaşım. Şimdiden bu kadar yol kat ettiğimize inanabiliyor musun? Sen hayatımda olmasan ne yapacağımı bilemezdim. Asla öğrenmek istemiyorum.

Angela Marshall Smith ve Pam Berehulke, olağanüstü editörler, bir kez daha yazabileceğim en iyi hikayeyi sunmama yardımcı oldukları için.

Danielle Sanchez ve Inkslinger PR ekibi, sınıfının en iyisi reklamcılar, bu yayını profesyonellik ve tarzla ele aldıkları için.

Natasha Gentile ve Jamie Lynn, muhteşem beta okuyucularım, size bu kitabı okumanız için gönderdiğimde hiç soru sormadığınız için. Böylesi daha iyi değil miydi?

Okay Creations'dan Sarah Hansen, bir başka çarpıcı kapak tasarımı için.

Champagne Formats'tan Stacey Blake, muhteşem iç tasarım ve inanılmaz hızlı geri dönüş için.

Ailem, büyük hayallerimi sürekli destekledikleri için. Hepinizi seviyorum.

1 Valentina

"AŞIK OLDUM. RESMİLEŞTİ."

İçime çektiğim kelimelerle başım taradığım faturadan kalktı. Kalemimi kurutma kâğıdının üzerine bırakarak, ön cam kapıyı silen galeri çalışanlarından birine baktım; Fransız Mahallesi'nin parlak güneşi, turistlerin parmak izleri yüzeyi kirletmeden parıldıyordu.

Trinity iki yıldır çalışan olarak o kapıyı siliyordu ve ondan önce de zaman zaman onu Big Brothers/Big Sisters programındaki "Little "ım olarak galeriye getirdiğimde.

"Affedersiniz?" Dedim.

Trinity on sekiz yıl üç günlüktü ve aşk hakkında benden daha fazla şey bilmediğinden emindim. Otuz iki yaşında bu kavramdan vazgeçmişim. Genel olarak erkeklerden ümidimi kesmişim ve kadınlardan hoşlanmadığıma göre, bu da aşkı ihtimal dışı bırakıyordu.

"Ben aşığı. Derrick'e. O aradığım kişi."

Sesi kesin, umutlu ve benim düşüncelerime göre inanılmaz derecede saftı. Eğer o bir çizgi film olsaydı, gözlerinde yıldızlar ve göğsünde kocaman kırmızı bir kalp olurdu.

Neredeyse dört aydır Derrick denen çocukla birlikteydi ve ben onun hakkında *okuldaki diğer çocuklardan çok farklı* olduğu gerçeği dışında pek bir şey bilmiyordum. Farklı olmak her zaman iyi değildir, bu yüzden şüpheli olmam şaşırtıcı değildi.

"Bu heyecan verici." Destekleyici olmak istedim. Trinity'nin yetiştirilmesi pek kolay olmamıştı ve ben onun için en iyisinden başka bir şey istemiyordum. Buna

Sonbaharda sanat okuluna gitmek için kazandığı tam burs.

Başını eğdi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu *sevgiyle* ve *bir erkeğe asla ihtiyacım yok* tavrıyla indirmeli ve odanın senin tarafında tutmalısın. Hepimiz büyüdüğümüzde çılgın yaşlı kedi kadınlar olmak istemiyoruz."

Minimalist masamdaki tüneğimden yüzümü buruşturdum. *Ahh*. Bu acıttı. *Benim bir kedim bile yok, diye* itiraz etmek istedim. Ama bu tartışmalı bir noktaydı.

"Sadece zamanımı harcamaya değecek birini bulamadım. Hepsi bu."

"Belki erkeklerle konuşursan, birine şans vermeye gerçekten karar verebilirsin." Trinity'nin bakışları üzerimdeydi ve her zamanki gibi hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

"Ben bir sürü erkekle konuşuyorum."

Kara kaşlarını kaldırdı. "Seni kırmak istemem ama müşteriler sayılmaz Valentina."

"Penisleri var, o yüzden var diyorum."

Ama demek istediği iyi anlaşılmıştı - etkileşime girdiğim müşterilerin hiçbiri en ufak bir ilgi uyandırmıyordu. Turistler gelip geçiciydi ve ben de uzak mesafeden biriyle ilişki kurmuyordum. Buraya gelen ve hoşlarına giden bir şey gördüklerini düşünen yerel adamlar paralarını sağa sola saçma eğilimindeydi. Bunu kabul etmekten memnundum çünkü bu benim kâr hanemi sağlıklı tutuyordu ama dikkatimi çekmek için para kullanma ihtiyacı hisseden bir adamda çekici hiçbir şey yoktu.

Kanımı gerçekten pompalayan flörtöz bir sohbete ne dersiniz? Esprili şakalar? Görünüşe göre bunu istemek çok fazlaydı. Bu yüzden erkeklerden vazgeçmiştim.

Trinity'nin ağzı açık kaldı. "*Penis* demiştin. İşte."

Ağzımın kenarından bir gülümseme geçti. On sekiz yıl ve üç gün bir yetişkin yapmıyordu.

"Ve son birkaç gün içinde bana düzinelerce kez bildirdiğin gibi on sekiz yaşındasın, bu yüzden bunun senin için yeni bir kelime olmadığını varsayıyorum."

"Hayır, ama ..."

En azından arada sırada *penis* kelimesini ortaya atarak çalışanlarımı skandallaştırabileceğimi biliyordum. "Kabul et, senden daha çok gördüm ve onlara takılan şeylerden gerçekten etkilenmedim."

Özellikle de pakete iliştirilen erkeğin insan mı yoksa canavar mı -ya da her ikisinin bir kombinasyonu- kategorisine girdiğini anlayamadığınız için. Bu düşünceyle esprim kaçtı ama Trinity bunu fark etmedi.

"Eğer Derrick'in paketini gördüysen-"

Yüzümü kapattım ve inledim. "Hayır, teşekkür ederim. Bu görüntüye ihtiyacım yok."

Boğuk bir kahkaha bizi böldü.

Hay aksi. Bir müşterinin bu özel konuşmaya kulak misafiri olduğunu düşündükçe ürperdim. Ama elimi yüzümden çektiğimde ve kapı aralığındaki kişiyi gördüğümde, kapı zilini gerçekten tamir ettirmem gerektiğini hatırlamamla birlikte içime bir rahatlama doldu.

Yve Santos, muhteşem kırmızı platform sandaletleri ve retro sarı elbisesiyle içeri girerken gülümsedi. Aslında artık Yve Titan'dı.

"Eğer paketlerden bahsediyorsanız, bu konuşmaya varım."

Masamdan kalktım ve gülümseyerek ayağa kalktım. "Eminim öyledir. Bugün sizi buraya getiren nedir?"

Trinity Yve'e hayranlıkla baktı. Arkadaşım onun için bir idol haline gelmişti. Yve de pek iyi olmayan koşullarda büyümüştü ama şimdi Quarter'da başarılı bir dükkânı vardı ve kötü şöhretli bir iş adamı olan Lucas Titan'la evliydi.

Yve galerinin geniş ahşap tahtalarını geçerek benimle ortada buluştu. "Seni gecikmiş bekârlığa veda partime davet etmeye geldim. Bu akşam. Geç haber verdiğim için özür dilerim. Aslında yapmayacaktım ama Elle başımın etini yedi. Bu sabah evet der demez beş dakika içinde planladı. Sanırım Lucas'ın bunu öğrenip beni kaçıracağından korkuyor, daha iğneleri sipariş etmeye fırsat bulamadan."

Bu kulağa doğru geliyordu. Eğer karısını kaçırma ihtimali olan bir adam varsa, Lucas Titan listenin en başında yer alırdı.

"O zaman fırsatımız varken dışarı çıkıp bunu kutlamalıyız."

Yve'in bulduğu mutluluk göğsümü ısıttı. O ve ben aynı canavarla yüzleştikten sonra birbirimizi tanımaya başlamıştık -her ne kadar kocası olduğu için onun için çok daha kötü olsa da- ve ikimiz de başımızı dik tutup hayatta kalmıştık. Hatta geliştik. Ve bu nedenle dışarı çıkıp kutlama yapacaktım.

"Güzel! Gelmene çok sevindim. İkimiz de kutlamayı hak ediyoruz." Yve beni çabucak kucakladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Bu akşam sekiz gibi gelip seni evinden alacağız."

"Mükemmel. Görüşürüz o zaman."

Yve gider gitmez Trinity yüzünde kocaman bir sırıtışla bana baktı. "Bekârlığa veda partisi mi? Senin için mükemmel bir fırsat gibi görünüyor."

Kendine bir adam bul."

Valentina 2

"DAHA FAZLA ATIŞ!" ELLE elini havada döndürerek bağırdı.

Masanın üzerine dizilmiş shot bardakları çoğalmış gibiydi ve gerçekten daha fazla mı vardı yoksa ben mi çift görüyordum bilmiyordum. Elimi yüzüme sürerek bardaklara tekrar baktım.

Çift görmek benim için genellikle bir endişe kaynağı değildi. Kontrolümü demir gibi sıkı tuttuğum için asla çakırkeyif olmama izin vermezdim.

Ama bu gece farklıydı. Görüşüm bulanıktı ve Yve, Elle ve onların arkadaşlarından biriyle tuvalete gittiğim son seferde bacaklarım pek de sabit değildi. Elle buna kız grubu diyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ama hoşuma gitmişti.

"Eğlenmene sevindim Val," dedi Elle, en yeni karışımlardan birini getirirken.

"Bir kız grubu olabiliriz, ama bana Val demeysen," dedim, shot'ı kabul ederek.

"Yeterince makul." Shot bardağını kaldırdı ve fondip yapmadan önce tokuşturdu. İkimiz de kadehleri masaya vurduğumuzda ekledi, "Ayrıca şu ilkel ve düzgün halini kaybettiğine de sevindim. Yolun geri kalanında bunu kaybetmene yardımcı olacak bir erkek bulmalıyız."

Yve bize katıldı. "Valentina'ya bir erkek bulmak da neyin nesi?"

"Kendine ait büyük ve kötü bir alfaya ihtiyacı var, böylece diğer tarafın ne kadar iyi olduğunu öğrenebilir."

Alnımı kaşıdım ve düşündüm. "Büyük ve kötü bir alfayla başa çıkabileceğimden emin değilim. Belki bir beta. Şarap tatmayı ve *Başyapıt Tiyatrosu*'nu seven hoş biri."

Her zaman, eğer gerçekten biriyle çıkmaya başlayacak olsaydım, bu tür bir erkeği seçerdim diye düşünmüşümdür. Güvenli biri. Tehditkâr olmayan.

Hem Yve hem de Elle yüzlerini tiksintiyle buruşturdular.

"Van, buraya gel. Sana ihtiyacımız var!" Elle seslendi.

Bize mi?

Muhteşem bir sarışın olan Vanessa geldi ve masadan bir shot daha kaptı.

"Bundan sonra bıraksam iyi olacak." Bahşışı geri verdi. "Ama Con biraz çakırkeyif olmamı seviyor. Adam orman jimnastiği yapar gibi üzerine tırmanmama izin veriyor. Ve bu sadece başlangıç."

Bu sözleri YSL ve Judith Leiber giyen bir kadından duymak şok edici olmaktan biraz daha fazlasıydı.

Elle şaşkınlığını anladı. "Gördün mü, sonuna kadar alfa. Söyle ona, Van."

Vanessa oturdu ve Yve için yanındaki koltuğu sıvazladı. Yve sandalyeye kaydı. "Sadece söyleyeceğim. Kadın özgürlüğü hareketi isterse beni şişleyebilir ama seni omzuna atıp götürmekten korkmayan bir erkekte çok ateşli bir şeyler var."

Hem Yve hem de Elle başlarını sallayarak onayladılar.

"Kahretsin, kulağa çok seksi geliyor." Ben de aynı fikirde olduğuma inanamıyordum. Konuşan silahlardı, ben değil.

Elle tekrar sesini yükseltti. "Çünkü öyle. Sonuna kadar Alfa."

"Peki bu insan türünü nerede bulabiliriz?" diye sordum. "Birini nasıl idare edeceğimi bildiğimden değil."

Vanessa elini salladı. "Sen bir tane bul, biz sana bütün numaraları öğretiriz."

İri cüsseler bardan gelen neon ışıkları engellediğinde, gözümü kırıştırtıp yukarı baktım ve koltuğumda büzülme dürtüsüyle savaştım. Artık daha güçlüydüm. On yıldan fazla olmuştu. İyiydim. Arkadaşlarımla birlikteydim. Ve *bu* gece bırakmamın nedeni de buydu. Gerçekten bırakma zamanıydı. Yve bırakmıştı ve bu ilham geçmişi geride bırakmaya başlamam için gereken şeydi.

Her şey bitmişti. O ölmüştü ve ben ölmemiştim. Yeniden yaşamaya başlamanın zamanı çoktan gelmişti.

"Tatlı şey, başka bir iğneye ihtiyacın yok. Hiçbirinizin bir iğneye daha ihtiyacı olduğunu sanmıyorum."

Adamın sesi derindi ve Elle'in erkek arkadaşı olduğunu anlamam bir dakikamı aldı. Tabii Elle'nin masadan kalkıp kendini adamın üzerine atması ve sonra da bir örümcek gibi adama tırmanması

Maymun, onu gerçekten ele veren şeydi. Onu kaldırıp kıcını kavrayışından alfa damgasının her yerine vurduğunu görebiliyordum.

"Burada olmaman gerekiyordu," dedi Yve, mutlulukla gevelediği kelimeleri Lucas Titan'a yönelterek.

"Ama yine de buradayım. Aracınız sizi bekliyor."

Yve'nin hazır olmadığını söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum. Gözlerimi tekrar kırptım ve kadehlerin sayısı yarı yarıya azaldı ve bir sonraki göz kırpışında hemen iki katına çıktı. *Evet, gitme vaktim geldi.*

Yve ayağa kalktı ve elini uzattı. "O zaman beni eve götür." Bakışları bana kaydı. "Valentina'yı eve götürdükten sonra."

Lucas bana baktı ve başını salladı. "Memnuniyetle."

Topuklarımın üzerinde sallanarak yerimden kalktım ve bir kez daha bu kadar çok içtiğime ve bunu yaparken kendimi tamamen rahat hissettiğime hayret ettim. Kızlara sahip olmak harikaydı.

Boşalttığım sandalyenin arkasına tutunarak kendimi sabitlemek için sol elimi uzattım ama mesafeyi yanlış değerlendirmiştim. Dengem bozuldu ve sağ elim dışarı fırlayıp sert bir bedene çarptı. Bir kol belime dolandı ve beni sabitledi. Eğer vızıltı ve kıcımın üzerine düşmemenin verdiği rahatlama olmasaydı, sarsılarak uzaklaştırdım.

"Yavaş ol." Sesi Elle'in erkek arkadaşınıninki kadar derindi ama tamamen tanıdıktı.

Şaşkınlığımla savaşıp başımı çevirip Dedektif Hennessy'ye baktım. Daha doğrusu iki Dedektif Hennessy'ye.

"Biraz içtin mi?" diye sordu.

"Belki," dedim. "Bunun için beni tutuklayacak mısınız?"

Kelimelerin nereden geldiğini bilmiyordum. Sadece Dedektif Hennessy'nin yanında olmanın bu gecedan itibaren tamamen unutmaya karar verdiğim anıları geri getirdiğini biliyordum.

"Tutuklanmanı gerektirecek bir şey mi yaptın?"

Başımı salladım, anıları uzak tutmaya kararlıyım. "Hayır ama eve gitmem gerekiyor."

Lord'un Elle'i bardan çıkarışını ve kardeşi Con'un Vanessa'yı kollarına alışını izledim. Muhteşem sarışın bu noktada düz bir çizgide yürümenin ötesindeydi. İri dövme Viking'in boğuk kahkahasına bakılırsa, adam buna aldırıyor gibiydi. Başka bir alfa.

Bunu istiyorum. Bezelye yeşili üzerimde korkunç bir renkti ama bu bilgi kıskançlığın göğsümde yer edinmesini engellemedi.

"Hazır mısın Valentina?" Lucas Titan gözlerini Hennessy'den bana çevirerek sordu.

"Onu bırakabilirim. Eve dönüş yolumun üzerinde. Sorun olmaz," diye cevap verdi Hennessy.

"Senin için de uygun mu kızım? Olmazsa biz seni götürürüz," diye ekledi Yve.

Şimdi ne diyeceğim? Konuşmaları takip etmek için sürekli bir ileri bir geri gidip gelmekten başım dönüyordu. Sadece yatağımı istiyordum. Ve oraya hastalanmadan varmak. İyi dedektif sayesinde en azından güvende olacaktım. Canavarın kafese kapatılmasına yardım etmişti ve bu yüzden ona çoğu insana güvendiğimden daha çok güveniyordum.

"Sorun yok. Ben iyiyim. Gitmeye hazırım," dedim, bir adım attım ve neredeyse dengemi tekrar kaybediyordum.

Kendime not: Bir dahaki sefere bu kızlarla dışarı çıktığımda düz ayakkabı giymeliyim.

Hennessy beni dengeledi ve kapıya doğru yürürken Yve'e el salladım. Bana öpücükler gönderdi ve sonra Lucas onun kıcını avuçladı.

Bunu istiyorum, diye düşündüm onları bardan çıkarken takip ederken. Tam anlamıyla erkek olan bir adamla o kolay birlikteliği. Kadınıyla ilgilenen, onun ve arkadaşlarının eve sağ salim dönmesini sağlayan bir erkekle.

Dur, Valentina. Düşüncelerimi günümüze geri dönmeye zorladım.

Hennessy'nin parlak yeşil bakışları üzerimde sabitlenmişti ve ne gördüğünü merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Bir polis arabasının arkasında mı gidiyorum?" Çalışmasının yoğunluğunu kırmayı umarak sordum. Bu gece yakından analiz edilecek durumda değildim.

"Ben ekip arabası kullanmıyorum. Ama kullansaydım bile arka koltuğa sen oturmazdın."

Bir köşeyi döndük, Hennessy'nin kolu, Quarter'ın engebeli kaldırımlarında tökezlerken beni dik tutmak için sırtıma dolandı. Her zaman koruyucudur.

O yavaşlayana ve anahtarlar şingirdayana kadar dik durmaya odaklandım. Birkaç metre ötedeki bir tür cipin ışıkları parladı. Hennessy beni yolcu tarafına götürdü, kapıyı açtı ve koltuğa oturmama yardım etti.

"Ben hallederim," dedim, el yordamıyla emniyet kemerini bulmaya çalışırken. Geri çekildi ve kapıyı kapatmadan önce tokayı yerine oturtmamı bekledi. Anahtarı kontağa sokmadan önce dışarıdaydım.

Valentina

"TANRIM, NEDEN BU KADAR ÇOK İÇTİM?" Başım yumuşak yastığa çarparken cızırtılı sesim odayı doldurdu. "Bunu bir daha asla yapmayacağım," dedim inleyerek.

Üniversitedeki son yılımdaki Kül Çarşambası'ndan beri kendimi bu kadar kötü hissetmemiştim. Süslü bir partiye gitmiş, gerçek dünyaya adım atmadan önceki son Mardi Gras'ımız olduğu için çılgınca içmiştik ve içkiler birinin ailesinin arkadaşları sayesinde bedavaydı.

Dün gece o kadar çılgınca değildi ama böyle içki içme konusunda yılların deneyimsiziydim. Hafızam bulanıktı ama yine de önemli anları hatırlıyordum. Buna . . . dahil.

Dedektif Hennessy, beni bırakmayı teklif etti.

Dedektif Hennessy, beni kapıma kadar taşıdı.

Dedektif Hennessy ... yüzümdeki kusmuğu silmem için bana bir bez uzattı.

Zekice, Valentina. Çok zekice.

Tekrar inledim ve yüzümü yastığıma gömdüm. Kendimi utançla boğabilir miydim?

Neden her zaman sizi en kötü halinizle gören bir kişi varmış gibi görünüyordunuz? Lisedeyken, yüzme takımının kaptanı Kirk Ryan'ı gördüğüm zamanlar hariç, herhangi bir Katolik hazırlık okulu kızından beklenebilecek kadar dengeli ve düzgündüm. Merdivenlerden telaşlandığım için düşmemiştim. Hayır, gözümü ona dikmişim ve birinin merdivenlerin başında düşürdüğü kağıt parçasını görmemişim ve kaymışım.

Bir de kapıcının sızdıran kapı contası ve yaşadığımız destansı yağmur fırtınası nedeniyle temizlemediği devasa su birikintisi vardı. Yüzüstü düştüğümde gülmeyecek kadar kibardı. Peki ya kafeteryadaki tepsi olayı? Billy Butcher *bana* çarpmış ve spagettiye beyaz gömleğimin ön kısmına ve hırkamın her yerine dökmüştü.

Ancak bu talihsiz olayların nedenleri ne olursa olsun, Kirk Ryan beni her zaman en felaket halimle gördü. Bu yüzden beni ortaokul balosuna davet ettiğinde, ders çalışmayı tercih ederek kibarca reddetmişim. Kimse savunmasız olmaktan hoşlanmaz, özellikle de etkilemek istediğiniz birinin önünde.

Dedektif Hennessy'yi etkilemek istiyor muydum? Bu başka bir anın meselesiydi, çünkü şu anda duşa girmenin yolunu bulmam ve işe gitmek için kendimi insan statüsüne geri çekmem gerekiyordu. Daha önce bir kez uyuyakaldığımda yaptığım gibi Trinity'yi kaldırımında bekletmek istemiyordum.

Kırk dakika sonra ayakkabımı giyip kapıdan aceleyle çıkıyordum. İşe gitmem için üç dakikam vardı, bu da geç kalacağım ve onun gerçekten de kaldırımında bekleyeceği anlamına geliyordu.

Ama beklemiyordu.

Kapının kilidini açıp alarmı kapattıktan sonra içeri girdim ve masama geçip çantamı çekmeceye yerleştirdim. Trinity asla geç kalmazdı. Asla.

Ben de genelde geç kalmazdım, belki o da sabaha zor başlamıştı. Ama öğlene kadar ondan haber alamayınca, içimdeki tüm uyarı zilleri çalmaya başladı.

Trinity aramadan gelmemezlik yapmazdı. Asla. İki yıl önce benimle çalışmaya başladığından beri tam iki kez hasta olduğunu söylemişti, bir kez de bir sınava çalışmak için fazladan zamana ihtiyacı olduğunda. Şimdiye kadar sahip olduğum tüm yetişkin çalışanlar kadar güvenilirli.

Saat üç civarında büyükannesini aramadan önce en az bir düzine kez cep telefonunu aradım ve Trinity'nin dün gece eve gelmediğini ve bütün gün kendisinden haber alınamadığını öğrendim. Bilgi için büyükannesine teşekkür ettim ve hemen hastaneleri aramaya başladım. Kadın Trinity'nin istediği gibi gelip gitmesine, bazen geceleri erkek arkadaşlarıyla kalmasına alışkındı ve onu koruyucu aile sisteminin dışında tutmuş ama ebeveynlik konusunda pek bir şey sağlamamıştı. Her şeyi görmüştü ve korkularımı paylaşmıyordu.

Gün boyunca müşterilerle konuşurken ve sanat eserleri satarken aklımdan her olasılık geçiyordu. Saatler beşi gösterdiğinde ve galeriyi tek başıma kilitlemeye başladığımda paniğe kapıldım. Bir şeyler yanlış gidiyordu. Bunu iliklerime kadar hissettim.

Trinity haftalar önce mezun olmuştu, bu yüzden okulu aramak bir işe yaramayacaktı. Hastaneleri tüketmiştim, arkadaşlarına ya da erkek arkadaşına ulaşmanın hiçbir yolu yoktu ve büyükannesine yaptığım ikinci bir arama da ilkiyle aynı sonucu verdi: Trinity kayıptı.

Geriye tek bir seçenek kalmıştı: Polis.

Aşırı tepki veriyor muydum? Belki de. Ama söz konusu Trinity olunca, işimi şansa bırakamazdım. Bir kız kaybolduğunda neler olabileceğini ve işlerin ne kadar çabuk kötüye gidebileceğini herkesten iyi biliyordum.

"Bayan Noble, sakın olmanızı istiyorum. Bayan Rodgers on sekiz yaşında ve artık reşit değil."

Sinirle elimi saçıma attım ve yüzüğüm sıkıştı. Dedektif Hennessy bir ofisten çıkıp durakladığında onu kurtarmaya çalışıyordum. Yeşil gözleri üzerimdeydi, her zamanki gibi değerlendiriyordu. Zayıflıklarımı, kusurlarımı, kırılganlıklarımı görüyordu. *Muhtemelen dün geceki korkunç gösteriyi hatırlıyordu.*

Bu sadece benimle ilgili olsaydı, onunla yüzleşmektense dönüp giderdim ama amacım çok önemliydi. Trinity çok önemliydi. Ve onun izini sürmek için bağlantılarımı kullanmaktan çekinmeyecektim.

Bana doğru gelmekte olan Dedektif Hennessy'ye çenemi kaldırmadan önce elimi mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde saçımdan çektim.

İlk adını bilmemem nasıl mümkün olabilirdi? Bu, adam hakkında aslında ne kadar az şey bildiğimi gösteriyordu. Boyu benim 1.80'lik boyumdan uzundu ve arkasında dursam geniş omuzlarının arkasında kaybolurdum. Onu her gördüğümde, hastane yatağını kaplayan cızırtılı beyaz çarşafı kırık tırnaklarım ve neredeyse cansız ellerimle kavramanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Bu anıyı geri ittim.

Dedektif Hennessy'nin uzun adımları onu saniyeler içinde bana ve işbirliği yapmayan memura doğru götürdü.

"Size yardımcı olabileceğimiz bir konu var mı Bayan Noble?"

Üniformasının üzerinde L. JENKINS yazan memur benim yerime cevap vermeye karar verdi.

"Bir kayıp ihbarında bulunmaya çalışıyor ve söz konusu kayıp kişi henüz yirmi dört saat bile olmadı. Kız on sekiz yaşında olduğu ve Bayan Noble da yakın akrabası olmadığı için, kayıp ihbarını bir aile üyesine yaptırması gerektiğini ve kızın gerçekten kayıp olduğundan emin olmak için bir iki gün daha beklemesinin en iyisi olacağını anlatıp duruyorum."

"Bu kabul edilebilir bir şey değil," dedim. "Trinity on sekiz yaşına gireli sadece *dört gün oldu*. Neredeyse yetişkin sayılır. Yaşayan tek akrabası büyükannesi ve bugünlerde evden pek dışarı çıkmıyor. Yıllardır Trinity'nin hayatındaki en yakın yetişkin bendim ve lanet olası raporu doldurmamanız kesinlikle çok saçma."

Soğukkanlılığımı korumaya çalışsam da öfkem alevleniyordu. Bu çok saçmaydı. Trinity okulu yeni bitirmişti, kendi başına yaşamıyordu ve hayatında bir sorun olduğunda *bana* geliyordu.

"Jenkins, Bayan Noble ile konuşmama izin ver. Siz görevinize devam edebilirsiniz," dedi Hennessy, saçma sapan kurallarından vazgeçmeyen taze yüzlü memura.

Jenkins bana sırtıttı, beni başka birine devretmekten memnun olduğu belliydi.

Muhteşemdi. Şimdi savunmamı doğrudan Hennessy'ye yapmam gerekecekti, oysa asıl istediğim onu hipnotize ettirmek ve yaşadığımız her şeyi, özellikle de dün geceyi unutmamasını sağlamaktı.

Hennessy beni küçük bir odaya götürdü ve kapıyı arkamızdan kapattı. O korkunç havadan sudan konuşmaya başlamadan önce hiç vakit kaybetmedi.

"Bugün nasıl hissediyorsun?"

Hafıza silme işlemini halledecek bir vudu büyüsü dileme isteğimi bastırdım ve dudaklarımı sakın bir gülümsemeye zorladım. "İyiyim, teşekkür ederim. Yardımanız için minnettarım. Her şey için özür dilerim."

Hennessy omuz silkti, sanki benim kişisel aşağılanmam gerçekten önemli bir şey değilmiş gibi. Dürüst olmak gerekirse, Trinity için duyduğum endişeyle kıyaslandığında, benim kişisel sorunlarım önemsizdi.

"Bildirmeniz gereken kayıp bir kişi mi var?" diye sordu.

"Evet, alışanlarımdan biri. Tanıdığım en sorumluluk sahibi on sekiz yaşında genç kız ve daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Büyükannesi dün gece eve gelmediğini ve ondan haber alamadığını söyledi. Bugün işe gelmedi ve cep telefonuna da cevap vermiyor. Bu onun yapacağı bir şey değil. Tüm hastaneleri aradım ve Memur Her Zaman Yardımsever onun hapiste olmadığını doğruladı."

Hennessy'nin kaba yontulmuş ve sakallı yakışıklı yüzü düşüncelerini belli etmiyordu. "Arkadaşlarını aradınız mı? Erkek arkadaşını? Büyükannesiyle ya da başka biriyle tartıştı mı?"

"O ve büyükannesi çok yakın değiller ve Trinity de istediği gibi gelip gidiyor. Bildiğim kadarıyla hiçbir konuda tartışmıyorlar. Erkek arkadaşıyla ilişkiye girdiğinden beri arkadaşlarıyla takılmıyor."

Sonunda Hennessy'nin ifadesi değişti. Artık her yerinde şüphecilik damgası vardı. "Erkek arkadaşını kontrol ettin mi?"

Kendimi aptal gibi hissederek başımı salladım. "Hayır. Onunla nasıl iletişim kuracağımı bilmiyorum."

"Adını biliyor musun?"

Moronca hislerim daha da arttı. "Derrick. Soyadını bilmiyorum."

"Onun hakkında bir şey biliyor musun? Kaç y a ř ı n d a ? Nerede alışıyor? Kiminle takılıyor olabilir?"

Daha fazla ayrıntı öğrenmediğim için kendime kızarken başımı salladım. Trinity'nin aylardır onun hakkında konuşmasını dinliyordum ama çoğunlukla sadece buluşmalarından, onun ne kadar romantik olduğundan ve aradığının o olduğundan emin olduğundan bahsediyordu ama yine de sonbaharda sanat okuluna başlayacaktı. Henüz hamile kalmayacağı kesindi.

Hatırlayabildiğim tüm detayları gözden geçirdim. "Bir adam için çalışıyordu. Bir adam, bir şirket değil. Bazen Derrick'e 'D-Rock' derdi, ben de bunun bir tür takma ad olduğunu düşünürdüm. Yanında çalıştığı adamın da tuhaf bir adı vardı. Rex ya da onun gibi bir şey."

Gözlerimi bir süre sıkarak hafızamda aklıma gelebilecek başka bir şey aradım. Neden ismi hatırlayamıyordum? Trinity neden Derrick'i galeriye hiç getirmemişti? Bunun sanatla ilgilenmediği için olduğunu düşünmüştüm ama çok fazla soru sormamıştım çünkü

Kendisi üniversiteye gitme şansı bulamadığı için onun üniversiteye gitmesini ne kadar desteklediğini defalarca anlattı.

"Ve ondan daha yaşlı. Sanırım yirmi üç ya da dört yaşında." Gözlerimi açtığımda Hennessy'nin yüzüne karanlık bir ifadenin yerleştiğini gördüm. "Ne?"

"Adamın adı Rix miydi? Derrick'in çalıştığı adamın mı?"

Turnayı gözünden vurmuş gibi hissettim. "Evet! Rix. İşte bu. Onu tanıyor musun? Derrick'i bulmama yardım eder misin ve eğer Derrick Trinity'yi görmediyse kayıp ihbarında bulunup araştırmaya başlar mısın?"

İçimde bir umut kabardı ve sonra Hennessy onu ezdi. Kalemimi kapattı ve küçük polis defterini çevirerek kapattı. *Kötüye işaret.*

"Senin kız bir çete üyesiyle takıldığından hiç bahsetmedi, değil mi?"

Gözlerimi kırıştırdım, sözlerini anlamaya çalışıyordum. "Ne demek istiyorsun?"

Hennessy kollarını kavuşturdu ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Rix şehirdeki en büyük çetelerden birinin başında. D-Rock'ı daha önce duymadım ama izini bulmam uzun sürmez, özellikle de daha önce tutuklandıysa."

İçimden bir şok geçti. "Bir çete mi? Ne gibi?"

Hennessy sandalyesini masadan geriye itti ve ayağa kalktı. "Gidip bir arama yapayım, bakalım doğrulayabilecek miyim. Ama bu kasabada Rix adında tanıdığım tek bir adam var ve o ve ekibi bulaşmamanız gereken insanlar."

Aklımı başıma toplayıp sandalyemden kalktığımda o çoktan odadan çıkmıştı bile. Koridorda peşinden yürüdüm, köşeyi dönüp masalar ve polislerle dolu bir odaya girdiğinde Hennessy'ye yetiştim. Önce gürültü çarptı yüzüme; herkes ya biriyle konuşuyor ya da bağırıyordu.

Hennessy, yığınla dosyayla kaplı, yıpranmış metal bir masaya bir sandalye çekti ve klavyedeki tuşlara basmaya başladı.

Aklım Trinity'nin erkek arkadaşında ve bunun ne anlama geldiğindeydi. Onun bir çetede olduğundan hiç bahsetmemişti. Bu bir hata olmalıydı. Bu şehirde Rix adında birden fazla adam olabilirdi. Davet edilmeden masanın yanındaki kalıplanmış plastik ve metal sandalyeye çöktüm.

Hennessy bilgisayar monitöründen gözlerini ayırmadan, "Konferans odasında kalmalıydın Valentina," dedi.

"Sen yıllardır tanıdığım kızın muhtemelen anlamadığı bir şeye bulaşıp bulaşmadığını çözerken ben orada oturup güzel görünecek değildim. Trinity iyi bir insan. Zeki biri,

Çalışkan ve sanatı seviyor, resim yapmak ve kendi galerisine sahip olmak istiyor. Çetede bir adama aşık olacak türden bir kız değil. O bundan daha zeki."

Hennessy sonunda bana baktı. "Emin misin? Bazı insanlar kime aşık olacağını seçemeyeceğinizi söyler."

Ben bu yoruma cevap vermeyince, Hennessy'nin dikkati tekrar monitöre döndü ve sabıka fotoğrafları görünmeye başladı. Bir tanesi çok yakışıklı genç bir zenciye aitti ve Hennessy ona tıkladı.

"Derrick Rockins, nam-ı diğer D-Rock, New Orleans Down 'n Out'un, nam-ı diğer NODOs'un, yani şu anda Rix'in başında olduğu çetenin alt düzey bir üyesi."

Sandalyede doğruldum, inançsızlığım korkuyla savaşıyordu. *Hayır. Olamaz.* Bu bir hata olmalıydı.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Üzgünüm Valentina. Senin kız yanlış bir kalabalığın içinde bir adamla takıldı."

Trinity için duyduğum endişe katlanarak arttı. "Bu da kayıp olmasını araştırmak için bir neden, değil mi? Yani, ona ne olmuş olabileceğini kim bilebilir? O tehlikede. Çok açık."

Sesim her kelimedede yükseliyordu ve şu anda panik içinde yüzümün nasıl görüldüğünü ancak hayal edebiliyordum ama Hennessy soğukkanlılığını hiç kaybetmedi.

"On sekiz yaşında. Seçimlerini yaptı. Onu aramaya devam et ve eğer yarına kadar ondan haber alamazsan, büyükannesine söyle bizi arasın ve ihbarda bulunsun. Yetişkinler için, kaybolma ihbarını yakın bir aile üyesinin yapması genellikle en iyisidir."

"Ama-"

Hennessy ayağa kalkarak sözlerimi kesti. "Kız muhtemelen erkek arkadaşıyla bir yerlerde saklanıyordur ve büyük ihtimalle bugün ortaya çıkacaktır. Eğer gelmezse, o zaman endişelenebiliriz."

Sandalyemden fırladım, kollarımı kavuşturdum ve Hennessy'ye dik dik baktım. "Onu tanımıyorsun. Bu ona hiç benzemiyor. Ve yemin ederim, eğer ona bir şey olursa, beni ciddiye almayı reddettikleri için bu polis departmanının başına cehennemi yağdıracağım."

Hennessy'nin bakışları, tehdidim karşısında ne söyleyeceğini düşünürken yere düştü. Onun dikkatsizliğinden yararlanarak gözlerim bilgisayarın ekranına Derrick Rockins'in bilgilerinin listelendiği ekranına kaydı-

Adresi de dahil. Polis beni ciddiye almazsa, kendi araştırmamı kendim yapacaktım.

Yanıt beklemeden döndüm ve Hennessy'den bir adım uzaklaştı. İri eli dirseğimi yakalayıp beni durdurduğunda, parlak yeşil bakışlarını kararlı bakışlarımla karşıladım.

"Aptalca bir şey yapma Valentina. Bu, bulaşmak isteyeceğin bir şey değil. Büyükannenin yarın beni aramasını sağla, bir yolunu buluruz."

Yüzümün okunmaz bir maskeye dönüştüğünü umuyordum, çünkü onun direktifine uymaya kesinlikle niyetim yoktu. Hennessy'nin kolundan kurtulup omuzlarımı dikleştirdim ve çantamı kavradım.

"Ne halt istersem yaparım. Onu önemsiyorum, sizin önemsemediğiniz açık olsa bile."

Hennessy ne cevap verecekse versin, odanın kapıları açılıp gürültülü bir grup memur içeri girdiğinde kayboldu.

Arkalarından sıvıştım. Bir görevdeydim.

4 *Valentina*

BURADA OLMAMALIYDIM.

Bu mahalleye girdiğim anda bunu anlamıştım ve kırmızı Tesla roadster'ıma gözlerini diken adamlar da anlamıştı. Müthiş mühendisliğine hayran olmadıklarını hissediyordum. Ama Trinity'yi bulmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Arabayı yavaşça sürerek harap evlerin önlerinde Hennessy'nin bilgisayar ekranından ezberlediğim adresi aradım. Ev numaralarının çoğu zar zor ayakta duruyordu. Adresi yazdığım kâğıt parçasını kontrol ettim. Doğru yerdeydim.

Kendimi toparlayarak arabayı park ettim ve kapısını iterek açtım, kilitledim ve çantamı vücuduma sardım. Her yönden üzerimde gözler hissettiğime yemin edebilirim.

Önemli değil. Ben hallederim.

Zihinsel moral konuşması tamamlandığında, geri döndüğümde hâlâ orada olmasını umarak arabama baktım. Hennessy haklıydı. Burada işim yoktu ama bu beni durdurmayacaktı.

Adımlarımı kendime güvenmeye zorlayarak kaldırıma ve eve giden yolu kapatan budaklı zincir bağlantı kapısına yöneldim. Neyse ki metal mandal iyi çalışır durumdaydı, bu da muhtemelen ona dokunduğum için tetanos aşısı olmam gerekmeyeceği anlamına geliyordu.

Kapıyı yarıya kadar açıp bahçeye girdikten sonra derin bir nefes aldım ve çatlak betondan verandaya doğru yürüdüm. En azından basamaklar yakın zamanda değiştirilmişti, bu yüzden düşme riskim yoktu

yukarı tırmandım. Paravan kapı da nispeten yeni görünüyordu ama bastığım kapı zili çok eski görünüyordu.

İçeriden gelen ve bu şeyin gerçekten çalıştığını anlamamı sağlayacak olan zil sesini dinledim ama hiçbir şey duymadım. İyi bir önlem için birkaç kez daha bastıktan sonra beklemeye devam ettim. Hiçbir şey yoktu.

"Henüz tamir edilmedi."

Arkamdan gelen derin ve kaba sese doğru döndüm. Kapının iç tarafına yaslanmış bir adam beni izliyordu. Kapıdan içeri girdiğini bile duymamıştım. Çantamı daha sıkı tutarak içindeki Smith & Wesson'ı düşündüm ve Tanrı'ya onu asla kullanmak zorunda kalmamam için dua ettim.

Bu adamdaki bir şey bana ona ihtiyacım olabileceğini söylüyordu. Tehdit. Dalga dalga yayılıyordu. Ama bunun altında, garip bir şekilde muhteşimdi, ki bu hiç mantıklı değildi.

Açık karamel rengindeki tenini, koyu bir gölgeye dönüşmüş saçlarını, geniş ve kaslı göğsünü saran tişörtünü inceledim. Siyah mürekkeple yapılmış karmaşık desenler kalın pazularını ve ön kollarını sarıyordu. Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim ve onun delici gümüş gözlerinin de benim onu değerlendirdiğim kadar dikkatli bir şekilde beni değerlendirdiğini gördüm.

Yutkunarak burada bulunma amacıma geldim. "Derrick Rockins'i tanıyor musun?"

Adamın oyulmuş yüz hatları hiçbir şey ele vermiyordu. Tanrım. Kendimi bir arabanın bagajında bulmadan ve ailem benim için kayıp ilanı vermek zorunda kalmadan önce gördüğüm son yüz bu mu olacaktı?

Kalbim küt küt atıyor ve çantamın derisini tuttuğum avuçlarım terliyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra nihayet cevap verdi. "Burası gelip de soru sormaya başlayacağın türden bir mahalle değil. Senin gibi bir kadın mı? Birinin gitmene izin vermemeye karar vermesi uzun sürmez."

Dişlerimi sıktım, korktuğumu belli etmemek için kendimi zor tuttum. İçgüdüsel olarak bunun işleri daha da kötüleştireceğini biliyordum. Trinity'yi bulmak için cehennemde şeytanla bile yüzleşirdim; umarım onu bulmamışımdır.

Tekrar denedim. "Trinity adında bir kızı arıyorum. Birisi Derrick Rockins'in onun nerede olduğunu bilebileceğini söyledi."

O gümüş gözlerde bir şey parladı ve Tesla'm üzerine bahse girmeye hazırdım ki bu bilgiydi.

Kararlılığım omurgamı dikleştirdi, korkunun üstesinden geldi, en azından o kapıyı itip kollarını kavuşturana kadar. İsa, Meryem ve Yusuf, onlar

büyüktü. Kasları tişörtünün pamuğuna doğru gerilmişti. "O senin için kim?"

Karar verme zamanı. Ona daha fazlasını mı anlatacaktım yoksa mümkün olduğunca az bilgi mi verecektim?

Bu noktada gerçeği söylemekle kaybedecek bir şeyim olmadığına karar verdim.

"Benim çalışmam ve hakkında çok endişelendiğim biri." Hiçbir şey söylemeyince içgüdüsel olarak sessizliği ben doldurdum. "İşe gelmedi ve cep telefonuna da cevap vermiyor. Büyükannesi de onu görmemiş ve onu önemseydiğimden ve polis henüz kayıp ihbarında bulunmama izin vermediğinden, onu kendim bulmak için elimden geleni yapıyorum."

Polisten bahsettiğim anda ifadesi granite dönüştü. "Polise mi gittin?"

Uğursuz sesi kararlılığımı tehdit ediyordu. Eğer Derrick'le aynı çeteye bağlıysa, belli ki yanlış bir şey söylemiştim. Yüzsüzlük etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Korku göstermemek.

Çenemi kaldırdım. "Evet. Ve eğer bana onun nerede olduğunu söylersen, beni yarın karakola gitmekten kurtarmış olursun."

Gözleri kısıldı. "Biri işe gelmediğinde kim polise gider ki?"

Omuzlarımı dikleştirerek ses tonuma toplayabildiğim tüm özgüveni kattım. "Ben gittim, çünkü o sadece bir çocuk."

Kollarını kavuşturdu. "O çocuk değil."

Bingo. Onu tanıyordu. Onu çok iyi tanıyordu. Bu gerçeğe bir köpeğin kemiğe sarılması gibi sarıldım ve onunla yüzleşmekten duyduğum endişenin bir kısmı kararlılığım karşısında yok olup gitti.

"Onun nerede olduğunu biliyorsun. Kabul et," diye ısrar ettim.

Yüzündeki gürleyen ifade bana kimsenin bu adamdan bir şey talep etmediğini söylüyordu ama umurumda değildi.

"Neden sana bir şey söyleyeyim ki?"

"Lütfen," dedim, ses tonum yalvarmaya yakındı. "Tek bilmek istediğim onun iyi olup olmadığı."

Uzun süre beni inceledi. Yüzümdeki çaresizliği okudu mu bilmiyorum ama değişti.

"O iyi. Doğum günü için onu dışarı çıkardı."

"Artık onun doğum günü değil."

"Öyleydi ve o şehir dışındaydı," diye karşı çıktı adam.

Bu doğrudu ama Trinity onu dışarı çıkarıyor olsaydı bana söylerdi. Onunla konuşmamızdan önce de gittiği için üzülüyordu.

aşk ve penisler ve Yve'nin beni bekarlığa veda partisine davet etmesi. "Bu konuda hiçbir şey söylemedi."

"Benim sorunum değil."

"*Benden alacağın tüm bilgi bu kadar*" yazılı bir tabela da asabilirdi. Ama tatmin olmamıştım.

"Neredeler?"

Hâlâ soru sorduğuma inanamıyormuş gibi bakışlarını benimkilere dikti. Bu da neden görmezden geldiğini açıklıyordu.

"Sana bir tavsiyede bulunacağım ve bunu uygulamanı önereceğim. Normal bir patron gibi kıza sesli mesaj bırak. Buraya gelip kapıları çalma. Dikkatli olmazsan kayıp ihbarında bulunulması gereken kişi sen olabilirsin."

Korku omurgamı sarmıştı ama ona yenik düşmeyi reddettim. Son birkaç yıldır hayatım, "iyi adamları" *gerçekten iyi ve iyi gibi davranan* kategorilerine ayırmaya çalışmak için sürekli bir mücadele içinde geçmişti.

Korunaklı küçük dünyamda hiç özür dilemeden kötü olan biriyle karşılaşmamıştım. Doğası gereği mantıklı değildi, ama olduğu şeyden başka bir şeymiş gibi davranmadığı gerçeği beni biraz rahatlatıyordu. İçime en çok korku salan *iyi* gibi *davranan* adamlardı çünkü bilinmeyen bir tehlike arz ediyorlardı.

Canavarı ele alalım. New Orleans'lı iyi bir aileden gelen "iyi bir adam" dı. Ve hem Yve'yi hem de beni dehşete düşürmüştü.

Önümdeki bu adam kesinlikle tehlikeliydi.

"Bu bir tehdit mi?" Aptalca teorimi test ederek sordum. Özü sözü bir olmayan kötü adamların iyi yanı neydi? Genellikle oldukça dürüst olurlardı. Saklayacak hiçbir şeyleri yoktu.

"Buna bir uyarı de. Bu iş sana göre değil." Başını eğdi ve tepkimi görmek için beni izledi ama ben ona bir tepki vermedim. "Bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

Başını yavaşça salladı. "Muhtemelen D-Rock'la birlikte bir otel odasında saklanıyordur. Çocuk onu romantik bir yere götürecekti." *Romantik* kelimesinin etrafında tırnak işareti yaptı ve birden biraz daha az korkutucu ve biraz daha insani oldu.

"Romantik mi?"

Çete üyesi çocuk romantizmle mi ilgileniyordu? Yani Trinity kötü niyetli bir eylem yüzünden kaybolmamıştı, genç bir kızın ayakları yerden kesilmişti.

erkek arkadaşı. Gerçekten de hedefi bu kadar ıskalamış olabilir miydim?

Yüz ifademdeki her değişikliği izleyen adama dönüp baktığımda, ona inanmaktan başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Bu da demek oluyordu ki bu mahallede bulunmama hiç gerek yoktu ve gitme vaktim gelmişti.

Bakışlarımı yere indirdim ve bu bahçeden nasıl çıkacağımı düşündüm. Tek çıkışı kapatıyordu. Bunu da yüzsüzlükle geçiştirmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Bana zarar vermeyecek, dedim kendi kendime. Eğer denerse onu vururum.

Verandadan indim, başım dikti, çantamı ne kadar sıkı tuttuğum dışında en ufak bir korku belirtisi göstermedim. "Uyarınız için teşekkür ederim. Müsaadenizle ben yoluma gideyim o zaman."

Şüpheye düştüğünüzde, görgü kurallarını seçin. Annem çok gurur duyardı. Aslında, nerede olduğumu bilseydi muhtemelen beni elli yaşına kadar kilit altında tutmak isterdi.

Kapıyı itti, kollarını kavuşturdu ve bana doğru adım attı.

Tanrım, yakından daha da iriydi. Topuklu ayakkabılarımla neredeyse beş sekiz boyundaydım ve başımın tepesinin onun göz hizasına geldiğini sanmıyordum. *Önemli değildi.* Yoldan çıktım, etraftan dolaşmaya çalışırken topuklarım ön bahçenin kuru otlarına battı.

"Senden bir isim alana kadar gitmiyorsun." Eli dışarı fırladı ve koluma dolandı.

Temas karşısında donakaldım. Tuhaf adamlar bana dokunamazdı. Tüylerimin diken diken olmasını bekledim ama olmadı. Tek fark ettiğim elinin tenimdeki sıcaklığı ve beni bir adım daha atmaktan alıkoyan hafif kavrayıştıydı.

"Adımın konuyla ilgisi yok," dedim. Arabamın güvenliğine çekilmenin, eve gitmenin ve Trinity'ye beni sert bir dille azarlayarak araması için bir sesli mesaj daha bırakmanın zamanı gelmişti.

"Benim için çok önemli."

Sesinin derin tınısı tuttuğu kolda ürpertiler yarattı ama bunlar garip bir şekilde korku ürpertileri değildi. Verdiğim tepki beni şaşırttı, bu yüzden görmezden geldim.

Kolumu çekiştirdim ama kendimi kurtaramadım. "Bırak beni. Mahallenden gitmemi istedin ve ben de gidiyorum."

"Bana adını söyle, o kapıdan çıkıp gidebilirsin."

Çekiştirmelerim beni hiçbir yere götürmüyordu ve gitmek istiyordum. Kafamın içinde bunu bir tür nefsi müdafaa olarak nitelendirdim ve "Valentina. Şimdi bırak gideyim."

Dokunuşu hemen kayboldu ve elinin sıcaklığının yokluğu beni çarptı.

"Valentina," diye tekrarladı. "Soyadın

mı?" "Hayatta olmaz," dedim.

"Zaten ihtiyacım da yok."

Hiçbir şey söylemedim ve ona bakmadım. Ona bakmazdım. Ve adımı söylediğinde ses tonundaki değişikliği kesinlikle düşünmeyecektim. Düşünmezdim. Düşünmezdim.

Yürürken bakışlarımı çatlak kaldırıma sıkıca yapıştırarak kapı mandalına uzandım. "Burası benim mahallem." dediğinde parmaklarım dondu. Benim dünyam. Sen buraya ait değilsin. Bir daha buraya gelme. Geldin ve sonuçlarından hoşlanmayacaksın. Anladın mı *Valentina*?"

Omurgamı dikleştirdim ve yeminime rağmen yüzümü ona döndüm. "Geri dönmeyi planlamıyorum. Trinity yarın işe geldiği sürece de dönmek zorunda kalmayacağım."

Kapının dışına çıktım ve tam kapıyı kapatıyordum ki iki avucunu da zincir halkasının üzerine bıraktı. "Ya korkusuzsun ya da aptal."

"İkisi de değil," diye karşılık verdim, tüylerim diken diken olmuştu. "Sadece onun için endişeleniyorum."

Ona sırtımı döndüm ve arabama doğru yürüdüm. Kapımı açtıktan sonra başımı ona doğru çevirdim. Beni bu soruyu sormaya iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama elimde değildi.

"Adımla ilgili bunca sorun var ve sen kendini tanıtmadın bile."

Dudakları kıvrıldı ama gülümsemedi. Yine de yüzünde gördüğümün mizah olduğunu düşündüm. Bana gülüyordu. *Pislik*.

"Rix."

Tek hece. Hepsi bu kadardı. Tanıma duygusu bana çarptı ve arabama atladım, kapıyı kapattım ve kilitledim.

Vay canına. Lanet olsun. Bu Rix miydi?

Park yerimden çıkarken, arabayı sürerken camdan dışarı bakmaktan kendimi alamadım.

New Orleans'ın en büyük çetelerinden birinin başı mı?

Onu özür dilemeden kötüler kategorisine koymuştum ve tam isabet etmiştim. *Sorun* değil, dedim kendime. *Onu bir daha asla görmeyeceksin.*

5 Valentina

DOĞRUDAN EVE GİTTİM VE Trinity'ye *beni aramasını* söyleyen bir sesli mesaj daha bıraktım, *lanet olsun*. Bugün galeride giydiğim etek ve bluzu çıkardıktan sonra, siyah saçlarımı dağınık bir topuz yaptım ve üzerime bir çift tayt ve atlet giydim, sonra da babamın yıkamaktan çok yıpranmış eski bir gömleğini giydim.

Resim yapmam gerekiyordu.

Bu gece ne gibi sosyal sorumluluklarım olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama umurumda da değildi. Resim yapma ihtiyacı ortaya çıktığında her şey cehenneme dönebilirdi. Fırçayı elime almayalı haftalar olmuştu ve tek bir parça bile tamamlamayalı daha da uzun zaman olmuştu.

Kimse sıkı sıkıya koruduğum hobimi bilmiyordu. Çünkü bilselerdi, Noble Art'ta neden kendi çalışmalarımı sergilemediğimi sorarlardı. Buranın sahibi bendim, dolayısıyla istediğimi yapabiliirdim.

Neden mi? Satmak için harika sanatçılar ve eserler seçme yeteneğime güvenmeme rağmen, kendi çalışmalarına güvenmiyordum. Bunun yerine, berbat ötesi olduğuna ve kendi gözlerimden başka insan gözleri tarafından görülmeye uygun olmadığına dair delici, kör edici bir kesinliğe sahiptim. Klasik bir eğitimim yoktu ve başkalarının işlerini satma kabiliyetlerini değerlendirirken eleştirdiğim kusurlar benimkilerde fazlasıyla mevcuttu. Ama umurumda değildi çünkü resim yapmak para ya da gösteriş için yaptığım bir şey değildi; benim için her şey kaçışla ilgiliydi.

On yıldan uzun bir süre önce tecavüze uğradığım gece, tüm hayatım değişmişti. Bir anlık kötü bir karar, o günden beri her günümü siyah bir boya gibi kirletti.

Dokunduğu her rengi lekeledi.

Savunma avukatları tarafından kürsüde paramparça edilmişim, itibarım yargılanıyordu. Tecavüz suçlamaları çirkindi ve tecavüzcünüz kaybedecek çok şeyi olan bir politikacının oğlu olduğunda daha da çirkindi. Bu olay olduğunda henüz yirmi iki yaşındaydım ve üniversitede koro kızı sayılmazdım. En azından dava kapalı tutulmuştu -yine davacı ve davalının iyi bağlantılara sahip olmasının avantajı- ve halk benim aşağılandığımı asla bilmedi.

Ondan sonra pek çok şeyden vazgeçmişim. Son on yıldır itibarım konusundaki aşırı farkındalığım nedeniyle, sahip olduğum sınırlı sayıdaki cinsel partnerimi tamamen gözlerden uzak tutmaya dikkat ediyordum. Arkadaşlarımla dışarı çıkıp eğlenmek yerine kendimi tuvallerime kapatmışım. Resim yapmak benim kişisel kurtuluşum olmuştu.

Yıllarca kendime hayatıma devam ettiğimi söyledim ama etmemiştim. Kendimi işe ve resme gömmek yerine gerçekten hayatıma devam etseydim bunca yıldır normal bir hayat yaşıyor olurum.

Günün olayları kafamda yeniden canlanırken resmini yaptığım adama bakmak için durakladım. Uzun boylu, geniş omuzlu. Ten rengi bugün tanıştığım adama çarpıcı bir şekilde benziyordu. Fırçamı bıraktım ve geri çekildim.

Bu da neydi böyle?

Onu boyamak kasıtlı bir hareket değildi, ama bir anda olduğunu inkâr edebileceğim bir şey de değildi. İşte oradaydı. Dalgalanan kasları ve çarpıcı gümüş gözleriyle.

Eksik olan tek şey, kopyalamak için yeterince yakından bakamadığım dövmelelerdi.

Ama oydu. *Rix*.

Adı ona uymuyor gibiydi.

Dur, Valentina. Dur artık. O önemli değil, konuyla ilgisi yok, senin için var olmamalı bile.

Tam kendime söylediğim şeylere inanmaya başlamışım ki, telefonum bıraktığım yan masadan titreşerek geldi. Ellerimi hızlıca temizleyip bir bezle kuruladıktan sonra ona uzandım.

İki şey aynı anda aklıma geldi: Saatlerdir resim yapıyordum. Gece yarısını geçmişti. Ve ikincisi: *Trinity*.

Hemen cevap verdim. "İyi misin?"

Rix'in bana anlattıklarından dolayı heyecanla dolu olmasını beklediğim sesi titriyordu. "Beni almaya gelebilir misin? Ben

Korkuyorum, V. Burada bir sorun var ve ben çıldırıyorum."

İçimde bir anne ayıyla yarışacak kadar korumacı bir his kükredi. "Bebeğim, senin için geliyorum. Sadece bana nerede olduğunu söyle."

Bir adres saydı, iki rakamın yer değiştirmesi dışında bugün ziyaret ettiğim adresle neredeyse aynıydı. Görünüşe göre bir polisin bilgisayar ekranına gizlice bakarken hafızam berbattı.

"Bu Derrick'in evi mi?" diye sordum.

"Evet, tuvaletteyim. Sadece eve gitmek istiyorum ama aşağıda insanlar var ve bağırlıyorlar ve Derrick'i bulamıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Arka kapıdan çıkmaya çalıştım ama arkadaşlarından biri çıkmama izin vermedi ve yoldan çekilmemi söyledi."

Bulunduğu mahalleyi düşündüm ve birilerinin onun gecenin karanlığında tek başına kaçmasına izin vermediğine sevindim. Son birkaç aydır orada takıldığından haberim yoktu, yoksa kesinlikle bu konuda söyleyecek bir şeyim olurdu.

Şu anda sadece benim çalışanım olabilir, ama onun garip bir ortaokul öğrencisinden parlak ve güzel bir kadına dönüşmesini izledim. Ona doğum günü ve Noel hediyeleri verdim. Onu balo elbisesi alışverişine götürdüm. Bir ebeveynin yapması gereken ama büyükannesinin yapamayacak kadar yaşlı ya da ilgisiz olduğu her şeyi yaptım.

"Sorun yok, tatlım. Hemen geliyorum."

Önlüğümü çıkarıp hafif pamuklu, fermuarlı bir kapüşonlu giysi almak dışında üzerimi değiştirmeye zahmet etmedim. Hava hâlâ nemli ve sıcaktı ama geç olmuştu ve aslanın inine geri döndüğümde üstümün örtülü olmasını istiyordum. Çünkü burası aslanın iniydi. Burası Rix'in dünyasıydı ve benim oraya ait olmadığım konusunda hiç tereddüt etmemişti.

Lanet olsun, oraya geri dönmek istemiyorum. Ama başka seçeneğim yoktu.

Tesla'mı öğleden sonra park ettiğim sokağa geri sürerken, Derrick'in adresini not ederken numaraları nasıl ters çevirdiğimi merak ediyordum. Rix'le karşılaşmamı tamamen atlatabilirdim ama artık bunun bir önemi yoktu. Sadece onunla başka bir yüzleşmeye girmemeyi umuyordum.

Rix'e ait olduğunu tahmin ettiğim evden hiçbir ışık görünmüyordu. Güzel. Burada olduğumu bilmesine hiç gerek yoktu. Gir ve çık. Hızlı ve sessiz. Kızımı al ve git.

İki kapı aşağıdaki köhne evin tüm ışıkları yanıyordu ve koyu renkli camları olan arabalar sokakta sıralanmıştı. Verdiği adres buydu.

Ben. Arabamı birkaç ev öteye park ettim ve bir kez daha cesaretimi topladım. Bir blok ötedeki dur işareti geldiğinde Trinity'ye mesaj atmıştım ama hâlâ cevap vermemişti.

Beklemeli miydim yoksa gitmeli miydim? Bir dakika daha bekledim. Hâlâ bir şey yoktu. *Boş ver.* İçeri giriyordum, böylece aynı hızla buradan çıkabilecektim.

Kız arkadaşımı almaktan başka bir planım olmadan, bira şişelerinin ve ezilmiş teneke kutuların üzerinden geçerek ön tarafa doğru ilerledim. Ev Rix'inkine benziyordu ama onarılmamıştı. Basamaklar çöküyordu, paravan kapı menteşelerinden düşüyordu ve evin mavi boyası, üzerinde kalandan daha fazla soyulmuştu.

Kapıyı çalmayı düşündüm ama kapı hızla açılıp iki sarhoş kız tökezleyerek dışarı çıkınca zahmet etmedim. Mini etekleri ve askılı bluzları hayal gücüne bıraktıklarından daha fazlasını ortaya çıkarıyordu ve makyajları o kadar koyu ve dumanlıydı ki, birkaç saat içinde rakunlara benzeyecekleri neredeyse kesindi. Ama onları bilgi almak için kullanabilirdim.

"Trinity adında bir kız gördünüz mü? Uzun, koyu renk saçları var ve yanlarında pembe bir çizgi var, beş-yedi yaşlarında."

Kızlardan biri kıkırdadı ama arkadaşından biraz daha ayık görünen diğeri başını salladı. "Evet. D-Rock'ın sevgilisi. Onu orada gördüm."

Oh, Tanrı'ya şükür. İçimden bir rahatlama dalgası geçti. Bugünün hepsi yarın kötü bir anı olacaktı.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Kız başını salladı ve aşağı kayarak bir gardırop arızasına neden olmadan önce askılı bluzunun üst kenarını tuttu. "D-Rock'ın odasını dene. Arka tarafta ama dolu olabilir, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Göz kırptı ve diğer kızın elini tuttu ve merdivenlerden aşağı inip kaldırımından sokağa çıktılar. Sigaralarını yakarken sohbet ettiler, beni tamamen görmezden geldiler.

Trinity'nin endişelendiği şey her neyse, bu kızları hiç rahatsız ediyor gibi görünmüyordu, ama yine de son derece dikkatli bir şekilde eve girdim ve silah dolu çantamı yanıma sıkıştırdım.

Birisi müziğin sesini kulak tırmalayıcı seviyelere çıkarmak için kapı koluna uzandığım anı seçmişti. Kapıyı çektim, mandalın elimde kalmadığına şükrederek açtım ve oturma odası ile mutfak kombinasyonuna bağlanan küçük bir girişe adım attım. Önümdeki panelli koridor evin ortasına kadar uzanıyordu.

Hem mutfaktaki hem de oturma odasındaki insanların bakışlarını üzerimde hissettim ve sanırım birkaç kez de bağırdılar ama müzik yüzünden onları duyamadım. Yırtık kanepedeki bir adam dudaklarını yaladı ve bana çene hareketi yaptı, ama onu görmezden geldim ve Trinity'yi bulacağımı umduğum koridordan arka tarafa doğru ilerledim. Beş adım kadar gitmiştim ki biri -çok iri biri- bir odadan fırladı ve tökezleyerek bana çarptı.

"Affedersiniz," diye bağırdım, sesim gürültünün içinde kayboldu.

Sarhoş olduğu belli olan ve benden yaklaşık yüz kilo daha ağır olan adam başını sesime doğru salladı. "Beni mi arıyordunuz?"

Bu da ne böyle? "Um, hayır. Aslında arıyorum."

"Umurumda değil. Senin üzerinde hak iddia ediyorum."

Bir kolunu hareket ettirdi ve kaçmak için altına girmeye çalıştım, ama tek yaptığım kendimi büyük, terli bir vücuda sıkıştırmak oldu.

"Nereye gitmeye çalışıyorsun, bebeğim? Sana iyi bakacağım."

Sözleri bulanıktı ama iri cüssesi beni duvara yapıştırmıştı. Ağzım kurudu ve savaş ya da kaç tepkisi yüksek vitese geçti. İki elimle onu ittim, korunmak için çantama uzanabilmek amacıyla uzaklaşmaya çalıştım.

Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim. En büyük korkumdu, kapana kısılmıştım ve çaresizdim. Hareketsizdi.

"Bırakın beni!" diye bağırdım. Göğsümü ellemek için bir elini aramıza uzattığında sesim müzik tarafından bastırıldı.

Aman Tanrım. Hayır. Hayır. Hayır.

"Sen bir savaşçısın. Bunu sevdim."

Başka bir adam tarafından tutulduğum anların görüntüleri beynimde yankılandı ve daha fazla mücadele ettim. "Bırak beni!" Çığlık attım. Sıcak nefesi kulağıma çarptı ve geçmişin görüntüleri daha güçlü ve daha hızlı geldi.

"Çığlık atman hoşuma gidiyor. Beni sertleştiriyor."

Kalbim küt küt atıyor, kulaklarımdaki parazit etrafımdaki sesleri bastırıyordu, çılgınca ona doğru tırmandım. Panik nefesimi çaldı ama yine de dirseklerimi savurdum ve ciğerlerim yanana kadar büküldüm ve tek duyabildiğim kulaklarımdaki alaycı kahkahasıydı.

Ve sonra gitmişti.

Yere yuvarlandım ve kırımın üzerine düştüm. Çarpmanın etkisiyle bileklerime acı saplandı. Bu acı beni gerçekliğe geri döndürdü.

Yüzümü buruşturarak ellerimi kaldırdım ve çantama uzandım, kendimi ona karşı savunmaya hazırdım ama adama doğru bir bakış attığımda beklenmedik bir kurtarıcı gördüm.

Rix.

Sesleri müzik yüzünden maskelenmişti, birbirlerine ne bağırdıklarını duymak imkânsızdı ama Rix'in yüzü öfkeli bir ifadeye bürünürken yumruğu havada uçtu. Yumruk adamın çenesine isabet etti ve adam yere yığılırken dizleri büküldü. Dışarı. Soğuk.

Vay anasını.

Sağ tarafımdaki kapı açıldı ve bir kız tökezleyerek dışarı çıktı. Parlak ışık arkamdaki banyonun soluk sarı fayanslarını aydınlattı ve odaya geri dönüp kapıyı ayağımla kapattım. Dizlerimin üzerine çöktüm, çürük düğmeli kilidi iterken ellerim titriyordu.

Bana geri gelmememi söylemişti.

Oh. Kahretsin. O neden buradaydı?

Beynim hayatta kalma moduna geçti ve odayı tarayarak kapıya barikat kuracak bir şey aradım. Hiçbir şey bulamadım. Bunun yerine çantama uzandım ve elimi tabancamın kabzasına sardım ve Jay'in görüntülerini beynimden atmaya çalışarak su lekeli duvara yaslandım. Ne zaman bunu aştığımı düşünsem, bir şey geri geliyor ve geçmişimi şimdiki zamanımın içine çekiyordu.

Kalbim giderek yavaşlarken nefes üstüne nefes emiyor, ciğerlerimi oksijenle dolduruyordum.

Şimdiki zamanım. *Trinity.* Beni bu banyodan aramış olabilirdi ama burada değildi.

Onu bulmak zorundaydım. Buraya gelmekteki tek amacıma tutunarak kendimi toparlamak için mücadele ettim. İçeride kilitli kalamazdım. Dışarı çıkmalıydım ve çıktığımda Rix'le yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Ben

hallederim.

Ben iyiyim.

Hayır, değilim. Boku yedim.

Biri banyo kapısına vurarak beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Şaşkınlıkla başımı duvara çarptım. Tanrıya şükür parmağımı tetikten uzak tutacak kadar aklım başımdaydı.

Müzik kesildi ve kapının dışından bir ses geldi. "Beni içeri al."

Bu Rix'ti.

Kapıyı ben mi açmıştım? Trinity dışında bu evde sahip olduğum tek olası müttefik o olabilirdi, ne kadar ihtimal dışı olsa da. Hâlâ kapıyı açıp açmamayı tartışıyordum ki kilidin düğmesi dışarı fırladı ve seçimimin bir önemi kalmadı.

Garip bir şekilde paniklemedim. Muhtemelen bu kadar kısa sürede tekrar panikleyecek durumda olmadığım içindir. Ayrıca, şimdi elim tabancamın kabzasına sarılmıştı. Biri bana dokunmaya kalkarsa, onu vuracaktım.

Kapı açıldı ve Rix'in uzun gövdesi ve geniş omuzları kapı aralığını doldurdu. Banyoda yere oturmuş, dizlerimi göğsüme çekmiş, bir eli bacaklarıma sarılmış, diğer eli çantama gömülmüş halde beni içine alırken gözleri okunmuyordu.

Bana iyi olup olmadığımı sormadı. Orada ne halt ettiğimi de sormadı. Bu soruların cevaplarını ya bildiğini ya da umursamadığını düşündüm. Onun yerine tek söylediği, "Seni bir daha rahatsız etmeyecek." oldu.

Tek yumrukta yere serdiği adamı düşündüm. Bu konuda üzülemezdim. Eğer üzülebilsen, o anda kendimi korumak için ona daha kötüsünü yapardım.

Bu, burada olmamam gerektiğini hatırlatan mükemmel bir olaydı. Rix'in bu öğleden sonra gayet açık bir şekilde belirttiği gibi, burası benim dünyam değildi ve muhtemelen varlığından bile haberdar olmamalıydım. Trinity de burada olmamalıydı.

Rix'in bakışları yoğunlaştı ve odanın içine girip kapıyı kapattı. Oda yarı boyutuna kadar küçülmüş gibiydi ve ben onun bana olan yakınlığının aşırı farkındaydım.

"Sana zarar mı verdi?"

Zihinsel olarak kendimi değerlendirdim. "Hayır," diye cevap verdim başımı sallayarak. "Hiç şansı yoktu."

"Seni korkuttu."

Rix'in sözleri bir soru değildi. Olmamalıydı da. Tabii ki beni korkutmuştu. Bu herkesi korkuturdu, benim gibi berbat bir geçmişi olmayan birini bile. Bunu utanmadan itiraf edebilirdim.

Başımı salladım.

"Bir hafta boyunca canı yanacak. Eğer bu yetmezse, söyle de canını daha fazla yakayım."

Başımı salladım, Rix'in az önce söylediği şeyi kafamda oturtmaya çalışıyordum. Gerçekten de benim için birinin canını yakmayı mı teklif etmişti? Beynimin çarpık tarafı bundan garip bir rahatlık duydu. Beni savunmuştu.

Titreyen ellerimi sakinleştirerek geveledim. "Ben iyiyim. Sanırım bunu aştığımı sanıyordum. Belki de hiçbir zaman atlatamayacağım."

Rix'in bakışları üzerimde keskinleşti. "Neyi aştın?"

Bir kez daha tek cevabım başımı sallamak oldu.

"Neyi aştınız, düşes?" Lakap dikkatimi çekti ve beni anılar şeridine götüren yoldan uzaklaştırdı.

"Neden bana böyle sesleniyorsunuz?"

"Önce soruma cevap verin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Yıllar önce olan bir şey. Sorun değil. Büyütülecek bir şey değil." Yine gevezelik ediyor gibiydim.

"şu politikacının çocuğundan bahsediyorsun. Hani şu hapse gönderdiğin. Seni mahvetti."

Gözlerim onunkilere kaydı. "Kim olduğumu biliyorsun." şok sözlerimi renklendirdi ve buz gibi soğukluk uzuvlarıma yayıldı. Bunu bilmemeliydi.

"Öğrenmem uzun sürmedi. Ve sana ne istersem onu diyeceğim. Benim dünyama geri döndün. Bunu çoktan hallettiğimizi sanıyordum. Buraya ait değilsin."

Beyanatını başka bir zaman ele alırdım, banyo zeminine sinmediğim ve kız arkadaşımı bulmaya ihtiyaç duymadığım bir zamanda.

Bu kadar sinmek yeter. Bu adamın önünde değil. Hayır, madem buradaydı, istese de istemese de bana yardım edecekti.

"Trinity'yi arıyorum. Beni buradan aradı. Korkmuş, bir şeyler olduğunu ve insanların kavga ettiğini söyledi. Gitmek istemiş ama biri ona izin vermemiş."

Sözlerim biter bitmez Rix'in üzerine soğuk bir acımasızlık çöktü. "Seni aradı ve bunu söyledi mi?"

"Evet. Aksi takdirde, inan bana, burada olmamın hiçbir yolu yok."

Elini uzattı. "Gel bakalım." Uzanmadığımda, sabırsızlığı açıkça belli olan parmaklarını bana doğru şıklattı. "Bekleyecek vaktimiz yok. Hadi gidelim."

"Ben köpek değilim. Beni tersleme." Sözcükler ağızımdan çıkar çıkmaz kiminle konuştuğumu hatırladım. Bir çetenin korkunç lideri. Konuşmadan önce daha dikkatli olmalıydım.

Derin bir gümbürtü karo döşeli banyoyu doldurdu ve bunun kahkaha olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Rix'in tüm vücudu sarsıldı.

"Pek çok erkek benimle böyle konuşmaya cesaret edemez ve eminim ki hiçbir kadın da edemez. Sen başka bir şeydin. Hadi bakalım. Gidip bakalım

bulamıyorum."

Elini tutmadan önce bir süre daha tereddüt ettim ve o da beni yukarı çekti. Ama ayağa kalktığımda beni bırakmadı. Banyo kapısını açıp beni koridora çıkarırken Rix'in parmakları benimkilere dolanmaya devam etti.

Onun elinin benimkinden ne kadar büyük olduğuna takılıp kalmıştım. Ve tutuşunun ne kadar güçlü ve yetenekli olduğuna. Kalçalarımı kavrayan ellerinin görüntüsü beynimden süzülürken içime bir sıcaklık yayıldı. Bu düşünceyle bir adım atamadım ve tökezleyerek Rix'in yanına düştüm.

Durdu ve bana baktı. "Vay canına. İyi olduğuna emin misin?"

Görüntüyü uzaklaştırmaya çalışarak başımı salladım.

"Pekâlâ o zaman, hadi yapalım şu işi."

Rix yanlarından geçerken kapıları iterek açtı -ki bunu tek başıma yapmak bana aptalca gelmişti- ve yine de ev, yanımda o varken çok daha az yasaklayıcı görünüyordu.

İşte o zaman anladım. Bu evdeki, belki de bu mahalledeki, hatta bu şehirdeki en tehlikeli adamla birlikteydim, elim onun elinin içindeydi ve kendimi güvende hissediyordum. Önünden geçtiğimiz her odaya bakarken zihnim bu temel sarsıcı farkındalığın etrafını sarmaya çalışıyordu.

Her biri doluydu.

Kızların hiçbirisi Trinity değildi.

Ve elimi hiç bırakmadı.

Bizi tekrar koridora ve oturma odasına götürdü. Birini gördü ve başını salladı. Genç bir adam bize doğru geldi.

"D-Rock'ın kadını nerede?" Rix ona sordu.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Yüzlerini gösteren FiveNDown serserilerini kovduktan sonra ikisini de giderken gördüm."

Rix sertleşti ama tutuşu hiç değişmedi. "Bana bu blokta FND'ler olduğunu ve kimsenin bana söylemediğini mi söylüyorsun?"

Adam ayaklarını sürüyerek yere baktı.

"Sen ne demiyorsun Evo? Sakın D-Rock'ın bu işle bir ilgisi varsa onu korumayı aklından bile geçirme."

Çocuk, Evo, bakışlarını yerden Rix'in yüzüne çevirdi. "Burada biraz beyaz satıyorlardı. D-Rock biraz istedi ve ürünü üç sıra denedikten sonra onlara bunun boktan olduğunu ve defolup gitmelerini söyleyince çok kızdılar."

Rix'in sesi daha da alçaldı. "O pislikler benim mahallemde mal mı satıyorlardı? Onların işi bitti. D-Rock bana hesap verir. Nereye gitti o?"

"Kız arkadaşını eve götürmeye gitti."

Dudağımı ısırdım. Uyuşturucu dilini çok iyi bilmesem de *Blow* filmini izlemiştim çünkü ... şey, Johnny Depp. Bu yüzden Evo'nun Derrick'in kokain kullandığını ve sonra Trinity'yi eve bıraktığını söylediğinden %99,9 emindim ve bu tamamen güvensiz olmalıydı.

Anne-ayısı tarzı öfkem, barındırdığım korkunun geri kalanını yaktı. Bu D-Rock denen çocuktan hiç ama hiç hoşlanmıyordum ve Trinity'yle yarın işe gittiğinde İsa'ya gelme konuşması yapacaktık. Sanat okuluna tam bursla giden bir kızın dahil olması gereken hayat bu değildi.

Rix'e, "Eve sağ salim vardığından emin olmalıyım," dedim. "Gitmem gerek. Şimdi."

Bana bakarak başını salladı. "Emin olacağız."

Evo'ya dönerek, "FND'leri bu mahallenin herhangi bir yerinde görürsen, onları kimin davet ettiği ya da hangi nedenle davet ettiği umurumda değil, beni hemen ara. İki dakika beklemeyeceksin, geçip gitmeyeceksin. Beni aramaktan başka bir şey yapmayacaksın ki ben de halledebileyim. Anladın mı?"

Evo başını salladı. "Anladım, Rix. Anladım."

"Güzel. Şimdi **b u** haberi yay ve herkesin duyduğundan emin ol.

Bir sorunu olan varsa, benimle görüşün."

"Tamam." Evo arkasını döndü ve durakladı. "Peki ya D-Rock?"

"O konuda endişelenme. O da benimle uğraşacak."

Rix'in Trinity'nin erkek arkadaşına ne yapacağını bilmiyordum ama umurumdaymış gibi de davranamazdım. Bugünden itibaren *Timbaktu'ya giden D-Rock gemisi* komitesindeydim.

Evo oturma odasına geri döndü ve Rix elimi tuttu. "Gidelim düşes."

Bekle, ne?

"Ben iyiyim. Ben gidiyorum." Elini çektim ama bırakmadı.

Kavradı.

Başını iki yana salladı. "*Biz* gidiyoruz. Sen değil." "Gerekli değil."

"Neyin gerekli olduğunu düşündüğün umurumda değil." "Peki. Her neyse. Hadi gidelim."

Onu kapıya doğru çekmeme izin vermeden önce uzun bir süre beni inceledi. Neden hâlâ elimi tuttuğunu bilmiyordum ama sanki beni bırakmak istemiyor gibiydi.

Neden beni bırakmak istemiyor?

Eve geldiğimde gördüğüm kızlar gri Ford Focus'a yaslanmış, sigara içiyor, çok genç ve çok havalı görünüyorlardı. Beni ve Rix'i gördüklerinde tavırları anında değişti. Sarkık omuzlar anında geri çekildi, saçlar düzeltildi, etekler hafifçe yukarı çekildi ve göğüsler dışarı çıktı.

"Hey, Rix," diye seslendi bir kız. "Bu gece parti yapmak isteyebileceğini düşündük."

Belli ki rakip olarak görülüyordum, çünkü beni tanımadılar bile.

Rix tereddüt bile etmedi. "Evinize gidin."

İkisinden daha cesur olanı, bizi durduran, öne çıktı. "Sizinle eve gitmeyi tercih ederiz." Sonunda bana bir bakış attı. "Eminim biz ondan çok daha eğlenceli oluruz."

Rix'in elimi tutuşu sıkılaştı. "Bunu bir kez söyleyeceğim, o yüzden beni iyi dinle. Partilerde öylece durup her erkeğe bakarsan, hepsi senin bir fahişe olduğunu düşünür." Başını bana doğru salladı. "İşte bu, tam bir klas. Bu, tüm o lanet makyajın ve parfümün gibi üzerine yapıştırabileceğin bir şey değil. Bunu açık saçık kıyafetlerin gibi giyemezsin ya da sahte göğüslerin gibi satın alamazsın. Var ya da yok. Ve siz ikiniz, yoksunuz. O yüzden evinize gidin. Bacaklarınızı kapatın. Kendinize biraz saygı duyun."

Çenemin açılmasını engellemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Onu doğru mu duymuştum? Birincisi, bu onun ağzından duyduğum en fazla kelimeydi. İkincisi, onlara doğrudan kevaşeliklerini söylemişti ve üçüncüsü, bana büyük bir iltifat etmişti.

Tavsiyesi aslında iyi bir tavsiyeydi. Aslında, o kızlara söylemek isteyeceğim şeylerin neredeyse aynısıydı, daha az açık sözlü terimlerle. Bunun Rix'ten geleceğini kim düşünebilirdi ki? Şimdiye kadar paramı onların teklifini kabul edeceğine yatırırdım. Hangi erkek yapmazdı ki?

Göz ucuyla onu izledim, düşündüğümden daha fazlası olup olmadığını merak ediyordum.

Kızların solgun omuzları tekrar çöktü ama arabama doğru yürürken başka bir şey söylemediler. Dürüst olmak gerekirse, ne söyleyebilirlerdi ki?

"Anahtarlar, düşes." Rix benimkiyle birleşmemiş olan elini uzattı.

Bakışlarını karşılamak için başımı kaldırdım. "Ne?"

"Anahtarlar. Arabayı ben kullanıyorum."

Ondan Tesla'ya baktım. "Ama bu benim arabam."

"Ve ben bir kadının beni gezdirmesine izin verecek türden bir adam değilim."

Az önce beynimde ona verdiğim puanların bir kısmı uçup gitti. "Ciddi misin sen? Bu çok saçma."

Cevap vermeden önce beni yolcu kapısına kadar geçirdi.

"Hiç taktik sürüş dersleri aldınız mı? Kaçış manevraları ve defansif sürüş tekniklerini biliyor musun? İnsanları berbat durumlarda güvende tutan türden?"

Bu soru beni şaşırttı. "Pardon?"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Şimdi anahtarları ver ve bin."

Güvenli. Bu kelime beynimde yankılandı.

Beni tanı mıyordu bile ama güvenliğim için endişeleniyordu. Ve onun yanındayken, ödümü koparmasına rağmen kendimi güvende hissediyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Çünkü o zaten seni savundu. Seni kurtardı. Korkunç bir orospu çocuğu olabilirdi ama görünüşe göre senin tarafındaydı.

Elimi çantama attım ve anahtarları çıkardım. "Tamam. Sen sürebilirsin. Sadece arabama iyi davran."

Anahtarla yaklaştığımda kapı kolları çoktan çıkmıştı ve Rix benim için yolcu tarafını açtı. Ben binerken, "Sanki bu arabayı incitecekmişim gibi" dedi. Hayalet gibi bir gülümsemeyle ekledi: "Onu sürmek için can atıyordum."

"Ne-" Sözlerimi bitiremeden kapıyı kapattı ama sürücü koltuğuna oturduğunda devam ettim. "Konuşmanın ne kadarı doğrudu ve ne kadarı arabamı sevdiğin için sürmek istemenden kaynaklanıyordu?"

Rix'in ifadesi tekrar ciddileşti. "Sana söylediğim her lanet şey doğru, ama bu bana güvenmen gerektiği anlamına gelmiyor."

Adam açıkça dürüsttü ve buna saygı duymaktan kendimi alamıyordum. Rix hakkında bir tahminde bulunmam gerekseydi, uyarısına rağmen onunla nerede durduğumu her zaman bildiğime dair paramı koymaya hazır olurdum. Onunla nerede durduğumu bilmeye ihtiyacım olduğundan değil, çünkü Trinity'nin güvende olduğunu öğrendiğim anda onu bir daha asla görmeyecektim.

Tesla kullanmanın birkaç tuhaflığına dikkat çektikten sonra Rix, Trinity'nin büyükannesinin evine doğru New Orleans sokaklarında ilerliyordu. Ben de

tekrar mesaj attım, ama hala cevap yoktu. Evde uyuyor olsa iyi olurdu, yoksa aklımı kaçıracaktım.

Ağzımdan bir esneme kaçtı ve hemen elimi uzatıp gözümü kapattım.

o.

"Uzun bir gün müydü?" Rix bana bakarak sordu.

"Hepsi öyle değil mi?"

"Kız arkadaşınla yaşadığın bu olay senin dengeni bozmuş."

Onun bu anlayışlı yorumu beni şaşırttı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü üzerinde boya varken evden kaçıp gideceğini düşünemiyorum.

Başka bir sebepten dolayı yüzünü."

Elim yanağıma gitti ve boyanın kabuklu tozu parmaklarımla buluştu. *Vay canına.*

"Kendi duvarlarını boyayacak bir tip olduğunu düşünmemiştim."

"Duvar boyamıyordum," dedim ve hemen neden onu düzelttiğimi merak ettim. Resmim hakkında konuştuğum bir şey değildi. Kimseyle. Asla.

Rix'in gümüş gözleri anlayışla parlıyordu ve bunu anladığını biliyordum.

"Süslü bir galerin var. Kendi mallarını da orada mı satıyorsun?"

"Eşyalarımı hiç satmıyorum. Bu sadece bir hobi. Sıkıldığım zaman yaptığım bir şey."

Açıklama dilimin üzerinde kurumuş boya gibi duruyordu, çıkarması zor ve tadı kötüydü. Resim yapmak benim için sadece bir hobi değildi. Beni karanlıktan kurtaran tek şeyin bu olduğu günler olmuştu.

"Süslü kadın, süslü hobi. Bunda şaşılacak bir şey yok." Kırmızı ışıktaki yavaşladığında Rix'in gözleri tekrar bana kaydı. "Sürpriz olan şu ki, bugünlerde süslü şeylerden çok hoşlandığımı fark ettim."

Bekle, demek istediği . . . ? Benimle ilgilenmiyordu, değil mi?

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ve önümüzde yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar cevap vermek zorunda olmadığım anlamına geliyordu.

"Aman Tanrım."

Koyu renkli bir sedanın sürücü tarafı eski bir SUV tarafından büyük ölçüde ezilmişti ve bir telefon direği ortadan ikiye kırılarak her iki arabanın da tavanına düşmüştü. Polis araçlarının, itfaiye araçlarının ve iki ambulansın ışıkları karanlık geceyi aydınlatıyordu.

"Kahretsin," diye ısırdı Rix. Arabayı yavaşlatarak tamamen durdurdu ve bana doğru döndü. "Kendini toparlamana ihtiyacım var."

Kazayla ilgili endişem paniğe doğru çılgılık attı ve midem yere indi. "Neden? Bu-"

"Impala D-Rock'ın."

Rix'in gümüş gözlerine bakarken tırnaklarımı sıkılı yumruklarıma geçirdim. "Peki ya SUV?"

"Bilmen gereken tek şey bunun bir kaza olmadığı."

Yutkundum, vücudum titrerken ağzım çoktan kurumuştı.

"Aman Tanrım. Lanet olsun," diye mırıldandım, geriye dönüp bükülmüş metal yığınınına baktım. Kapının kolunu tutarak çekiştirdim.

Kilitli, kilitli. Kilidi aç ve Trinity'yi bul. O iyi. İyi olmak zorunda.

"Valentina," diye tersledi Rix, arabanın içinden uzanıp elini çeneme doladı ve yüzümü ona çevirdi. "Kendine hakim ol. Oraya gidip çıldırırsan bunun kızına bir faydası olmaz. Onu bulacağız, güvende olduğundan emin olacağız. Çarpma onun tarafında değildi. Şimdi kapıyı aç, kendini toparla ve olay yerinde sana cevap verebilecek her kimse onunla konuş."

Başımı salladım, başım aşağı yukarı sallanıyordu. "Tamam. Tamam.

Tamam. Bırak beni gideyim." Rix'in tutuşu sıkılaştı. "Sakin ol. Lanet olsun. Sakin ol."

Tekrar yutkundum, derin bir nefes daha aldım ve bıraktım. "Tamam. Ben iyiyim. Yemin ederim."

Başını salladı. "Arabayı alıyorum. On dakika içinde dönerim. Bana telefonunu ver ki sana numaramı verebileyim. Bir şey öğrenir öğrenmez bana mesaj at, eğer hastanedeysen seni oraya götürürüm."

"Tamam," diye tekrarladım.

"Bana doğru yürüdün ve başka kimsenin cesaret edemeyeceği şekilde bana bok verdin. Kız arkadaşın için kendini tutabilirsin." Tekrar başımı salladığımda başparmağı yanağıma okşadı. "Güzel. Telefon."

Elini çekti ve ben telefonumu uzatıp o da iletişim bilgilerini eklerken gözlerindeki yumuşaklık kayboldu. Koltuğumda neredeyse titriyordum, kapıyı açma isteğimi bastırıyordum ki başka bir şey yaptı ve cebinden bir vızıltı duydum.

"Numaranı şimdi aldım. İrtibatta olacağım. Git ve ne yapabileceğini öğren." "Tamam." Kelime dağarcığım ne zaman bu tek kelimeye kadar daralmıştı?

Telefonu geri verdi ve ben de kapıya yöneldim. Rix'in eli fırladı ve başımın arkasına dolandı, eğilirken yüzümü ona doğru çekti. Niyetini anlayamadan dudakları sert ve hızlı bir öpücük için dudaklarıma indi. Aniden geri çekildi.

"Bu iş sende."

Tek yapabildiğim tekrar başımı sallamak oldu çünkü kelime dağarcığım yetersizdi. *Rix beni öptü. Ne tür bir alternatif evrende yaşıyorum ben?*

Beni bırakır bırakmaz arabadan çıktım ve yol boyunca uzanan sarı polis şeridine doğru koşmaya başladım. Oraya vardığımda bir polis memuru beni durdurdu, arkama baktığımda Rix çoktan gitmişti. Ellerim titriyordu ve dudaklarının üzerimdeki baskısını hâlâ hissedebiliyordum.

Beni öpmüştü. Kendime zihinsel bir tokat attım. Unut gitsin Valentina. Önemli değil. Kendimi toparladım ve polis hattını koruyan polise döndüm.

On dakika boyunca bilgi almak için yalvardıktan sonra beni bir ekip arabasının arkasına atıp kelepçeleri de aksesuar olarak takmakla tehdit etti.

"Anlamıyorsunuz. Büyükannesi yaşlı ve burada onu arayan tek kişi benim. O arabada olduğunu biliyorum."

"Hanımefendi, ben sizi zorla göndermeden önce gitmeniz gerekiyor."

Polisler, herhangi bir şekilde işe yarayan insanlar listemden hızla düşüyordu.

"Jones, bana bir rapor ver." Tanıdık ses arkamdan geldi. Hem Memur Jones hem de ben arkamızı döndüğümüzde Dedektif Hennessy'nin dört kapılı koyu renkli bir sedanın kapısını çarparak çıktığını gördük. Bize doğru yürüdü.

"Bunun senin olduğunu sanmıyorum-" diye başladı genç memur.

"Bunun devam eden soruşturmamla bağlantılı olduğuna inanmak için nedenlerim var. Bana bir rapor verin."

Jones önce bana, sonra da yanımda durmuş olan Hennessy'ye baktı. "Buraya gelirsiniz, efendim."

"Burası iyi."

Hennessy yine bana yardım etmeye mi çalışıyordu?

Genç memur bana baktı ve sonra omuz silkti. "İki araba çarpışmış, biz geldiğimizde olay yerinde sadece bir kurban vardı, Impala'nın sürücüsü. Yakındaki bir hastaneye götürüldü."

"Peki ya Impala'daki yolcu?" diye sordum.

Hennessy tekrar edene kadar Jones soruya cevap vermedi. Öfkeyle cevap verdi: "Yolcu kapısı açıktı, çanta yerdeydi. Yolcudan iz yok. Kadının olay yerinden kaçtığını düşünüyoruz."

"Çantadan bir kimlik çıkardınız mı?" Hennessy sordu.

"Başka biri aldı. İsmi göremedim."

"Git getir, şimdi." Hennessy'nin ses tonu otoriterdi ve itiraz kabul etmiyordu.

Jones çok sinirli görünüyordu ve olay yerindeki diğer üniformalı memurların yanına doğru tepindi. Hennessy kıyafetlerimi inceledi ve etrafına bakındı. Bakışları bir şeye takıldı ve ben de döndüm.

Bu benim arabamdı, caddenin karşısındaki otoparka park etmişim.

"Bu gece arabayla gezerken bir kaza gördün ve bunun geçen gün aradığın kız olabileceğini mi düşündün?"

Bu koşullar altında yapabileceğim en iyi açıklamayı bir araya getirdim ve berbat bir yalancı olduğum için elimden geldiğince gerçeğe bağlı kaldım.

"Trinity benimle temasa geçti ama bir partideydi ve eve bırakılması gerekiyordu. Onu almaya gittim ama biri onu çoktan bırakmıştı." Ezilmiş arabayı işaret ederek, hırıltılı bir nefes aldım. "Bu onun eve dönüş aracıydı." Kelimeler hıçkırıklarla döküldü.

"Jones olay yerinde sadece şoförün olduğunu söyledi, yani korkup kaçmış olabilir."

Başımı salladım. "Onu terk etmezdi. O onun erkek arkadaşı. Kız on sekiz yaşında ve adama sıılsıklam aşık."

"D-Rock," dedi Hennessy, hafızasından bir isim çıkararak. "Evet."

"Onu almaya gittiğin partiyi bilmek bile istemiyorum.

I?"

"Hayır, muhtemelen değil," diye itiraf ettim.

Jones elinde bir ruhsatla geri geldi. "Trinity Frances Rodgers." "Nerede o?" Sesim titreyerek fısıldadım.

Hennessy, "Onu bulacağız," dedi. "Jones, tüm hastaneleri ara ve "Yoldan geçen birinin onu bir tanesine götürmediğinden emin ol."

Jones bir kez daha pek memnun görünmüyordu. "Görevdeyim. Bunun için zamanım yok."

"Etrafta dolanırken telefon görüşmeleri yapabilirsin. Herhangi bir ipucu bulursan hemen bana haber ver." Hennessy dikkatini tekrar bana çevirdi. "Eve gitmen gerek Valentina. Haberleri bekle. Burada yapabileceğin bir şey yok."

Sözleri karnına saplanmış bir yumruk gibiydi. "Ama-"

"Evine git. Sana söyleyecek bir şeyimiz olduğunda seni arayacağım." "O iyi bir çocuk. Yemin ederim. Ve benim için gerçekten önemli."

"Onu bulmak için elimden geleni yapacağım." Elini omzuma koydu. "Geri çekilmen gerek. Bu bir şaka değil. Hadi gidelim. Seninle arabana kadar yürüyeceğim."

Rix'in arabamda beklediğini düşünerek boşluğa düştüm. Gerçi orada olup olmadığından tam olarak emin değildim ama Hennessy'yi arabaya götürme riskini göze alamazdım. Bu, cevabını bilmediğim bir sürü soruyla sonuçlanırdı.

"Teşekkürler ama caddenin hemen karşısında. Oraya kendim gidebilirim. Akıllı olmam gerektiğini biliyorum ama bazen kendi güvenliğiniz endişelendiğiniz kişi kadar önemli değildir. Trinity iyi bir çocuk. Sadece kendini yanlış kalabalığa kaptırdı."

"O bir çocuk değil Valentina. On sekiz yaşında. Onu kendi kararlarından koruyamazsın. Nasıl öğrenecek?"

Tekrar arabama doğru baktım, Rix'in içeride olup olmadığını ve ne öğrendiğini merak ediyordum. "Bunu sizinle tartışmayacağım." Bakışlarımı bir an için tekrar Hennessy'ye çevirerek gülümsemeye zorladım. "Yardımanız için teşekkür ederim. Eğer bir şey duyarsanız ..."

"Numaranız bende var."

Dönüp trafiği kontrol etmeden önce başımı salladım. Caddenin karşısına geçip Tesla'mın park edildiği yere gittim ve yolcu tarafındaki kapı açıldı. Bu Rix'le ilgili sorumun cevabıydı.

İçeri girmeden önce Hennessy'nin izleyip izlemediğini görmek için omzumun üzerinden baktım.

İzliyordu.

Arabamı kimin kullandığının onu ilgilendirmediğini fark ettiğini ve renkli camların bunu öğrenmesini engelleyeceğini umuyordum.

İçeri girdiğimde Rix'in yüz ifadesi okunamaz haldeydi. Saçmalamaya başlamadan önce onun uyarısını beklemedim.

"Nerede olduğunu bilmiyorlar. Çantası oradaydı ama ilk müdahale ekipleri geldiğinde gitmişti. Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Diğer hastaneleri arayacaklar ve bir iyiliksever tarafından alınıp oraya götürülmediğinden emin olacaklar. Yine de evini kontrol etmem gerekiyor ama bu saatte büyükannesini uyandırmak istemiyorum."

Rix tüm bunlar olurken sessiz kaldı ama ben nefes almak için durakladığımda elini kaldırdı. Söyleyeceğim başka ne varsa hepsi uçup gitti.

"Sana doğruyu söyleyeceğim, çünkü bu kadar önemli bir konuda seni oyalamamdan hoşlanacağını sanmıyorum."

Vereceği kötü haberi beklerken kalbim göğsüme çarpıyordu. "Ne? Sen ne biliyorsun ki?"

"Teyit bekliyoruz ama en iyi tahminimiz, FND'ler bilerek kaza yaptı ve D-Rock çıkamayacak kadar sıkıştığında onun yerine kızınızı aldılar. Bir buluşma ayarladım ve kaçırdıkları kızın benim ekibime ait olduğunu ve dokunulmaması gerektiğini bildirdim."

"Aman Tanrım." Soğuk ürpertiler tenimde gezindi. "Ciddi misin sen?"

Başıma gelebilecek onlarca felaketi düşünmüştüm.

Trinity'yi o saatler boyunca bulamadım ve polis kayıp ihbarımı kabul etmedi, ancak düşündüğüm olasılıkların hiçbirisi rakip bir çete tarafından kaçırılmak kadar korkutucu değildi. Muhtemelen çetelerin endişelenmem gereken bir şey olduğunu bilmediğim içindir.

İki elimle yüzümü kapattım. *Bu benim hayatım değil. Bu nasıl oluyordu?*

"O iyi mi?"

Rix titreyen ellerimi yüzümden çekti. "Onu geri getireceğim.

Artık kimse ona zarar verecek kadar aptal olamaz."

Gözlerimi sıkarak kapattım, bu anın gerçek dışılığını engellemek istiyordum. Ama bunu engellemek işe yaramayacaktı. Gözlerimi açtım ve ona baktım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum."

Rix ellerimi sıktı, sonra bıraktı, koltuğunda doğruldu ve arabayı vites taktı. "Eve gideceksin, yatacaksın ve yarın sabah benden haber bekleyeceksin. Yapacağın şey bu."

"Yarın sabah mı?" Ama ben onun hemen gidip onu kurtarmasını istiyordum. *Bu gece.*

"Buluşma sabah 10'a ayarlandı. Bu süre zarfında ona dokunmayacaklar."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Trinity'nin güvenliğini şansa bırakmak istemediğim için sordum.

Rix'in cevabı açıktı. "Çünkü eğer ona dokunurlarsa hepsinin öleceğini biliyorlar. yap."

Sözleri beni korkutmadı. Öldürmekle tehdit etmesi umurumda değildi. İnsanlar. Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olduğu gerçeği dışında hiçbir şey umurumda değildi.

"O zaman beni eve götür de beklemeye devam edeyim. Bu gece uyumamın imkânı yok."

Arabayı Saint Charles Caddesi'nden evime doğru sürerken cevap vermedi ve garaj yoluma geldiğinde yavaşladı. Arabam yaklaştığında kapım otomatik olarak açıldı ve ben de garaj kapısının düğmesine bastım.

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Seninle ilgili tüm bilgilere ulaşmamın uzun sürmediğini söylemiştim. Adresin de arabanın ruhsatında yazıyor."

Torpedo gözümü karıştırdığı için ona yan gözle baktığımda omuz silktili. "Ne? O polisle sonsuza kadar konuştun."

"İçeriye park edebilirsin."

Garaja girdi ve arabayı durdurdu. "Güzel kazılar." "Teşekkür ederim."

"Çok süslüsün, değil mi düşes?"

Buna nasıl cevap verirdim? Çok *süslü olmanın* göreceli bir terim olduğundan emindim.

"Süslü kelimesi doğru mu bilmiyorum. Bu ev bana büyük teyzemden miras kaldı. Çocukken burada çok zaman geçirdim, bu yüzden çok güzel anılarım var." Yaşam tarzımla ilgili başka bir yargı bekledim ama hiçbir gelmedi.

Kapının koluna uzandı ve bana baktı. "Gecenin geri kalanında ayakta kalmanın bir anlamı yok. Uyuman gerek."

Evet, hemen halledeceğim, diye düşündüm o arabadan inerken. Yerden çantamı alıp kendi kapımın koluna uzandım, ama ben dokunamadan yolcu kapısı açıldı.

Benim için kapımı mı açıyor? Kim bu adam?

Rix beni alçak arabadan çıkarmak için elini uzattı. "Hadi ama. İçeri girmen gerek ve beni almaya gelecek bir araç var."

Şaşkınlıkla elimi geri çektim. "*Buraya* gelen bir aracın mı var?" Daha fazla çete üyesinin nerede yaşadığımı bilmesini mi istiyordum?

Rix'in gözleri kısıldı, ne demek istediğimi açıkça anladı. "Buraya değil. Quarter'a doğru birkaç blok ötede. Merak etmeyin düşes. Ben de kimsenin senden etkilendiğimi bilmesini istemiyorum."

Bu ters iltifat karşısında ağzım açık kalmıştı ama Rix vakit kaybetmemişti. Beni arabadan indirdi ve eve bağlı kapalı bir revağa açılan garajın yan kapısına götürdü. Duvardaki düğmeye bastığımda garaj kapandı ve Rix kapıyı iterek açtı.

Benden etkilenmiş miydi? Buna nasıl karşılık verdim?

Görünüşe göre Rix bir yanıt beklemiyordu, çünkü çoktan ön tarafa açılan revaktaki kapıyı açmıştı.

Bir ayağı dışarıdayken dönüp bana baktı. "Sen biraz uyu. Bir şey duyarsam arar ya da mesaj atarım." Kapıyı kapattı ve gitti.

Odadan odaya dolaştım, evim daha önce hiç olmadığı kadar boş geliyordu. Yalnız yaşamayı seviyordum ve normalde yalnızlık hoşuma gidiyordu. Yalnız yaşadığınızda, kimse gecenin bir yarısı neden resim yaptığınızı ya da herkes hafta sonunu kutlamak için eğlenceli bir şeyler yaparken Cuma günü saat sekizde finansal raporlar üzerinde çalıştığınızı sorgulamazdı.

Ama bu gece, yalnız olmayı sevmiyordum. Dolaşırken Trinity için endişeleniyordum ve kontrolden çıkan düşüncelerimi durdurmak için yapabileceğim tek şey atölyeme dönmek, biraz müzik açmak ve boyaları karıştırmaya başlamaktı.

Öfkeyle resim yaptım. Tuval üstüne tuval, gözlerim yanana ve sırtım ağrıyana kadar. Gözlerimi kırıştırdım ve pencereden dışarı, gün doğumunun göz kamaştırıcı turuncu ve pembesine baktım.

Hay aksi. Bunu planlamamıştım.

O anda Rix'in bana uyumamı söylediğini hatırladım. Sanırım emirleri ondan almamam iyi bir şeydi. Boynumu bir o yana bir bu yana uzatırken, bugünün cehennem gibi uzun olacağını biliyordum ve bunun nedeni uykusuzluk değildi - hayır, Trinity'nin yokluğuydu.

Rix'in arayıp mesaj atmaması hiçbir şey öğrenemediği anlamına geliyordu. Ama onu eve sağ salım getirecekti. Getirmek zorundaydı.

Ona ne zaman güvenmeye başlamıştım? Fırçalarımı temizleyip kurumaya bırakırken bu soru beynimde dönüp duruyordu.

Seni güvende hissettiriyor. Bu daha önce ne zaman oldu?

Hiçbir zaman.

Valentina

Bütün gün RIX'ten hiçbir şey duymadım. Müşterilere resim sattım ve gizemli bir şekilde kapanmadığından emin olmak için birkaç dakikada bir telefonumu kontrol ettim. Ama hayır, normal çalışıyordu ve Rix hâlâ benimle iletişime geçmemişti.

Parmağım telefonuma eklediği kişinin üzerinde gezindi ama aramadım. Aramak çok samimiydi. Belki bir mesaj? Saatlerdir kendimle yaptığım tartışma buydu.

Daha fazla dayanamadım. Bir şeyler öğrenmeliydim.

Haber var mı? Lütfen haberin olduğunu söyle. Bu arada ben Valentina. Merhaba.

Mesajları düşünmeden gönderdim ve sonra onları okuduğumda kendimi aptal gibi hissettim. *Tanrım*, muhtemelen seks mesajlaşmasını hiç ama hiç denememem iyi bir şeydi çünkü muhtemelen bu konuda da en kötüsü ben olurdum.

Masamdaki Salvador Dali'nin eriyen saatine bakarak tam iki dakika boyunca telefonuma baktım ve hiçbir yanıt alamadım. Dişlerimi sıkarak telefonu kurutma kağıdının üzerine fırlattım ve oradan uzaklaştım.

İki adım. Vızıldamadan önce ancak bu kadar uzağa gidebildim.

Döndüm ve cevabı okuyamadan bacakları uzayıp uzaklaşacakmış gibi yakaladım.

Hayır.

Bana bir şey ver. Herhangi bir şey. Nerede o? Sana geliyorum.

Ne? Buraya mı geliyordu? *Kahretsin.*

Saate tekrar baktım. Dükkanı kapatıp eve gitmem için çok erkendi, o yüzden buraya geliyor olmalıydı. Ama daha fazlasını ya da Rix'in galerimde olmasının nasıl bir şey olabileceğini düşünecek vaktim olmadı çünkü tamir zili çaldı ve adamın kendisi ön kapıdan içeri girdi.

Bir kez daha bakmak zorunda kaldım. Yıpranmış kot pantolon ve tişört yerine bugün koyu renk kot pantolon ve soluk mavi düğmeli bir gömlek giymişti. Kollarındaki mürekkebin hiçbiri görünmüyordu ve galerime girebilecek herhangi bir müşteri gibi görünüyordu - ve gömleği mükemmel bir şekilde dolduran geniş omuzlarıyla, çoğundan daha iyi görünüyordu.

İşte o zaman neden tanıdık geldiğini anladım. Adam Shemar Moore'un dublörü olabilirdi. Orada öylece duruyordum, sessiz ve çenesi düşük bir şekilde, büyük olasılıkla bu farkındalığa vardığımda.

Rix çenesini bana doğru kaldırdı. "Bana mesaj atacak cesareti bulman biraz daha uzun sürseydi, buna gerek kalmazdı."

Gerçekliğe geri dönerek, "Trinity iyi mi? Nerede o?" diye sordum. "İyi olduğuna dair güvence aldım. Kimse ona dokunmayacak."

Verdiği yanıt endişelerimi yatıştırmadı. "Ne demek güvence verildi? Neden onu geri getirmedi?"

Rix hiçbir şey söylemedi ama dönüp kapıya doğru yürüdü.

"Gitme, lanet olsun. Seninle işim bitmedi." Bir kez daha kiminle konuştuğumu unutmuştum.

AÇIK işaretini KAPALI'ya çevirip kapıyı kilitledikten sonra bana doğru yürüdü, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum düşes. Çünkü görünüşe göre size bazı şeyleri açıklamam gerekiyor." Bu kıyafetiyle bile Rix hâlâ daha önce görüldüğü kadar tehlikeliydi.

Kıçım masama çarpana kadar geriye doğru yürüdüm. "Neyi açıklayacaksın?"

"Senden emir almadığımı." Benden bir adım ötede durdu. Ne yapacaktı ki? Pencereilerin tam karşısındaydık.

Royal Street. Bu gerçekten belli bir güvenlik duygusu çıkardım ve onu zorlamaya devam ettim.

"Onu geri alacağını söylemiştin."

Bana başıyla onay verdi. "Döndüreceğim de. Ama benim dünyamda senin zaman çizelgenin bir önemi yok. Bunu kendi yöntemimle yapıyorum."

"Dün gece dedin ki-"

"Onu geri getireceğimi söyledim ve getireceğim."

"Ne bekliyorsun? Dolunay mı? Güneş tutulmasını mı? Göklerden bir işaret mi? Beklemek için bir neden yok." Kulağa saçma geldiğimi fark ettim ama umursamadım.

"Nedenini bilmene gerek yok, sadece beklemen gerek."

"Ama ona zarar veriyor olabilirler!" Sabrım tükenmişti. Bitmişti. Pencereden dışarı.

"Ona dokunmayacaklar. Sen de normalde yaptığın gibi işine bakacaksın. Senin dünyanda hiçbir şey değişmedi. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun ve başka kimse de bilmiyor."

"Delirdin mi sen?"

Rix kollarını kavuşturdu. "Sana söylediklerimi aynen yapacaksın, çünkü başka türlü süz kızını daha fazla tehlikeye atacak. Polise gidersen her şey biter."

İnanç sıçraması hakkında konuşun. "Sen ciddisin." Onun yoğun gümüş bakışlarıyla karşılaştım. "Gerçekten her şeyin kontrolün altında olduğuna güvenmemi ve rutinime devam etmemi mi bekliyorsun?"

"Evet."

"Ve hiçbir sorun yokmuş gibi mi davranayım?" "Evet."

Amansızdı. Bunu anlatacak tek kelime buydu.

"Yapamam."

"Başka seçeneğin yok."

"Güncellemeler ne olacak? Beni bekletip meraklandırarak mısınız?"

"Sadece şahsen. Başka bir şey iyi bir fikir değil."

İki kaşım da havaya kalktı. "Çok mu paranoyaksın?" "Ben buna akıllıca derim."

"Ne kadar sürecek? En azından bunu söyle. Ne kadar sürecek?"

Rix'in çenesi cevap vermeden önce gerildi. "Ne kadar sürerse. Birden fazla açıdan bakıyorum. O iyi olacak. Sana söz veriyorum."

Söylediği son sözler o kadar alçak ve ciddiydi ki son derece ciddi olduğunu anladım. Rix az önce Trinity'yi sağ salım geri getireceğine dair yemin etmişti. Bu durumda yapabileceğim tek şey, tehditlerinin diğer adamlardan daha korkutucu olmasını ummaktı. Bu dünyada nasıl yol alacağımı bilmiyordum ama içimden bir ses Rix'in yanımda olmasının takımımında bir zil sesi olması gibi bir şey olduğunu söylüyordu.

"Peki."

Cevabımın samimiyetini ölçüyormuş gibi beni izledi.

Kıpırdanmamak için ellerimi birbirine kenetledim. Bir an için Rix'in bu yoğunluğundan bir nebze olsun kurtulup kolayca gülmesi ve gülümsemesi için ne gerektiğini merak ettim.

Beni ilgilendirmez, diye kendime hatırlattım ama aynı zamanda dün geceki sözleri beynimde yankılandı. *"Ben de senden çok etkilendiğimi kimsenin bilmesini istemiyorum."*

Aynı tavşan deliğinden aşağı yuvarlanmadan önce kendimi durdurmam gerekiyordu. Bu adam tehlikeliydi. *Yine de garip bir şekilde ona güveniyordum.*

Önemli değildi. Önemli olan tek şey Trinity'yi geri almaktı.

Rix, belli ki benimle aynı zihinsel savaşı yürütmüyordu, geri adım attı. "Kendinize iyi bakın düşes. Ben buralarda olacağım." Arkasına bile bakmadan kapıya doğru yürüdü.

"Bu kadar mı?"

Rix kapıdan birkaç adım ötede durdu ve döndü. "Benden daha fazlasını mı istiyorsun?"

Yüklü bir soruydu. Far ışıklarına yakalanmış bir geyik gibi görünüyor olmalıydım.

Kelimeler, Valentina. Burada kelimelere ihtiyacın var. Bir şeyler söyle. Herhangi bir şey.

"Ben, uh . . . Ben sadece ..."

Kahretsin, yine hareket ediyor. Bana doğru.

Rix bu kez sadece birkaç santim ötemde durdu. "Daha fazlasını kaldırılabileceğinizi düşünüyor musunuz, düşes?"

Neyi daha fazla kaldırabilirim? Asıl soru buydu. Ondan daha fazlasını mı? Tanrı yardımcım olsun, ama bu fikir olması gerekenden çok daha cazipti.

Elini kaldırdı, sanki kaçmamı bekliyormuş gibi yavaşça yüzüme doğru hareket ettirdi. Ama kaçmadım. Kaçmak *istemedim*.

Çünkü odadaki hava tümüyle işle ilgili olmaktan çıkıp kesinlikle işle ilgili olmayan bir şeye dönüşmüş olsa da kendimi hâlâ güvende hissediyordum. Ve bu her şey demekti.

Başparmağı nihayet elmacık kemiğimin üzerinden geçtiğinde ve avucu yüzümün yan tarafını kavradığında konuştu. "Yalan söylemeyeceğim ve daha fazlasını istemediğimi söylemeyeceğim. Hem de çok daha fazlasını. Ama henüz hazır değilsin. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Ama bu istemediğim anlamına gelmiyor. Geri döneceğim, düşes. Bu işi halledelim, gerisini sonra düşünürüz."

"Tamam," diye fısıldadım.

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi ama Rix buna izin vermedi. Elini bıraktı ama sadece beni kendine çekip saçlarıma gömeceği kadar bir süre için. Dudakları dudaklarıma yapışmadan önce hiç tereddüt etmedi, izin istemedi.

Ağzına karşı nefesim kesildi ve Rix yer değiştirdi, öpücüğü derinleştirirken dili dudaklarımin arasından kaydı. Serbest eliyle kıcımı avuçladı ve ereksiyonunu içime doğru salladı.

İçimde şiddetli ve muhtaç bir ısı parladı. Nefesim sessiz bir iniltiye dönüşürken ellerim gömleğinin içinde sıkıştı. Sonunda çekildiğinde külotum sıırılsıklam olmuştu.

Gümüş gözleri evcilleşmemiş bir arzuyla parlıyordu ve kapıya yönelip kilidini açmadan ve kendini dışarı bırakmadan önce sadece tek bir kelime söyledi.

"Daha fazla."

7 Valentina

Hayatıma devam etmeye çalışmak ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak neredeyse imkansızdı. Aslında neredeyse demeyi geçtim, imkânsızdı. Yine de denedim.

Günün sonunda AÇIK tabelasını tekrar KAPALI'ya çevirdikten sonra - ve Rix'in daha önce aynı şeyi yaptığını düşünmekten bilerek kaçındım - seçeneklerimi düşündüm. Eve gidip boş evimde Trinity hakkında endişelenerek dolaşmak ya da gidip dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak.

İyi yemek şeklindeki bir dikkat dağıtıcı kazandı.

Sık sık tek başıma yemeğe çıkmaya özen gösterdim. Bazıları bunu tuhaf bulabilir ama ben New Orleans'ın sunduğu tüm harika yemekleri seven bekâr bir kadındım ve bu sadece paket servisi olan bir yemek değildi. Bu gece, istiridyede karar kıldım.

Şehirdeki en sevdiğim istiridye barı olan ve galerimin yakınında elverişli bir konumda bulunan Royal House'a girerek şef garsondan tek kişilik bir masa istedim. Bunda utanılacak bir şey yoktu. Diğer herkesin eşli ya da büyük gruplar halinde olması umurumda değildi. Tamam, ara sıra bir çiftin yarısı olmak için küçük bir özlem duyuyordum - özellikle de bu gece olduğu gibi, dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım olduğunda.

Hostes beni restoranda gezdirirken, yan masada tanıdık bir yüz gördüm. *Dedektif Hennessy*.

Kendimi sandalyeme bıraktım ve ona başımı salladım. "Bayan Noble," dedi. "Sizi burada görmek ne güzel."

"Dedektif." Onun varlığı beni şaşırtmadı. Quarter'daki karakolda çalışıyordu ve onu sokakta birden fazla kez görmüştüm.

Karşısındaki boş koltuğu işaret etti. "Bana katılmak ister misin? İstiridyeler güzel bir kadının karşısında daha iyi gider."

İltifatı beni garip bir sessizliğe sürükledi ve zarıfçe reddetmek için yeterince hızlı bir bahane bulamadım. Gerçi gerçekten reddetmek istiyor muydum? Belki de bu gece ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey oydu.

"Tabii, sanırım. Bu iyi olur."

Ayağa kalkıp masasına doğru ilerlerken davetini daha da garip bir şekilde kabul edişim aramızda asılı kaldı. Ayağa kalkıp sandalyemi çekip beni oturttuğunda işler daha da garip bir hal aldı. İstiridye yiyip kafamı dağıtmak niyetindeyken nasıl olmuştu da kendimi bir tür randevudaymışım gibi hissetmeye başlamıştım?

"Bugün aramadın ve enkazla ilgili hiçbir şey duymadım, bu yüzden çalışanını bulduğunu varsayıyorum?" diye sordu.

Hay aksi. Birkaç dakikalığına da olsa unutmak buraya kadarmış.

Rix'in uyarısı aklımdan geçti. *Polis yok.* Ama aynı zamanda berbat bir yalancıydım. Yine de teknik olarak, dedektifin sorusu Trinity'yi bulup bulmadığımdı ve şu anda nerede olduğunu biliyordum. Sadece ne onun ne de benim olmasını istediğim yerde değildi.

Mümkün olduğunca az şey söylemeye karar verdim ve başımı salladım.

İçki sipariş etmek için bir servise ihtiyacım olduğunda neredeydi? Omzumun üzerinden baktım ama etrafta bir tane bile göremedim. Konuyu değiştirme zamanı gelmişti.

"Burası her zamanki uğrak yerlerinden biri mi?" diye sordum.

Hennessy gülümseyerek sandalyesinde arkasına yaslandı ve kadehini dudaklarına götürdü. Cevap vermeden önce bir süre beni inceledi. "Yakın, yemekler çok iyi ve atmosferi seviyorum. Özellikle de bu gece."

"Neden bu gece?" Ben de gülümsedim, kendi sandalyemde rahatladım. "Belli değil mi Valentina?"

Tam da bu konuya girdiğimi fark ettiğimde yanaklarım kızardı. İşte o zaman bu gece neyin farklı olduğunu anladım. Bana bir kurbanmışım gibi davranmıyordu. Her görüşmede ve sonraki toplantılarda yaptığı gibi bana çocuk eldivenleriyle davranmıyordu. Hennessy bana ilgilendiği bir kadınmışım gibi davranıyordu.

Bu farkındalık kafamdaki her şeyi değiştirdi ve umutsuzca ihtiyaç duyduğum dikkat dağıtıcı şey kendini gösterdi. Bir anda, bir polisle aynı masada oturmaktan bir erkekle içki siparişi vermeye geçmişim. İnanılmaz derecede çekici olduğunu kabul edebileceğim bir adam. Yaklaşık iki metre boyunda, sağlam yapılı, bütün gün masa başında oturarak elde edemeyeceğiniz kaslara sahip ve

Kısa, dağınık sarı-kahverengi saçları onunla ilk tanıştığımda kısacıktı. Daha önce en çarpıcı özelliğinin parlak yeşil gözleri olduğunu söyledim, ama bu gece kollarını saran ve kıvrılmış gömlek kollarının altında kaybolan dövmeleeri görünce şok oldum. Bunları daha önce nasıl fark etmemiştim?

Ve ne zaman erkekleri potansiyel canavarlar olarak değil de *erkek* olarak görmeye başlamıştım?

Rix'in de aşırı farkındaydım ve zihnimde iki adamı karşılaştırmaktan kendimi alamıyordum. Rix'in teni birkaç ton daha koyuydu ve mürekkeple işaretlenmişti, gözleri gümüş rengi ve yoğundu ve bir de Trinity'yi eve sağ salim götüreceğine dair bana söz vermiş olması gerçeği vardı.

Kendimi Rix'in düşüncelerinden uzaklaştırarak masanın karşısındaki Hennessy'ye yeniden odaklandım. Gerçekten de çok dikkat dağıtıcı biriydi. *Ve hâlâ ilk adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.*

Peçetemi alıp silkeleyerek, ne tür bir istiridye sipariş etmeyi planladığımızla ilgili konuşmamıza ara vermesini bekledim.

"Bunca zaman sonra bu soruyu sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum ama tam olarak adın ne? Bilmediğime inanamıyorum. Dedektif olmadığını varsayıyorum."

Hennessy güldü, sesi derin, zengin ve... dürüst olmak gerekirse seksiydi. Bitirdiğinde bana gülümsedi ve cevap verdi, "Rhett. Annem her zaman klasikler için bir müptela olmuştur."

Rhett Hennessy. Evet, güzel bir isimdi.

"Kardeşin var mı?"

Rhett başını salladı ve yüz hatlarındaki rahatlık kayboldu. "İki erkek kardeşim var, biri büyük, biri küçük. Hepimizden büyük bir kardeşim daha vardı ama geçen yıl görev başında öldürüldü. O da polis teşkilatındaydı."

"Çok üzüldüm. Bu korkunç bir şey," dedim hemen, keşke bilmeden böyle acı bir konuyu açmasaydım.

"Olur böyle şeyler. Ailemizde çok sayıda polis var ve hepimiz bu işe girerken riskleri biliyorduk. Babam NOPD'den emekli oldu. Annem otuz yıla yakın bir süre boyunca her gün kocası için endişelenmek zorunda kaldı ve şimdi hala oğulları için endişeleniyor."

Daha fazla başsağlığı mı dilemeliydim yoksa konuşmayı onların trajedisinden uzaklaştırmasına izin mi vermeliydim bilemedim ama akışına bırakmayı tercih ettim.

"Vay canına. Aile geleneği, ha?"

"Öyle de denebilir. Hiçbir zaman başka bir şey olmak istemedim. Her zaman bir rozet takacağımı biliyordum."

Suyumu aldım ve yudumladım. "Diğer iki kardeşin de polis mi?"

Başını iki yana salladı. "Sadece büyük olan, ama o Colorado'da Vail'de rahat bir hayat yaşıyor. Küçük kardeşim kendi yolunu çizmeye karar verdi. Ordudaydı ve şimdi kimsenin ne iş yaptığına dair bir fikri yok. Orta Amerika'da bir yerlerde ve birkaç ayda bir bize hayatta olduğunu bildirmek için kontrol ediyor."

"Vay canına. Bu zor olmalı. Nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını bilmemek."

Rhett omuz silkti ve kendi içkisine uzandı. Sek viski. "Olan oldu. Afganistan'da görev yaptıktan sonra Amerika'ya dönmek ve sivil hayata yeniden uyum sağlamak gibi bir isteği olmadı. Babamızla hiç anlaşamadı, bu yüzden kuvvet ona göre değildi. Konu ona gelince soru sormuyorum çünkü bilmem gerekmeyen bazı şeyler var."

"Ailenizden bu kadar uzakta olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Ailem bana bir milden daha yakın ve bazen bunun yeterince uzak olmadığını kabul etsem de, onların yanımda olmasını seviyorum. Ben tek çocuğum, bu yüzden New Orleans'tan ayrılmayı hayal bile edemiyorum."

Rhett'in gülümsemesi yine hafifledi. "Benim de bu kasabadan ayrılmak gibi bir planım yok.

Burası evim."

"Yani yaptığın işi seviyorsun?" Bu sorunun cevabı beni her zaman büyülemiştir.

Başıyla kısa bir selam verdi ve soruyu bana çevirdi. "Sen seviyor musun? Bir galeri işletmek ilginç olmalı."

Güldüm. Sanatla ilgilenmeyen pek çok insan vardı. Anlamıştım. Yani ben de pek çok şeyle ilgilenmiyordum.

"Aslında öyle. Neyse ki burada sürekli bulmaya çalıştığım yeni sanatçıları seven pek çok insan var ve galeri için sürekli gelişen ve sanat dünyasının en ileri noktasıyla birlikte değişen bir ün geliştirdim."

"Bu konuda bir şey bildiğimi söyleyemem ama bundan bahsederken gözlerin parlıyor. Sana yakışıyor."

"Benimle flört mü ediyorsun, Rhett Hennessy?" Ses tonum da endişe verici derecede çapkıncaydı ve ne yaptığımdan emin değildim.

Rhett'in bakışları ciddileşti. "Yıllardır seninle flört etmek istiyordum Valentina, ama sen hazır değildin. Sanırım şimdi hazırsın."

Onun sözleri karşısında gözlerimin açıldığını ben bile hissedebiliyordum. Bunu nasıl kaçırmıştım?

Ve bu konuda ne düşünüyordum? "Yıllar mı?"

Gülümsemesi alaycıydı. "Sana hazır olmadığını söylemiştim. Ama bu geceye deneme randevumuz diyorum. Bu da sana yemek ısmarlayacağım ve seni eve bırakacağım anlamına geliyor."

Daha önce hiç fark etmediğim bir özelliği olan iddialı tavrı beni şaşırttı. "Öyle mi?"

"Evet. Kardeşimi kaybettikten sonra öğrendiğim bir şey var; hayat risk almamak için çok kısa. Bunu almak için yeterince uzun süre bekledim ve daha fazla beklemeyeceğim."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Buna hazırlıklı değildim ve nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. "Um. Tamam mı?"

"Merak etme, ağırdan alacağız. Bu hafta içinde akşam yemeği ile başlayacağız. Seni kapından alacağım, çiçekler getireceğim, sohbet etme ve araba kullanma becerilerimle seni etkileyeceğim. Belki de patlak bir lastik ayarlarım, böylece tişörtümü çıkararak değiştirmemi izlersin ve etrafta birden fazla şekilde faydalı olabileceğimi fark edersin."

Sözlerine ve yüzüne yayılan çekici sırıtışına utanarak gülmekten kendimi alamadım. Bu adam -Rhett Hennessy

-Benim için tamamen yeniydi. Büyüleyiciydi. Ve tam bir erkekti.

Yemeğin geri kalanı kahkahalar, güzel sohbetler ve lezzetli yemeklerle dolu bir bulanıklık içinde geçti. Restorandan çıktığımızda Rhett beni galerinin yanına park ettiğim sokağa kadar götürdü ve arabasıyla eve kadar takip etti. Ben Tesla'dan inerken kapısını çarptı.

"Bu deneme randevusu olayını gerçekten ciddiye alıyorsun, değil mi?" Onunla garajımın önünde buluştuğumda ve kapı kapandığında söyledim.

Rhett elime uzandı ve beni ön kapıya kadar götürmeden önce elini elime kapadı. Normalde revaktan girmem gerekirdi ama onun centilmen jestine karşı gelemedim. Hayatımda bu türden çok az şey yaşamıştım ve bu çaba beni tamamen etkilemişti.

Ön kapıda durakladık, anahtarlarım elimdeydi ve bu deneme sürüşünü ne kadar ciddiye aldığını merak ettiğim bir an yaşadım. Beni öpmeye çalışacak mıydı? Öpmesini istiyor muydum?

Rhett benim uzun süre merak etmeme gerek kalmadan soruyu yanıtladı. "Seni öpmeyeceğim. Henüz." Ama yine de yaklaştı ve bakışlarım onunkilere kilitlendi. "Belki de bu bir yalandır." Ve dudakları alçaldı . . . alnıma. Rhett geri çekildi ve gülümsedi; bunu inkâr edemezdim, adam inanılmaz derecede çekiciydi. "O öpücüğün bir anlamı olsun istedim ama önce bana alışmana izin vereceğim. Galeriye uğrayacağım ve bir sonraki randevumuzu ayarlayabiliriz."

Elimde olmadan gülümsedim ve o arabasına doğru yönelirken kapıma döndüm. Bu nasıl olmuştu? Beni bir kurbandan başka bir şey olarak görmeyeceğinden emin olduğum adamla bir randevu?

Belki de bazı şeyler değişmiştir.

Anahtarımı kilide soktum ve çevirerek aynı anda kapıyı açtım. Karanlık fuayeye adım attıktan sonra kapıyı itip kapattım ve alarmı devre dışı bırakıp hemen tekrar kurmadan önce kilitledim. Güvenliğimi şansa bırakamazdım.

Antrenin ışığını yaktım ama hiçbir şey olmadı. Ampul yanmış olmalıydı. *Garip.*

Merdivenlerden yukarı çıktım, her adımda içimi bir endişe kaplıyordu. Gittiğim her ışığı yaktım ama gölgelerde hiçbir şey saklanmıyordu.

Gece rutinimi uygulayarak eteğimi ve bluzumu çıkardım ve hâlâ temiz olanları astım, geri kalanları çamaşır sepetine attım. Banyoya doğru ilerledim, lavaboyu açtım ve yüzümü yıkamak için uzandım.

Ve sonra yatak odamda bir gölge hareket etti.

Bu da ne böyle?

Kapıyı iterek sonuna kadar açtığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Silahım şifonyerimin üzerindeki çantamdaydı. Gölge tekrar hareket etti. Tezgâhın üzerindeki telefonuma uzandım, geçiş kodumu girerken ellerim titriyordu.

"Yerinde olsam bunu yapmazdım." Derin ses tanıdıktı.

Yatağımın ayakucuna yaslanmış, kollarını umursamazca kavuşturmuş bir halde karşıma çıkınca donakaldım.

"Evimde ne işin var *lan* senin?" Kelimeler nefes nefese çıkmıştı. Bir elimi göğsüme götürdüm. "Az kalsın bana kalp krizi geçiriyordun."

Avucum deriyle buluştuğunda yere baktım ve kapıyı çarparak kapatma niyetiyle kapıya doğru hamle yaptım. Rix benden daha hızlı hareket etti ve kapı kapanmadan önce bir ayağını kapı ile çerçeve arasına soktu.

Ne yapıyor bu? Korku içimi pençeledi.

"Konuşurken kapıyı çarpmak kibarlık değil," diye söylendi, bakışları beni tepeden tırnağa içine çekerken.

Dantelli siyah sütyenim ve külotum, iffetli olmadan seksi olmak için hayal gücüne yeterince yer bırakıyordu. Ve Rix'in onları görmesine gerek yoktu. Uzanıp bornozumu kapının arkasından çektim, kollarımı kollarından geçirdim ve kemeri daha önce hiç düğümlemediğim kadar sıkı düğümledim.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Rix bir eliyle banyonun kapısına bastırdı ve kapıyı sonuna kadar iterek açtı. şekilde.

"Sana polislerle konuşmamamı söylemiştim. Peki, bu da neydi?" O başını evin önüne doğru salladı. "Seni ilgilendirmez."

Gümüş gözleri erimiş gibi parladı. "Ben paylaşmam."

Onun bu saçma ifadesi karşısında ağzım açık kaldı. "Affedersiniz? Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Oh, bekle. *Senin olmadığımı* ne dersin? Ve evime nasıl girdin? Bu haneye tecavüzdür ve yasadışıdır."

En önemli soruları tamamen görmezden gelerek bana bakmaya devam ederken kıkırdaması karanlıktı. "Öylesin, sadece farkında değilsin. Ben sana bu fikre alışman için zaman tanımaya çalışıyordum, sen ise bir polisle randevudasın."

Duşumun cam blok duvarına çarpma kadar geri geri gittim. "Hangi fikre alışmak?" Kalbim yeniden gümbürdedi ama bu kez tansiyonumun yükselmesine neden olan korku değildi.

Rix banyoya girdi ve avuçlarını başımın iki yanındaki cama bastırana kadar beni takip etti. Yine de kendimi kapana kısılmış hissetmiyordum. Canlı hissediyordum.

"Benim dünyama girdin, varlığından bile tamamen habersizdin. Süslü arabana atlayıp eve kaçman gerekirken bile kız arkadaşını bulmaktan asla vazgeçmedin."

Yutkundum, nereye varmaya çalıştığından emin değildim. "Bunların hepsi bildiğim şeyler."

"Ama bilmediğin şey, senin gibi bir kadınla hiç tanışmadığım. Yüksek sınıf, ama senin bile endişelenmene gerek olmayan biri için endişeleniyorsun. Çok etkileyici. Sanırım polis de benimle aynı şeyi görüyor. Yani ben

anlamanız için bir kez daha söyleyeceğim. Paylaşmıyorum. Aramızda bir şeyler oluyor ve bunun nasıl sonuçlanacağını göreceğiz. Bekleyecektim ama sen hamlenle zaman çizelgesini zorladın."

Bugün bana aramızda neler olabileceğini göreceğimizi söylediğinde onu ciddiye almamıştım.

"Benim söz hakkım yok mu?"

Rix başını yavaşça salladı. "Senin anlayacağın şekilde söylemek gerekirse, bitpazarındaki bir Picasso kadar nadirsin. Ve bir adam bu kadar nadir bir şeyle karşılaştığında, ondan ne çıkabileceğini görmeden öylece bırakmaz."

Sözleri beni şaşkına çevirdi. Kendimi hiç nadir, değerli ya da buna benzer bir şey hissetmemiştim. Ama yine de bana dikte etmesine izin verecek miydim? Rix'in benden etkilendiğini bildiğim için cesaretim arttı. İçgüdüsel olarak, bana zarar vermeyeceğini biliyordum, bu yüzden dilimi serbest bıraktım.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama ben öyle diyorsam bırakmaktan başka çaren yok."

Kaşları çatıldı. "Ben emir almam. Ben emir veririm, düşes."

"Belki sizin dünyanızda, ama şu anda benim dünyamda duruyorsunuz." Bu düşünceyle bakışlarım onun üzerinde keskinleşti. Buraya gelmesinin bir sebebi olmalıydı. "Neden buradasınız? Son durum nedir?"

Gözleri benimkilerde sabit kaldı. "Durumda bir değişiklik yok ama onunla konuştum."

Trinity ile mi konuşmuş? Ve bana şimdi mi söylüyor?

"Sence de bunu söylemen gerekmez miydi? Ne söyledi? Korktuğunu mu söyledi? Acı çektiğini? Aç olduğunu mu? Ne dedi?" "Sakin ol kadın, sana anlatacağım."

Ellerim titredi ve kolunu tutup onu sarsmamak için kendimi zor tuttum. "Beni olabildiğince sakın say." Eğer *şu anda* bildiklerini anlatmazsa, duygularım üzerindeki kontrolümü kaybedecektim.

Rix başını sallayıp camı itti ve konuşurken banyodan çıkıp yatak odasına doğru ilerledi. Tek bir kelimesini bile kaçırmak istemediğim için onu takip ettim.

"O iyi. Evet, korkuyor ama ona korkmamasını söyledim."

"Onunla konuşmam gerek. Bunu kendisinden duymam gerek. Dehşete düşmüş olmalı."

"Yaralı ya da aç değil. Cheetos yiyor ve Netflix izliyor ve şimdi birinin onun için geldiğini bildiği için kendini tutabileceğini söylüyor."

Yatağa oturup başımı öne eğerken titreyen ellerimi birbirine geçirdim. Trinity zor biriydi ama öyle olmak zorunda değildi. Böyle bir şeyin olabileceğini asla bilmemeliydi. Evde oturup Cheetos yiyor ve Netflix izliyor olmalıydı.

Kendimi toparlayarak Rix'e baktım. "Onun iyi olduğuna dair, kutsal bulduğun her şeyin üzerine bana yemin et." Sesim kısıktı, kelimelerim zar zor duyuluyordu.

"Sana yemin ederim, o iyi." Rix'in ses tonu benimkiyle aynı ciddiyetle idi. "Tanrı'ya şükür," diye fısıldadım.

Rix döndü ve bana doğru yürüdü. "Teşekkür etmeniz gereken Tanrı değil, düşes. Bunu gerçekleştiren benim. Ve iyi bir nedenim olmadan kimse için bu kadar çaba sarf etmem."

Öfke beni saran korkuyu bastırdı. "Senin adamlarından biri yüzünden bu işe bulaştı!"

Önümde durdu. "Onunla ilişkiye girmek için kendi seçimini yaptı."

"Bu saçmalık. Ayrıca, kendi kışını kurtarmak için onu geri almak zorundasın." "Bir bok yapmama gerek yok." Rix'in çenesi bu açıklamayla birlikte kalktı.

"Yani onu geri almak için uğraşmanın tek nedeninin ben olduğumu mu söylüyorsun?" Ben talep ettim.

Çömeldi, bir eli kalçalarımın iki yanındaki yorganın üzerindeydi. "Sonunda anladığına sevindim."

Bu açıklama hoşuma gitmemişti. Rix'in her seviyede yatırım yapmasını istiyordum. Başımı kaldırıp ona baktım, bakışlarını karşıladım. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"O polisin dudaklarını bir daha sana değdirmesine izin vermeyeceğin dışında hiçbir şey söylemene gerek yok."

"Bana ne yapacağımı söyleme." Avuçlarımı açarak omzuna bir tokat attım ve şaşırtıcı bir şekilde ayağa kalkıp geri çekildi.

Rix kollarını kavuşturdu. "Kızını geri mi istiyorsun? Ne istersem onu yapacaksın."

Bakışlarım anatomisinin hayati kısımlarını büzüştürmüş olmalıydı. "Yani böyle mi olacak? Onu eve sağ salım götüreceğine dair bana söz vermiştin. Bu bir şey ifade etmiyor mu?"

Kaşları birbirine yaklaştı. "Bir erkeğin sözünü sorgulayamazsınız, düşes. Bu tehlikeli bir bölge."

"Ama siz dediniz ki-"

"Yine o polisle çıkıyor musun, çıkmıyor musun?"

Hennessy'nin galeriye uğrayıp bir randevu ayarlama sözü aklıma geldi. Dürüstlük kazandı. "Muhtemelen."

Rix'in çenesindeki kaslar gerildi ve kollarını indirerek bir adım öne çıkıp eğildi. "Yapma." Kelime hırıltıyla çıkmıştı ama yine de korku hissetmiyordum.

"I-" Söyleyeceğim her şey Rix'in başını bana doğru eğmesiyle son buldu.

Dudakları dudaklarıma yapışmadan önce, "Şansımı deniyorum, bunu istemiyorum," diye mırıldandı. Isınma ya da ikna etme yoktu. Sadece ... fethediyordu.

Ben de ona uydum, ağzımı onun diline açtım ve içeri girmesine izin verdim. Ellerimin kendi gündemleri vardı, omuzlarını kavlıyor, onu daha yakına çekiyor, daha fazlasını istiyordum. Bu *isteği* hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Birinin tenini tenimde hissetmeye duyduğum o mutlak ihtiyaç?

Rix'in parmakları saçlarıma gömülmüştü, başımı bir o yana bir bu yana eğiyor, açıları değiştiriyor, daha derine iniyordu. Daha fazlasını istedim, daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Ama o geri çekildi.

"Durmalıyım yoksa durmayacağım. Yapacak işlerim var. Gitmem gerek." Duvardan uzaklaştı ve kapıya yöneldi.

"Yapacak işin mi var? *Gitmek* zorunda mısın? Bu şekilde mi bırakacaksın?" Ses tonuma inanamayarak sordum.

Adam beni daha önce hiç öpülmediğim şekilde öpmüştü ve cüzzamlıymışım gibi geri çekildi. Nasıl öpüşüleceğini unutmuş muydum? Uzun zaman geçtiğini biliyordum ama o kadar kötü müydüm? *Lanet olsun*.

"Benim olduğunu anladın mı?" diye sordu. "Ben-"

"Evet ya da hayır, Valentina. Bu zor bir soru değil."

"Bilmiyorum," diye bağırdım, yataktan kalkıp ona doğru yürüdüm. "Kafamı çok karıştırıyorsun ve beni korkutman gerekirken korkutmuyorsun. Ve istememem gereken şeyleri istemeyi düşünmeme neden oluyorsun-" Süzgecimin kaydığını ve kafamın o kadar karışık olduğunu fark ettiğim anda söylenmemi kısa kestim, acımasız dürüstlük kazandı.

Rix keskin bir nefes alarak elimin göğsüne bastırıldığını ve onu köşeye sıkıştırdığımı fark etmemi sağladı. Ben kıpırdamadan geniş avucu benimkini kapadı ve yerinde tuttu. Bakışlarım onunkilerle çarpıştı ve ikimiz de kıpırdamadık.

"İyi içgüdüleriniz var düşes. Seni çok korkutmalıyım ve kesinlikle benimle hiçbir şey yapmak istememelisin. Ve kesinlikle bana asla güvenmemelisiniz."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Söyleyeceğin bu mu? Beni istediğini söyledikten sonra, korkmam ve seni istememem ya da sana güvenmemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Bana hemen gitmemi söyle."

Beynim ona ayak uydurmakta zorlanıyordu. "Sana gitmeni söylememi istiyorsun. Gideyim mi?"

"Hayır, ama yapmalısın. Çünkü eğer yapmazsan, içinde olacağım Bu gece ve sen buna hazır değilsin."

Haklı mıydı? Vücudum onun dokunuşu için ölüyordu ama kesinlikle istemem gereken adam o değildi. Omzumdaki şeytan beni risk almaya ve ona kalmasını söylemeye ne kadar teşvik etse de bunu yapamazdım.

Bu sözleri söylemek neden bu kadar zordu? "O zaman git."

Başını salladı ve başka bir şey söylemeden arkasını döndü. Bazı basamaklara çarptığında merdivenlerim gıcırdadı. Gidişine dair başka sesler duymak için kulak kabarttım ama hiçbir şey duymadım. Alarm çalmadı ama ev sessizdi.

Onun hakkında ne halt edecektim?

Tıpkı beni evimde bıraktığı son gecede olduğu gibi, içimi resim yapma dürtüsü kapladı. Bir gündür uyumadığım için yatakta yüzüstü düşüyor olmalıydım, ama bunun yerine Rix'in içimde ateşlediği arzuyla aşırı yüklendim.

Üzerimdeki bornozu çıkarıp tayt ve tişört giydim ve gerçekten gitmiş mi diye evin her odasını kontrol ettim. Gitmişti. Stüdyoma giderken kendime hayal kırıklığına uğramadığımı söyledim.

Işığı açar açmaz midem zemini kaplayan örtülere düştü.

Şövalet boştu.

O yapmadı.

Ama başka kim olacaktı?

Yaptığım ve belki de zihnimin en derin kısmı dışında Rix'e ait olduğunu kabul etmek istemediğim eser gitmişti.

Ama nasıl?

Ve neden?

Atölyemde kalan tuvallere bakarken midem çalkalandı. Sırrımın bir parçası da genellikle nü resimler yapmamdı. İnsan figürüne hayranlık duyuyordum. Güzelliği, farklılıkları, kusurları. Ve genellikle resmettiğim figür, en sık çıplak gördüğüm figür olduğu için miydi? Kendiminkini.

Başka bir şey aldı mı?

Çılgınca, onları sıraladım, gördüğüm tüm bitmiş parçaları zihinsel olarak işaretledim. Görünüşe göre başka hiçbir şey eksik değildi ama bu, çarpan kalbimi sakinleştirmiyordu.

Rix aldı. Lanet olasıca aldı. Onun resmini.

Onu öylece bırakacak kadar dikkatsiz olduğum için kafamı duvara vurmak istedim. Ama burası benim yerimdi, benim evimdi ve stüdyoma benden başka kimse giremezdi. Asla. Temizlikçim benden uzak durması gerektiğini biliyordu ve o zaman bile güvende olmak için kapıyı kilitliyordum. Martha'nın çıplak resimlerimin odanın her yerine yayıldığını görmesine gerek yoktu. *Kimsenin ihtiyacı yoktu.* Bu yüzden kimseye göstermedim. Kimseye söylemedim. Asla söylemeyecektim.

Yarın. Yarın Rix'le konuşacak, onu geri alacak ve oyalanmayı bırakıp Trinity'yi hemen şimdi geri almasını isteyecektim.

Hennessy

BU DAVAYI BIRAKMAYACAKTIM. Tehlikede olan çok şey vardı, buna itibarım da dahildi - geriye ne kaldıysa - ve belki de kariyerim.

Hayal kırıklığı içinde dosyayı masama fırlatıp, elimi saçlarımın arasından. Kısa kestirmemiş olmak garipti ama herkesin arada bir değişikliğe ihtiyacı olurdu. Ya da son kız arkadaşım bana öyle söylemişti. Bu uzun sürmemişti. Söyleyecek çok şeyi vardı ve neredeyse hepsi beni değiştirmekle ilgiliydi.

Mükemmel olduğunu iddia eden son erkek bendim ve o kesinlikle Azizleri izlemek, bira içmek ya da misyoner dışında herhangi bir pozisyonda onu becermek istemeyen mükemmel erkekle sonsuza dek mutlu olma versiyonunu arıyordu. Dediğim gibi, fazla uzun sürmedi.

"Hennessy, röportajda bir ilerleme kaydettin mi?"

Sonunda kötü giden bir uyuşturucu anlaşmasından sonra vurulan bir tanığın izini bulmuştum ve bana işe yarar bir şey vermeyi reddetmişti.

Mac Fortier'e bakarak, "Tek bir şey bile yok," diye cevap verdim. Uyuşturucu davasında çalışmamam gereken bir başka dedektifti, ama bütçeler kesilince departman yine de beni bu işe vermişti.

Sonunda fark etmeyecekti. Bu davayı kapatmayı herkesten çok istiyordum. Kardeşim, tam bir karmaşaya dönüşen bu davayla ilgili özel bir baskın sırasında öldürülmüştü ve iç soruşturma sırasında kirli olduğuna dair kanıtlar ortaya çıkmıştı.

Ruhumun derinliklerine kadar bildiğim bir şey vardı: Kardeşim kirli bir polis değildi. Babam, kardeşimin ölümünden birkaç hafta sonra emekli olmuştu ve ben de ne yapacağımı bilemedikleri için departmanda oradan oraya savruluyordum.

Artık ben yoktum. Bir zamanlar teşkilatın en genç dedektifiydim, besin zincirinin en tepesindeydim ve şimdi sadece gitmemi istiyorlardı.

Ama departmanı Hennessy'lerden kurtarmayı ne kadar çok isterlerse istesinler, gitmeyi reddettim. Ve kardeşimin itibarını geri kazanmadan önce dinleneceğimi düşünüyorlarsa delirmişlerdi.

"Bu berbat bir şey. Adam konuşmaya korktu mu?" Fortier sordu. "Evet.

Karakola girip çıkarken görülmek bile istemedi." "Demek ipucu gitti."

Homurdandım, çünkü bu bir yanıtı hak etmiyordu.

"Onları yakalayacağız. Muhbirlerimi arayıp civarda bulunmuş olabilecek herhangi birinin ismini öğrenmeye çalışacağım. Konuşturabileceğimiz birileri olmalı. O bölgede şartlı tahliye edilmiş o kadar çok insan var ki, işbirliği yapmazlarsa kaybedecek bir şeyleri olan doğru kişiyi bulmamız gerekiyor." Bana bir gülümseme fırlattı. "Bu onların vatandaşlık görevi."

Fortier iş ipuçlarının peşine düşmeye geldiğinde tam bir buldok köpeğiymiş. Kıdem olarak benden bir ya da iki yıl öndeydi ama fazla yetki devretmezdi. Siperlere inmekten gerçekten zevk alıyor gibiydi. Diğerlerinin pek hoşuna gitmezdi.

"Öğle yemeği yemek ister misin, dostum?" Fortier sordu. "Açlıktan ölüyorum." "Evet, tabii. Aklında bir yer var mı?"

"Caddenin aşağısındaki küçük kafede iyi bir po'boy var, eğer turistlerle dolu değilse."

Bahsettiği küçük kafe Noble Art'ın hemen köşesindeydi, bu da bana Valentina'ya söz verdiğim randevuyu ayarlamak için bir bahane olacaktı. Ve onu o randevuya götürecektim.

Sorununun ne olduğunu anladığımda, halletmiştim. Onu sadece bir kurban olarak gördüğümü düşünmesi çok saçmaydı. Evet, o geceyi hep hatırlayacağım. Nasıl unutabilirdim ki? Ama bu onun güçlü ve güzel bir kadın olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Öğle yemeğini aceleyle yedik, ben Valentina'ya çıkma teklif etmeye hevesliydim, Fortier ise muhbirlerini arayıp buluşmak ve umarım daha fazla ipucu elde etmek için sabırsızlanıyordu.

Fortier karakola doğru yola çıktığında, "Sana sonra yetişirim. Durmam gereken bir yer var."

Kaşları havaya kalktı ve döndü. "Benim de bir dedektif olduğumun farkındasın, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Pezevengini arayan bir fahiŖe gibi Ŗuradaki yere bakıp duruyorsun. Sonunda oraya gittiğinde daha kurnaz olmaya çalış. Kadınlar iyi adamlara gitmez. Sen bir polissin. Bu çok tehlikeli. Korkak gibi davranıp bu boku sulandırma. Sahip çık. Bunu kullan. Kızı elde et."

Fortier bilgece bir tavsiyede bulunarak omzuma bir tokat attı ve uzaklaştı.

Polis olmamın bu kadınla aramda aşmam gereken en büyük engel olması çok kötüydü.

Valentina Noble'in varlığından haberim yokken hayatım **nasıl** oldu da sürekli aklımda oldu, hiç bilmiyorum. Beladan uzak durduğundan emin olmak için onu takip etmiyor olsaydım muhtemelen yardımı olurdu. Ne olursa olsun, onu masasında otururken görebiliyordum - hiçbir şeyi gizlemeyen dört siyah ayaklı basit bir cam masa, eteğinin bacaklarını çaprazlayıp açtığında bacaklarını nasıl yukarı çektiği de dahil.

Bir tadımlık. Onun sadece bir tadına bakmıştım ve bu yeterli değildi. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama ne zamandan beri umurumdaydı? Çok fazla tatmıştım. Her nasılsa hâlâ nefes alıyordum. Her şeye rağmen.

Noble Art'a bir müşteri girdi ve benim küçük düşesim oturduğu yerden kalktı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Zoraki ve sahte bir gülümseme de değildi. Gerçektir, sahiciydi ve gözlerinin heyecanla parlaması hoşuma gitmişti. Paracı yanımda bunun zavallıya bir şey sattığında yüklü miktarda para kazanacak olmasından kaynaklandığını söylüyordu ama diğer yanımda gerçekten bu kadar mutlu olup olmadığını merak ediyordu.

Mutluydu. Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyordum. Sadece var oluyordum, günden güne, hangi kurşunun beni öldüreceğini merak ediyordum. Rakip bir çetenin ya da bir polisin. Kurşunun nereden geldiği önemli değildi, çünkü ikisi de beni bu hayattan koparıp diğerine fırlatacaktı.

Aptalca bir şey yapmadan, içeri girip ihtiyacım olmayan, istemediğim ve anlamadığım bir sanat eserine yeni yıkanmış para yatırmadan önce durduğum yerden uzaklaşmam gerekiyordu - hepsi onun böyle parladığını görme şansı içindi. Bana gülümser miydi? Hayır, hayır. Ben gülümserdim.

Muhtemelen ters ters bakacaktı. Ama en azından bu sahte gülümsemeden daha iyi olurdu. Sahte gülümsemeyi siktir et.

Gerçeğini
istiyordum.

Onu
istiyordum.

Ben yaslandığım kapı çerçevesinden uzaklaşırken Valentina müşterisine tekrar gülümsedi. Gözüne bir şey takıldı ve bakışları bana kilitlenerek dondu kaldı.

Arkama bakmadan kalabalığın içinde erimeden önce çenemi ona doğru kaldırdım. Yapacak işlerim vardı.

10 *Valentina*

DÜŞÜNMEYİ BIRAKAMIYORDUM. Öpücüğü. Günün her anında beni diken üstünde tutan öpücük. Anı her aklıma geldiğinde cümlemin ortasında kekeliyordum. Bu ne cüret? *Bahse girerim daha fazlasına cüret* ederdi, bilinçaltım mırıldanırdı. Kendime dikkatim dağınık demek yüzyılın en hafif tabiri olurdu. Kapı her açıldığında, Rix'in içeri girdiğini görmeyi bekleyerek neredeyse yerimden sıçırıyordum.

Onu görürsem ne yapardım? Hiçbir fikrim yoktu. Ama onu görmezsem, kapısına kadar gidip Trinity hakkında bilgi almaktan ve resmimi geri almaktan başka çarem olmadığını biliyordum.

Kapı tekrar açıldı ve arkamı dönmeden önce gerildim. Rix değildi. Hayır, düşüncelerimde yer kaplayan diğer adamdı-Rhett Hennessy.

Sırtışı çok hızlıydı ve dün gece onunla yediğim akşam yemeğinden ne kadar keyif aldığımı hatırladım. Uzun zamandır hissetmediğim bir dostluk vardı ve bu konuda ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ya da hayatımda olup biten başka bir şey hakkında.

Artık resmileşmişti. Özel hayatım söz konusu olduğunda bu yetişkinlik meselesi hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne zamandan beri özel hayatım *vardı ki*? Son on yıldır *hep çalışıp hiç oynamayan* orijinal bir kızdım. Bu sayede galerimin güven fonumu tüketecek kadar kırmızıda gezinmesini engellemeyi başarmış ve bunun yerine başarılı olması için canımı dişime takarak mücadele etmiştim. Pes etmedim. Ve ... bu bana hala şu anki durumumla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir ipucu vermiyordu. Karşımda durmuş bana bakıyor ve cevap vermemi bekliyordu.

Hay aksi. Ben düşüncelerime gömülmüşken bana merhaba mı demişti?

"Bölüyor muyum?" Rhett sordu.

Başımı salladım, kendime oyuna geri dönmemi söyledim ve masamdan kalktım. "Hiç de değil. Sadece öğleden sonraki programımı gözden geçiriyordum."

"Yoğun bir gün mü?"

"Yeterince yoğun, ama ben böyle seviyorum. Alternatifi çok sıkıcı olurdu."

"Anlaşılabilir. Ben de sıkıcı olacağını düşündüğüm için polis olmaya karar vermedim."

Kardeşinin görev başında öldürülmesiyle ilgili yorumu aklıma bir gece önceki konuşmamızdan geldi. "Sanırım kesinlikle sıkıcı değil."

Rhett neredeyse başlar başlamaz havadan sudan konuşmayı bıraktı. "Neden burada olduğumu biliyor musun?"

Bir an için dün gece yüzünden mi burada olduğunu merak ettim - beni evime bıraktığı ve içeride beni bekleyen tanınmış bir çete üyesinin olduğu kısım.

Ama o bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Değil mi?

Hayır Valentina, tabii ki bilmiyor.

"Beni götüreceğini söylediğin randevu mu?"

Hennessy başını salladı. "Evet, hanımefendi. Sizi düzgün bir randevuya çıkarıyorum, dudaklarımın alnınızdan başka bir yerde biteceği bir randevuya."

Dudaklarının nerede son bulabileceğine dair tüm olasılıklar beynimde dönüp dururken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Rhett şaşkınlığını okumuş olmalıydı çünkü yüzünde bir gülümseme belirmeden önce kaşları havaya kalktı. Aramızda bir anlık sessizlik oldu.

"Az önce dudaklarımı tam olarak nerede hayal ediyordun?"

Bu kadar cüretkâr davranmasını beklemiyordum ama vücudumun buna tepki verdiği konusunda yalan söyleyemezdim. Öyle de oldu. Bakışlarından yansıyan sıcaklık içimi doldurdu ama bir şey beni aynı şekilde karşılık vermekten alıkoydu. *Bir şey mi? Birini dene.*

"Ben o tür bir kız değilim, Dedektif Hennessy. Özellikle de ilk gerçek randevuda."

Bakışlarındaki sıcaklık hiç azalmadan sabit kaldı. "Sanırım gecenin bizi nereye götüreceğini göreceğiz. Bana tam olarak nasıl bir kadın olduğunu gösterebilirsin, çünkü sen kesinlikle bir kız değilsin Valentina. Saat yedi. Yarın akşam. Seni evinden alırım."

Yutkunarak ve hâlâ Rhatt Hennessy'nin bu alıştığımından farklı versiyonuna ayak uydurmaya çalışarak başımı salladım. "Tamam."

"İyi günler Valentina."

Dönüp galerimden çıktı ve beni odanın ortasında öylece bıraktı, neden *tamamdan* daha tutarlı bir cevap bulamadığımdan emin değildim.

11 *Valentina*

Bir polis, bir çete lideri ve bir yargıcın kızı. Sırada bir fıkranın can alıcı cümlesi varmış gibi geliyordu ama onun yerine hayatım vardı.

Yarın gece bir polisle randevum vardı, bir polisten haber bekliyordum. Çete lideri ve yargıç olan babam beni bu akşam aile yemeğine davet etmişti.

Rix'ten haber alamamıştım ve bütün gün gözümün önünde olmasına rağmen onu sokakta bir kez daha görememiştim. Trinity hakkında bilgi almak istiyordum. Onu hemen geri almasını ve oyalanmayı bırakmasını talep etmek istiyordum. Sebeplerinin ne olduğu umurumda değildi ve bunu neden şimdiye kadar yapmadığını da anlamıyordum.

Kendimi evime bıraktığımda tüm ışıkları açtım ve her odayı kontrol ettim. Ondan hiçbir iz yoktu.

Burada olmasını mı umuyordum? Bunu kendime bile itiraf edemezdim.

Stüdyomda, en son yaptığım resimlerin hepsi hâlâ yerinde duruyordu. Onları gözden uzak bir yere taşımayı düşündüm ama ailemle akşam yemeği geç kalamayacağım anlamına geliyordu. Hemen galeri eteğimi ve bluzumu çıkarıp beyaz örgü bir elbise ve altın rengi sandaletler giydim.

Ailemin evine arabayla gitmek yerine yürüyerek gittim, çünkü sadece altı blok ötedeydi ve bu da babamın bu akşam için seçtiği mükemmel kırmızı şaraptan birkaç kadeh içebileceğim anlamına geliyordu. Çünkü bu gece gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım vardı, yoksa aklımı kaçıracaktım.

Trinity bugün çalışacaktı ve onun çeteler tarafından bir yerlerde tutulduğunu bilmek, odaya her baktığımda onun neşeli gülümsemesini ve pembe çizgilerini görmeyi beklemek beni çok üzüyordu.

Saç. Ama onu geri getirmek için kendi başıma yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve bu çaresizlik beni yiyip bitiriyordu. Bu yüzden bu gece şarap içiyordum.

Anahtarım ile ailemin evinin ön kapısını açtığımda, her zamanki gibi beni önce köpekleri karşıladı. Chaney, gülünç derecede cana yakın bir golden doodle'dı ve gülünç cana yakınlığı yüzünden ön patilerini yerde tutmayı bile zor başarıyordu.

"Hey, yavru. Topun nerede?"

Topunun saklandığı yere doğru koşmaya başlamadan önce bir anlığına dondu kaldı. Muhtemelen kanepenin altına.

"Bu benim küçük kızımın sesi mi?" diye seslendi annem mutfaktan. Ellerini bulaşık havlusuna kurularak dışarı fırladı. "Gelmişsin! Çok sevindim! Seni bütün hafta görmedim." Sadece annemin yapabileceği türden bir sarılma için beni kollarına alana kadar yavaşlamadı. Sanki beni görmeyeli beş gün değil de beş yıl olmuş gibiydi.

"Biliyorum, biliyorum. Galeriye yetiştirmeye çalışmakla meşguldüm. Son zamanlarda bir sürü yeni iş var." Yalan söylemiyordum; gerçek buydu. Ama annemin beni meşgul eden diğer şeyleri bilmesine gerek yoktu.

"Son zamanlarda çok çalışıyorsun. Kendine biraz zaman ayırmalı ve eğlenmelisin."

"Yapmayacağını biliyorsun, Jo." Babam mutfaktan çıktı, üzerinde KISS THE MASTER GRILLER yazan bir önlük giymişti. "Babasına çok benziyor. Hep çalışıyor, hiç oynamıyor. En azından iyi yarısıyla tanışana kadar."

Annemle babam otuzlu yaşlarının başına kadar evlenmemişler ve birkaç yıl sonra da beni doğurmuşlar. Babam, annemin ihtişamı gözlerini hayatta kaçırdığı her şeye açmadan önce, alçakgönüllü bir bölge savcısı yardımcısı olarak masasına zincirlenmiş geçirdiği yılları anlatmaya bayılırdı.

Çok güzeldi. Ta ki onu "çocuğu rezil edecek" bir şekilde öpmek için sürükleyene kadar. Tıpkı Yve'in şeytanlarını kovup Lucas Titan'ın ayaklarını yerden kesmesine izin verdiğinde bende oluşan kıskançlık gibi, ben de annemle babamın paylaştıklarını hep kıskanmıştım. Gerçekti. Sağlamdı. Kalıcıydı. Eğer babama güneşin annemin üzerinden başka bir yerde doğup battığını söylemeye çalışsaydınız, muhtemelen size nasıl aptal olunmayacağı konusunda sert bir ders verirdi.

Aşk. Bu, diğer insanların yaşadığı bir şeydi ve ben de yaşayıp yaşamayacağımı merak ediyordum. Ufukta buna dair hiçbir beklentim yoktu ve

Şimdi, tüm sağduyuma rağmen, iki ayrı yöne doğru çekiliyor gibiydim.

Senden çok etkilendim, demişti Rix. Ama sen ördek gagalı bir ornitorenkten bile etkilenebilirsin.

Yıllardır seninle flört etmek istiyordum Valentina, ama sen hazır değildin. Sanırım şimdi hazırsın. Rhett haklıydı; hazırdım. Yeniden yaşamaya hazırdım.

"Gördün mü, muhtemelen şu anda galeriden ayrılmadan önce yapmayı unuttuğu bir şeyi düşünüyor."

Babamın sesi girdap gibi dönen düşüncelerimi delip geçti. Yalnız kalması daha iyi olan düşünceler.

"Özür dilerim," dedim, tam da Chaney'nin topuyla koşarak geri gelmesini beklerken. "Çılgın birkaç gün oldu."

"İşte bu yüzden iş dışındaki şeylere de zaman ayırmalısın," dedi annem.

Bir randevuya git, eğlen demek istediğini biliyordum, ama koşullar göz önüne alındığında, asla yapmazdım ve kelimeleri geri tuttuğunda yüzündeki acı parıltısını kaçırıamazdım. İkisinin de beni hala tecavüze uğramış kızları olarak görmelerinden nefret ediyordum. Artık bir kurban değildim ama sempatik bakışları on yıldır değişmemişti. Beni tecavüze uğramış küçük kızları olarak değil de bugünkü halimle görmelerini nasıl sağlayabilirdim?

Acı dolu bakışları ağzının kenarlarını sıkıyordu ve bunu silmek için söylemeyeceğim şey yoktu. İşte bu yüzden koca ağzımı açtım.

"İş dışında başka şeylere de zaman ayırıyorum. Dün gece bir randevuya çıktım sayılır. Yarın da bir tane daha var."

Annem de babam da durdu ve bana baktı. "Randevu mu? Gerçekten mi?"

Bu, onlara hayatımın bu yönünden ne kadar az bahsettiğimin ve ne kadar az çıktığımın bir kanıtıydı. Arada sırada görüştüğüm erkekler olmuştu ama aileme bahsettiğim hiç kimse olmamıştı. Onlar için bu haber neredeyse çığır açıcıydı. Ve belki de sonunda onların gözündeki kurban imajından kurtulmama yardımcı olacaktı.

"Şanslı adam kim?" Soru babamdan geldi. Kahretsın. Tabii ki detayları isteyeceklerdi.

"O bir polis. NOPD."

Bu babamın dikkatini daha da çekti. Bir *sürü* polis tanıyordu. "Bir adı var mı?"

"Rhett Hennessy. Dedektif Rhett Hennessy."

Annem de babam da, ama özellikle babam, benim davamla yakından ilgilenmişti ve bu ismi tanıyacağını biliyordum. Ancak ne tür bir tepki alacağını bilmiyordum.

"İyi adam. Onu hep sevmişimdir. Genç ama bu onun lehine işliyor. Azimli biri. Harika bir polis. Kötü bir seçim değil."

Annem babama baktı, sonra da fısıldadı: "Ve o kaba, ilkel tarzda yakışıklı. Kesinlikle iyi bir seçim."

Babam anneme bir kaşını kaldırdı. "Sana kaba, ilkel bir şekilde yakışıklı olduğunu göstereceğim." Hırladı ve anneme doğru bir adım attı.

"Izgaradan bifteğimi alıp götürmemi ister misin? İkinizi yalnız bırakabilirim."

Annem de babam da güldü ve babam geri çekildi. "Hayır, bunu sonraya saklayacağız."

"Tamam. Ewww. Sadece iğrenç. Bunu duymak istemiyorum."

Annem eğilip bana tekrar sarıldı ve Chaney aramızda kıpırdandı. "Seni gülümserken görmek güzel. Şimdi gidip bir salata hazırlayalım ve yiyelim."

Akşam yemeği babamın adliyede yaşanan çılgın olaylarla ilgili anlattığı hikâyelerle doluydu. Oğullarının itiraf pazarlığını kabul ettiğini fark etmeden önce merdivenlerde protesto gösterisi düzenlemeye çalışan aile. Mübaşire kafa atıp kaçmaya çalışan ama mahkeme salonundan çıkamadan kendi ayağına takılıp bileğini burkan sanık. Yemin ederim, bir yemek masasının etrafında bu tür hikayeler dinleyerek büyümemiş olsaydım asla inanmayacağım şeylerdi.

Annem, New Orleans Sanat Müzesi'ndeki docent pozisyonundan anekdotlar ekledi. Onun etkisi ve çocukken müzede çok fazla zaman geçirmem sanata olan sevgimi başlatmış ve nihayetinde kariyer seçimimi belirlemişti. Yine de sanatın müzede durmasını istemedim, böylece insanlar onu sadece ziyaret ettiklerinde görebileceklerdi. Daha erişilebilir bir sanat istiyordum; eve götürebileceğiniz ve her gün tadını çıkarabileceğiniz türden.

Karnımı biftek, sebzeler ve ev yapımı ahududulu turta ile doyurduğumda birkaç kadeh şarap da içmiştim.

"İyi ki eve yürüyerek gidiyorum," dedim masayı toplamak için ayağa kalkarken. "Babamın iş arkadaşlarından birinin önüne çıkmak istemem."

Babam güldü. "O kadar aptalca bir şey yapmayacak kadar akıllısın." Rix'i ve o geceyi düşündüğümde içim biraz kıpırdandı.

Trinity kaçırıldı. Babam bana inanılmaz derecede aptal olduğumu söylerdi. Muhtemelen de öyleydim. Ama her ne kadar tüm detayları anlatmak ve babama yardım etmesi için yalvarmak istesem de, onun güvenliğini riske atamazdım. Bana meseleyi polise bırakmamı söyleyecekti ki bu da tam olarak Rix'in bana yapmamamı söylediği şeydi.

Ne zamandan beri babam yerine Rix'i dinliyordum? Bu ayıltıcı bir farkındalıktı.

İkisini de kucakladıktan sonra kapıya yöneldiğimde babam beni durdurdu.

"Babanın seni eve bırakmasına izin vermeden gitmesen iyi edersin."

Elim kapı kolundayken durakladım. "Sadece birkaç blok ötede." "Ve sen hâlâ benim küçük kızımsın." Dönerek anneme seslendi, "Ben

"On beş dakika içinde döneceğim, Jo."

"Bekliyor olacağım!" diye bağırdı.

Chaney, köpek gözlerinde *bensiz gitmeye çalışmıyorsun, değil mi? Neden böyle bir şey yapasın ki?*

Bu bakışa alışık olan babam, kapının yanındaki kancadan bir tasma kaptı ve köpeğin tasmaına taktı. "Köpeği de alıyorum."

"Tamam, tatlım."

Bu alışveriş çok rutin ve çok evcildi, ama içimde bir şeylerin gevşemesine neden oldu. Bunu istiyordum. Rutini. Köpeği gezdirmek. Yemek pişirmek. Her zaman yalnız olmak yerine bir çiftin parçası olmak.

Rhett bana bunu verecek adam mıydı?

Hayatıma giren diğer adamı düşünemiyordum bile. Rix bir seçenek değildi. Hem de hiç. Aileme ondan bahsedememem çok şey anlatıyordu. Babam onu bir aile yemeğine davet etmektense bağlantılarını kullanarak tutuklatmayı tercih ederdi. O da her baba gibi küçük kızı için en iyisini istiyordu ve Rix'in o adam olduğunu söylemeyeceğinden emindim.

Kırık kaldırımında dikkatlice ilerlerken babam hiç vakit kaybetmedi. "Ee, Dedektif Hennessy? Tahmin ettiğim gibi biri değil ama bence iyi bir seçim."

Tasmasını çekiştiren ve ulaşabildiği her şeyi koklayan Chaney'den bakışlarımı kaldırarak babama baktım. "Yani Harold Noble'ın onay damgasını mı aldı?"

Babam gülümsedi. "Kızım olarak, üstün sağduyun ve zevkinle kimi seçersen seç, her zaman benim onayımı alacaksın."

Kendimi neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikri olmadığını düşünürsek, sözleri oldukça cesurcadı.

"Güven oyu için teşekkürler."

"Elbette." Uzandı ve elimi kavradı. "Biz sadece senin mutlu olmanı istiyoruz. Senin için istediğimiz tek şey bu."

"Biliyorum. Bunun üzerinde çalışıyorum. Galeri satışları nihayet iyi gidiyor ve her ay artıyor, bu yüzden tam zamanlı bir çalışan işe alabilmeyi ve benim kadar çok mesai harcamamayı umuyorum."

Görünüşe göre yıllardır durmadan çalışıyordum ve Trinity olmadan galeride daha da fazla zaman geçiriyordum. Diğer yarı zamanlı çalışanımla tatildaydı ve yarın dönecekti. İş yerinde geçirdiğim zamanın dikkatimi dağıtmak için iyi olduğunu sanıyordum.

"Gençken her hedefe ulaşmaya odaklandığını biliyorum ama tünel görüşüne yatkınsın Valentina. Dışarıda yaşanacak çok hayat var ve bundan faydalanmalısın."

"Bunun üzerinde çalışıyorum. Gerçekten çalışıyorum."

Eğer babam tünel görüşümün sonuna kadar açıldığından ve kendime ait olmayan bir dünyaya adım attığımdan haberdar olsaydı, çok daha farklı bir görüşe sahip olurdu. Ama bana tuzak kurmaya çalışmasını da istemiyordum, bu yüzden onlara Hennessy'den bahsetmek kötü bir seçim değildi. Babamın haberi var mıydı bilmiyordum ama Lucas Titan'ın beni birkaç kez dışarı çıkarmasını şiddetle tavsiye ettiğinin farkındaydım. Yve'in ne kadar mutlu olduğu düşünüldüğünde, baskıya boyun eğmediği için çok memnundum.

"Güzel. Annen endişeleniyor."

Ve belli ki babam da endişeleniyordu. Evime vardığımızda Chaney hemen tasmasını çekiştirmeye başladı. Bu güçlü çekişi beklemediğim için tasmasını bıraktım ve o da kırık kapımı iterek evime doğru koşmaya başladı.

"Lanet olsun. Onu yakalayacağım," dedim ve köpeğin peşinden gittim. Havlamaları hızlı ve birbirine yakın geliyordu, hepsi de yemek odamın penceresine odaklanmıştı. "Chaney,

Sus. Bu kadar yeter."

İşte o zaman perdenin dalgalandığını gördüm. Dondum kaldım, elim Chaney'nin yakasındaydı.

İçeride biri vardı.

İlk aklıma gelen Rix'ti ama ya değilse?

Öyle olmalıydı. Başka kimse evime zorla giremezdi. *Değil mi?*

Babam bana doğru gelirken, "Acaba onu bu kadar heyecanlandıran ne?" dedi. "Genelde hiçbir şeye havlamaz."

Pencereden uzaklaştım, tasmanın ucundan tuttum ve Chaney'yi babama doğru yürüttüm.

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım bir şey gördüğünü

sandı." "Güvenlik sisteminizi ayarladınız mı?"

"Elbette." Ama beynim sessizce ekledi, *herkesi durdurduğundan değil.*

"İçeri girip etrafa bir göz atmamı ister misin?" Teklifi

Kızının güvenliğinden endişe eden bir adam. Yalan söyleyecek ve içeride kimlerin bekliyor olabileceğinden biraz olsun korkmuyormuş gibi davranacak olan kızının.

"Sorun yok baba. Biri içeri girmeye çalışsa alarmım beş mil çapındaki tüm polisleri buraya toplar."

Yalan. Hepsi yalan. Ve bunları güvendiğim tek adama söylemek bana acı veriyordu.

"Emin misin?"

"Evet. Eminim."

"Tamam. O zaman annene geri döneceğim." Eğildi ve birçok kez yaptığı gibi alnıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum. Eve yürürken dikkatli ol," dedim ona.

"Her zaman. Ve o evde sorguladığın tek bir ses bile duyarsan, taşıdığını bildiğim tabancayı kullandığından emin ol. Louisiana eyaletinde nefsi müdafaaya çok inanırız."

"Tamam. Yapacağım."

Babam Chaney'nin önderliğinde caddeye doğru adım atarken ben de çantamdan anahtarlarımı çıkardım. Elim titredi ve anahtar eve kaymadan önce kilidi iki kez ıskaladım.

İçerideki Rix'ti. Öyle olmalıydı.

Kolu çevirdim ve revak kapısını iterek açtım. Gerçeği öğrenmem için bir kapı daha kalmıştı.

Ama kapı içeri doğru açılmadan önce açacak zamanım olmamıştı ve gölgelerle kararmış kapı aralığında bir figür duruyordu.

"Ona içeride olduğumu söylemedin. Neden, düşes?" Rix'in

sorusunu duymazdan geldim. "Evime zorla girmeyi bırak."

Gölgelerden çıkmadı. "Sanırım kızın hakkında bilgi almak istemiyorsun."

Trinity. Rix'le konuşmamın tek nedeni oydu. Önemli olan tek şey oydu.

"Ne? Anlat bana." Onun bir geceyi daha o uyuşturucu satıcısı çetecilerle geçireceği düşüncesinden nefret ediyordum.

Rix sonunda gölgelerin arasından çıktı. "Sanırım kiminle uğraştığını unutuyorsun. Burada talepte bulunamazsın."

Ses tonundaki tehdit geri dönmüştü ve omurgamdan yukarı doğru korku dalgaları kıvrıldı. Sanırım bir kaplana ev kedisi gibi davranmak gibi bir hata yapmıştım. Ama umurumda değildi. Rix'in bana zarar vermeyeceğinden emin bir şekilde yoluma devam ettim.

"Bu konuda ne yapacaksın? Ona yardım

etmeyecek misin?" "Hayır, ama fiyatımı artırdım."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, daralan bakışlarım onunkilerle çarpıştı. "Senin fiyatın mı? Ne fiyatı?"

"Ben hiçbir şeyi karşılıksız yapmam."

"Onu geri almak için para almak istediğini hiç söylemedin. Ne kadar?" Gerçekten önemli değildi, çünkü ödeyecektim. Beş parasız değildim.

Rix'in yüzünde yırtıcı bir gülümseme belirdi. "Ah, düşes. Ne kadar da masum."

O an fiyat olarak ne istediğini anladım. Yanaklarım kızardı ve kızarmanın nedeni öfke değildi.

Rix'in gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. "Belki de o kadar masum

değildir." "Bu haraç," diye fısıldadım.

Başını eğdi ve kulağıma alçak sesle konuştu, nefesi tenimde ürperti yarattı. "Bedelini ödeyecek kadar ateşliysen bu gerçekten gasp mı?"

Öyle miydim? Onun da beni büyülediğini inkâr edemezdim ve dün gece beni öptüğünde durmaya hazır değildim. Ama daha fazlası? Beni omzuna atıp yukarı taşıdığı ve çıtır çıtır soymadan önce yatağına attığı görüntüler aklımdan geçti. *Hepsi alfabeydi*. Tanrım, çok ateşliydi.

Yutkunma karşı ve ağız sulandıran düşünceler, I aranıyor söyleyecek bir şey arıyordu.

"Bir itiraz duymuyorum," diye alay etti.

"*Fiyatını* kabul edersem ne olacak? Onu daha çabuk mu geri alacaksın?"

Rix başını kaldırdı ama konuşurken dudakları hâlâ benimkilere çok yakındı. "Şu anda ne yapıyorsam aynısını yapacağım."

"O zaman neden-"

İki eliyle kalçalarını kavradı, başparmakları elbisemin üzerinden göbeğime inip çıkıyordu.

"Çünkü bir nedene ihtiyacın var ve ben sana bir neden veriyorum." Takip etmedim. "Ne için bir neden?"

Fısıldadım. "Yatağında olmam için."

Ağzını indirdi ve dişleri alt dudağımın üzerine kapanıp çekiştirdi. Sığ bir nefes çektim. Nefesi bıraktığında dili dışarı kayd ve ısırıldığı yeri okşadı.

"Çok tatlısın. Ve hepsini istiyorum. Bu benim ödemem ve almak için sabırsızlanıyorum." Birkaç santim geri çekildi, istek ve ihtiyaç yüz hatlarına işlemişti.

Bunu ben mi yapmıştım?

"Ne zaman?" Sessizce sordum. "Ne zaman karar verirsem."

Benden evet ya da hayır cevabı beklemiyordu. Sadece bunun olacağına karar vermişti. İçimi bir sıcaklık kapladı ve eğer bana şu anda, fuayedeki halinin üzerinde karar verdiğini söyleseydi, itiraz etmeyebilirdim.

Konuyu değiştirme zamanı gelmişti. Bu şekilde düşünmeyi bırakmalıydım yoksa parti gecesi o kızlar gibi utanmadan kendimi ona atacaktım.

Yanlara doğru kaydım ve onun elinden kurtuldum. Beni istediği yerde tutabileceği konusunda kendimi kandırmıyordum ama o gitmeme izin verdi.

Aşağıya baktım. Harika, aşırı aktif meme uçlarım partiye katılmaya karar vermişti ve Rix'in bakışlarındaki dalma bana bu gerçeği kaçırmadığını söyledi. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve çenemi kaldırdım.

"Güncelleme o zaman?"

Rix benim duruşumu taklit ederek kollarını kavuşturdu. "O iyi."

Vücudumdaki sıcaklık hayal kırıklığına dönüştü. "O zaman neden onu geri getirmedi? Bu çok saçma. Lanet ormanın kralı gibi davranıyorsun ama bunu sebepsiz yere uzatıyorsun." Kollarımı indirdim ve ona doğru yürüdüm.

"Buraya girebilir ve

Alarmımın etrafında dolanıp ödümü koparıyorsun ama bir çete evine girip bir kızı alamıyorsun öyle mi?" Her nasılsa, konuşmamın sonunda parmağımı vurgulamak için göğsüne sokuyordum.

Rix'in eli hızlıydı, ben geri çekmeden benimkine sarıldı. "Beni zorlamayın düşes."

"Ama bu hiç mantıklı değil!" Elini çekiştirdim ama beni bırakmadı.

"Çünkü sokaklarda akan kan senin dünyanda hiçbir zaman mantıklı olmayacak."

"Sen neden bahsediyorsun?" Sokaklarda kan akması kulağa hoş gelmiyordu.

"Bilmen gereken tek şey, eğer bir vur-kaç yaparsam, daha fazla cesetle karşı karşıya kalacağımız ve bunun olmasını engellemeye çalışıyorum."

"Anlamıyorum." Sesim titriyordu. İsteyeceğim son şey Trinity'nin bir çetenin çapraz ateşine yakalanmasıydı.

"Anlamana gerek yok. Senin kızın şu anda bir piyon. Güvende ama benim dünyamda bile diplomasi denen bir şey var. Yapamayana kadar bu açıdan çalışacağım. Farkında olmayabilirsin ama ellerime kan bulaşmasından pek hoşlanmam. Zaten çok fazla var ve daha fazlasını aramak için yolumdan sapmıyorum."

"Ama-"

Gümüş gözleri parladı, sinirlendiği çenesindeki kasların titremesinden belliydi. Rix'in kimseye sık sık açıklama yapmadığı izlenimine kapılmıştım ama umurunda değildi. Açıklamamı yapacaktım. Bu çok önemliydi.

"Onu tek parça halinde geri mi istiyorsun, yoksa bu konuda çok da titiz değil misin?"

"

"Bu çok saçma bir soru," diye karşılık verdim. "O zaman bunu benim yöntemimle yapalım."

"Senin yöntemin çok uzun sürüyor."

Rix kollarını indirerek beni tekrar duvara yasladı. "Benim yöntemim Sonunda vücudunda daha önce olmayan delikler açabilecek bir kap-kaçtan daha akıllıca."

"Sana inanmıyorum. Bunu yapabileceğine eminim."

"Haklısın. Yapabilirim. O ilk gece onu saatler içinde eve getirebilirdim."

Ağzım bir karış açık kaldı ama önce hiç ses çıkmadı. "Ne?" Bağırdım, ses tonum bir çığlık bölgesine doğru ilerliyordu. İki elim de

fırladım ve göğsünü ittim. Tamamen katılaşmıştı ve Rix hareket etmedi. "Neden? Onu orada nasıl bırakabildin?"

Rix'in ifadesi daha da sertleşti. "Bunun bir savaşa dönüşmesini engellemeye çalışıyorum. O bok serbest kaldığında masum kanı dökülür ve şu anda ihtiyacımız olan şey bu değil."

"Bir çete savaşı mı?"

Devam etmeden önce bana kısa bir baş selamı verdi ve niyet ettiğinden daha fazlasını söyleyip söylemediğini merak ettim. "Güç ve konumumu kaybetmeden onların taleplerini kabul edemem. Bu yüzden farklı açılardan çalışıyorum. Biraz daha fazla zaman alıyor ama zayıf görünmeden ya da lanet olası bir kan banyosu başlatmadan onu geri alacağım."

Gerekçe garip bir şekilde mantıklıydı. Ama ben yine de o.

"Daha hızlı çalış. Çok korkmuş olmalı. Ne yapman gerektiği umurumda değil, Ama onu *hemen* dışarı çıkarmalısın. Ona ne yaptıklarını ancak Tanrı bilir." Trinity ortadan kaybolduğundan beri düğüm düğüm olan midem şiddetle burkuldu.

Rix bir elini yüzümün iki yanına koydu ve başımı eğerek doğrudan onun sıra dışı gözlerine bakmamı sağladı. "Ona dokunmadıklarına dair sana söz veriyorum. Onlar da en az benim kadar savaş istemiyorlar. Ve sana yemin ederim, onu elimden geldiğince çabuk geri getireceğim. Ama bunu benim yöntemimle yapacağız. Bu sizin dünyanız değil düşes, yani burada kararları siz vermiyorsunuz."

Polisi arayıp onları geniş çaplı bir kurtarma operasyonu başlatmaya zorlamak dışında ne yapabilirdim ki? Rhett'e söylediğimde bana inanacağı neredeyse kesindi. Belki de inanırdı. Ama ben Rix'in söylediklerine inanıyordum ve Trinity'yi riske atmak istemiyordum.

Polisler güvenli bir seçenek değildi.

Her şeye rağmen önümdeki adam en iyi seçeneğim olmaya devam ediyordu.

"Tamam, ama lütfen acele et."

Rix'in ifadesi bir parça yumuşadı. "Senden hoşlandığım için şanslısın düşes, yoksa bu emirler havada kalırdı." Bakışları dudaklarıma kaydı. "Lanet olsun. Seni tekrar tatmalıyım."

Dudakları dudaklarıma konmadan önce düşünecek ya da itiraz edecek zamanım olmadı. Bu öpücük ilkinden daha yavaştı, sanki Rix tadını çıkarıyormuş gibiydi. Benim tadıma bakıyordu.

Yumuşak bir iniltiyle ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve ona doğru eğildim, kollarım kendiliğinden kalkarak boynuna dolandı. Tadını çıkarma sırası bendeydi.

Rix tekrar çekilip bu kez geri adım atarak beni bırakmadan önce fuayemde ne kadar süre durduğumuzu, uzun, tembel vuruşlarla birbirimizin tadına baktığımızı bilmiyordum.

"Er ya da geç alacağım. Buna söz veriyorum."

12 Valentina

DAHA SONRA DEĞİL DAHA YAKINDA TOPLAYACAĞIM. Bu bir söz.

Rix'in sözleri aklımdan çıkmıyordu ve kendime yalan söylemekle gerçekten ne istediğimi itiraf etmek arasında kalmıştım. Bu hayranlık sağlıklı değildi ve birinin evinize girip geceleri sizi beklemesini ummak kesinlikle normal değildi. Yine de burada büyülenmişim ve umut ediyordum.

Çünkü Trinity'den haber almak istiyordum. İşte bu yüzden. İşte bu yüzden. En azından gerçeğin bir parçasıydı.

Neyse ki bugün sürekli bir müşteri akışı vardı, bu da beni meşgul ediyor olabilirdi ama sürekli Trinity'yi düşünmemi engellemedi. Onu güvende tutma konusunda başarısız oluyordum. Polise gitmeli miydim? Tüm bunlar şimdiden kötü bir anı olarak mı kalacaktı?

Rhett Noble Art'ın kapısından içeri girdiğinde bu kararlar yüzleştim. Elinde yerel bir ressamın küçük bir suluboya resmiyle çıkan yaşlı kadına gülümseyip başını salladı.

"Sanat eseri almak ister misin?" Ses tonumu kasıtlı olarak hafif tutarak sordum.

"Daha çok mal sahibi için." Bakışları tıpkı sözleri gibi doğrudan ve yoğundu.

Bir cevap bulmaya çalıştım. "Mal sahibi ilginizi takdir ediyor." "Bu iyi bir şey çünkü onu bu gece dışarı çıkaracağım. Sadece biraz Planların değişmediğinden emin olmak için."

Yeşil gözleri keskindi, her ifademe dikkat kesilmişti. Ağzımı açıp her şeyi anlatmak çok kolay olurdu. *Ama ne pahasına?*

Bir an için konuşmanın akışını kaybetmiştim. "Hayır, planlar değişmedi."
"Güzel. Seni yedide alırım."

"Hazır olacağım. Bir şey çıkarsa mesaj at ya da ara." Polislik hayatının her zaman kontrol edemediği bir programı olduğu anlamına geldiğini varsayıyordum.

Rhett başını salladı. "Bu da bana numaranı vermen gerektiği anlamına geliyor." Gözlerimi kırptım. Zaten onda olduğunu biliyordum. "Ama sende var."

Yine yavaşça başını salladı ve ciddi bir şekilde baktı. "Ve sen bana numaranı dava dosyandan başka bir yerde verene kadar seni şahsen aramak için kullanmayacağım."

Bu hatırlatmayla kalbime bir parça acı saplandı. Geçmişimizin o kısmını silmenin bir yolu yoktu. Rhett ve ben, o gece başıma gelenlerle her zaman birbirimize bağlı olacaktık.

Zorla gülümsedim ve masama dönerek bir kâğıt ve kalem aldım. Numaramı not ettikten sonra en üstteki sayfayı yırttım ve ona uzattım. Yeni bir sayfa açıyorduk ve geçmişte olanlar artık önemsizdi.

"Al bakalım. Şahsen benden sana."

Rhett kâğıda baktı ve ben de numaramı ezberleyip ezberlemediğini merak ederek kâğıdı takım elbise ceketinin göğüs cebine soktum.

"Bunu kullanacağımdan emin olabilirsiniz."

Ekleyecek bir şeyim yoktu, bu yüzden sadece gülümsedim. Bir sonraki sorusuna hazırlıklı değildim.

"Bugün de mi çalışan yok? Onu kovdun mu?"

Kalbim göğsümde güm güm attı. *Lanet olsun.* Adam bir dedektifti, bu yüzden meraklı olması şaşırtıcı değildi ama yalan söyleme konusunda da berbatım. Bu benim fırsatımdı. Benim fırsatım. Ona her şeyi anlatabilir ve yardım isteyebilirdim.

Ben daha ağzımı açamadan kapı tekrar açıldı ve iki tanıdık yüz içeri girdi. Yve ve Lucas Titan.

"Dedektif Hennessy, gerçekten de her yerdesiniz," dedi Lucas. Kolunu uzattı ve iki adam el sıkıştı.

"Nasılsın, Titan? Bayan Titan?"

Yve kaşlarını kaldırarak gülümsedi. "Hâlâ bir ilk adım var, Dedektif."

"Hatırlıyorum. Gecikmiş bekârlığa veda partinizden sağ çıkmanıza sevindim."

Lucas'ın derin kahkahası galerimi doldurdu. "O geceyi yakın zamanda unutmayağımından eminim."

Yve kocasına sert bir bakış attı ama kıkırdaması durmadı; Lucas'ın alaycı gülümsemesi daha da derinleşti. Yve gözlerini devirerek dikkatini tekrar bana çevirdi. "Sanırım seni kızlar gecesine davet edersem bu sefer tereddüt edebilirsin."

Cevap vermeden önce bir süre düşündüm. Bunun alternatifi, geceleri boş evimin etrafında, içeri girecek adamın Trinity hakkında bilgi vermesini beklemektir.

"Hiç de değil. Ben varım. Bana sadece ne zaman ve nerede olacağını söyle."

Yve'in sırtışı hızlıydı ve ona çok yakışıyordu. Benden çok daha fazla badire atlatmıştı ve onu mutlu görmek hoşuma gidiyordu. "Güzel. Ayrıntıları sana mesaj atarım. Şimdi açlıktan ölüyorum ve bu adam beni doyuracağına söz verdi."

"Şöminenin üstüne koymak için bir parça seçtikten *sonra* seni besleyeceğime söz verdim. Bugün sana para harcıyorum ve şimdi aç numarası yaparak bundan kurtulamazsın."

Sırtışı şakacı bir bakışa dönüştü. "Numara yapmıyorum. Ben her zaman açım."

Araya girdim. "Elbette Lucas, lütfen biraz para harca. Senin elinden almaktan mutluluk duyarım."

Yve'in gülümsemesi geri geldi. "Sanırım onun parasını herhangi bir yerde harcayacaksam, bu arkadaşlarla da olabilir." Ellerini birbirine sürttü. "Tamam, hadi yapalım şu işi."

Sanat eserlerinin olduğu duvarlara doğru yürüdü ve Lucas'ın cüzdanını hafifletmek için onları incelemeye başladı, bu da beni mutlu bir galeri sahibi yaptı.

"Birden fazla şömine olmalı, Lucas. Eminim birden fazla parçaya ihtiyacın vardır."

"Bu tamamen ona bağlı. Kendisi için bir şey almasını sağlamak imkansız, bu yüzden aşırı önlemlere başvurmak zorunda kalıyorum."

"Eminim bunların ne olduğunu bilmemize gerek yoktur," diye cevap verdim.

"Hayır, gerçekten gerek yok," diye ekledi Yve odanın diğer ucundan, tam nefesi kesilecekken. "Bu. İşte bu. Çok güzel."

Yve'in duvara yaslanmış bir tablonun yanında çömeldiği yere doğru yürüdüm. Vücudu önümü kapatınca şaşkınlığım daha da arttı. Parçaları duvara yaslamadım; hepsi maksimum etki için özenle sergilenmişti.

Ne olmuş olabileceği konusunda beynimi zorladım. Diğer galeri çalışanım Remy Burton tatilden dönmüştü ve bu sabah çalışıyordu ama o da dikkatsiz değildi. O kadar dalmıştım ki fark etmemiştim bile.

Tanrım, Valentina, kendine gel.

Yve ayağa kalktı ve tuvali kaldırarak onu ortaya çıkardı.

Ne.. Ne. Cehennem.

Adımlarımı kekeleyerek attım.

O tuvalin burada olmaması gerekiyordu. Evdeki stüdyomda, başka bir tuval yığınının arkasında olması gerekiyordu.

Ve buraya nasıl geldiğinin tek bir açıklaması vardı. Onu öldürecektim.

"Muhteşem değil mi?" Yve tabloyu hepimizin görmesi için havaya kaldırarak fısıldadı.

Bir kadın divana uzanmış, rengârenk ipek kumaşlar stratejik bir şekilde üzerini örtmüştü. Koyu renk saçları uzun bukleler halinde sarkıyor, canlı renklerle karışıyordu. Aylar önce resmini yapmıştım ve bir daha hiç bakmamıştım.

Lucas, Yve ile karşılaştı ve durakladı. "Bu çok güzel." Bakışlarını bana çevirerek, "Bunu alacağız," dedi.

"Ne?" Kekeledim.

Gözlerini bana dikti, sonra resme doğru çevirdi. "Sanatçının imzası yok. Kimin eseri bu?"

Beni bu duruma düşürdüğü için Rix'e sessizce lanet ettim. "Sanatçı anonim kalmayı tercih ediyor, bu yüzden bu bilgiyi paylaşamam."

Lucas tuvale tekrar bakarak onu Yve'nin elinden aldı ve ters çevirdi. "Fiyatı da yok."

Sanat eserimi satmayı hiç düşünmemiştim ve bu yüzden ona bir fiyat biçmeyi de aklıma getirmemişim. Ellerimi sıkma dürtüsüne karşı koydum ve bunun yerine soğukkanlı iş kadını tavrımı takınarak masama döndüm.

"Katalogumu kontrol edeyim. Korkarım bunu hafızama almamışım."

"Aynı sanatçıya ait başka eserler de var mı?" Lucas sordu.

Başımı sallayarak titreyen ellerimle masamın üzerinde duran ve atölyemdeki tüm eserlerin detaylarını içeren üç halkalı klasöre uzandım. "Hayır. Sanatçı sadece tek bir parça verdi."

"Sanatçıdan daha fazlasını sağlamasını isteyin. Canlı renkler ve cesur teknik tam da oturma odası için hayal ettiğim şeydi."

daha fazlasını görmek isterim."

"Kesinlikle etkileyici."

Bu yorum Hennessy'den geldi ve onun varlığını bir anlığına unuttuğum için kendimi tekmeledim.

Beynim söyleyecek bir şeyler ararken dosyamdaki plastik sayfaları karıştırdım. Sanatımı satın almak istiyorlardı. Galerimdeki diğer her şeyin üzerinde. Şaşkınlık, nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmiyordu bile.

Düşün, beyin, düşün.

Bir sayfada durdum ve resme baktım. Çok az tanınan ve çok az satış yapan nispeten yeni bir sanatçının eseriymiş. Onun eserlerini galerimdeki diğerlerinden çok daha ucuza satıyordum ve bu nedenle benimkilerin de aynı fiyatta olması gerektiğini düşündüm.

Lucas ve Yve'ye bir fiyat söyledim ve galerideki herkesin kafası bana doğru döndü.

"Bence bu parçaya birkaç bin dolar düşük fiyat biçmişsiniz," diye cevap verdi Lucas.

"Tam bir kelepir," diye onayladı Rhett. "Ve ben sanat hakkında hiçbir bok bilmem." "Eh, fiyat bu. Sanırım kelepir alıyorsun."

Başka bir eserle uğraşsaydım, kurnaz iş içgüdülerim masada para bıraktığım için sinirlenirdi. Ama kendi işim için? Objektif olamazdım. Ben gerçek bir sanatçı değildim. Çalışmalarım normalde sattıklarımın aynı kalibrede olmadığı için bu galeride yer almıyordu.

Lucas elinde tuvalle bana doğru geldi. "O zaman sana etiket fiyatına göre değil, algılanan değere göre ödeme yaptığımı söylediğimde bana katılmayacaksın, ki bence bu çok gülünç."

"O milyarları bu şekilde elinde tutamazsın, Titan."

"Bunu kabullen." Tuvali bana uzattı ve bir para klipsi çıkardı. Banknotları soyarak masamın üzerine bir deste koydu. "Sanatçıya daha fazlasını görmek istediğimizi söyle."

Lucas tuvali ellerimden aldı ve Yve'in ona katılmasını bekledi. "Çok teşekkür ederim! Bunu düşündüğümünden daha az acı verici yaptın. Normalde her lanet olası şey için tartışır dururduk ama Bu konuda anlaşmıştık. Şok edici."

"Sizin için paketlememi ister misiniz?" Lucas ve Yve'in resmimi satın almış olmalarının şaşkınlığı hâlâ üzerimdeyken sordum.

"Gerek yok. Arabada, zarar görmeyeceği bir yerde duracak. Tekrar teşekkür ederim Valentina. Eminim yakında görüşeceğiz."

Ve sonra gittiler, an sesi kayboldu ve beni Rhett ve masamdaki bir yığın parayla baş başa bıraktılar. Bir yanıml Rhett'in gitmesini istiyordu, böylece paraları sayabilecek ve Lucas Titan'ın ne kadar değer biçtiğini öğrenebilecektim. Diğer yanıml ise kalması ve ona her şeyi anlatması için yalvarmak istiyordu.

"Görünüşe göre elinizde mutlu bir yeni sanatçı olacak."

"Çok şaşıracak."

Rhett beni dikkatle inceledi ve bir kez daha bir dedektifle karşı karşıya olduğumu hatırladım. Bunu benim yaptığımı bilemezdi. Bilmesine imkân yoktu.

"En iyisi ben yoluma gideyim ve işimin başına döneyim. Davalarım kendi kendine çözülmeyecek."

Buna bir dava daha mı ekleyeyim? Rix'in sözleri aklıma geldi. Kızı geri getirmesi için ona güvenmeli miyim?

Ona bir gün daha vereceğim, diye karar verdim. *O zaman bütün bahisler kapanır.*

Rhett'e gülümsedim ve hissettiğim kadar çelişkili görünüp görünmediğimi merak ettim. "Uğradığın için teşekkür ederim. Sonra görüşürüz."

Birkaç dakika boyunca beni incelemeye devam etti ve ben de zorlayıp zorlamayacağını merak ettim. Zorlamadı. "Kesinlikle yapacaksın."

Kapı vınlayarak açıldı ve iki müşteri daha içeri girdi. Rhett başını salladı ve dışarı çıktı.

Onunla ne yapıyordum? Ve nasıl olmuştu da Rix evimden galeriye bir tablo getirmişti? Ve neden?

Kapanışa kadar düzenli bir müşteri akışından sonra nihayet masama oturup dün geceki güvenlik kayıtlarımı açma şansım oldu. Görüntülerde benim ayrıldığım, kapıyı kilitlediğim ve saatlerce hiçbir şey yapmadığım görülüyordu. Tüm güvenlik kayıtları karardığında uyuklama noktasına yaklaşmıştım.

"Ne oluyor be?"

Geri atladım ve tekrar oynattım. Yine siyah. Altı dakika boyunca. Sonra görüntü yeniden belirdi ve galeride hiç kimse yoktu.

Evimin alarm sistemini devre dışı bırakabildiğini biliyordum, peki güvenlik kameralarımı devre dışı bırakabilmesi ne kadar zordu?

Masamdan kalkarak çantamı aldım ve kapıya doğru yürüdüm. AÇIK işaretini KAPALI'ya çevirdim ve alarmı dişlerimi sıkarak kurdum çünkü bunun belirli bir kişiye dışarıda tutamayacağını biliyordum.

Ve o kişinin yapması gereken bazı açıklamalar vardı.

13 *Valentina*

Tesla'mı bir kez daha Rix'in evinin karşısındaki sokağa park ettiğime inanmak zordu. Burası asla adım atmamam gereken bir mahalleydi ve burada düzenli bir durak haline getiriyordum.

Yine döndüğümde arabamın orada olup olmayacağını merak ederek kapıyı kilitledim ve caddenin karşısına geçtim. Metal kapı iyi yağlanmış menteşeler üzerinde sessizce açıldı ve kapıya vurmadan önce çatlak patikadan geçip verandanın basamaklarını çıktım.

Bunu mesajla ya da telefonla da yapabilirdim ama Rix'in bunu neden yaptığını açıklamaya çalışırkenki yüz ifadesini görmek istiyordum ve bu fırsatı Trinity konusunda onu tekrar sıkıştırmak için kullanacaktım.

Cevap gelmedi.

Kapı zilinin çalışmadığını hatırladım, bu yüzden onu görmezden geldim ve kapıyı yumruklamaya devam ettim.

Hâlâ bir şey yoktu.

Buraya gelmek için acele ederken, tiradımı patlatmak için evde olmayabileceği aklıma gelmemişti. Telefonumu çıkardım ve iletişim numarasını buldum.

Hangi cehennemdesin?

İyi davranacak havada değildim ve evet, bir kez daha Rix'in korkutucu olmasıyla ilgili kuralların benim için geçerli olmadığına karar vermiştim.

En azından bu sefer cevabı neredeyse anında oldu.

Meşgul.

Meşgul mü? Bu da ne? Meşgul olmasına izin yoktu. Hayır, değildi.

Meşgul olma. Kapının eşiğindeyim. Düşes? Evine git. Şimdi.

Hayır.

İnatçı kadın. 5 dakika içinde orada ol. İçeride bekle. Kilitli değil.

Telefonuma baktım. *Evini kilitlemeden mi bırakıyor? Bu mahallede mi?*

Belki de New Orleans'ın en kötü şöhretli çetelerinden birinin lideriyseniz, birinin içeri girmesinden endişe etmiyorsunuzdur.

Telefonumu bir kenara koyup kapı koluna uzanmadan önce omzumun üzerinden bir göz attım. Her hareketimi izleyen en az iki adam vardı. Birinin elinde telefon vardı ve başparmakları öfkeyle hareket ediyordu. Belki de Rix'in evini izleyen birileri varsa kilitlemesine gerek yoktu. Mesajlaşan adam bana baktı ve başıyla onayladı.

Kiminle mesajlaştığını tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu. Anlaşılan bana resmi izin verilmişti.

Kolu çevirerek kapıyı açtım ve evin içine adım attım. Sessiz ve durgundu ve içeride bulunma iznim olmasına rağmen izinsiz giriyormuşum gibi hissettim. Sonra bu hissin saçma olduğuna karar verdim çünkü Rix evime defalarca girdiğinde ve şimdi de iş yerime girdiğinde aynı şekilde hissetmemişti. Beni gözetlemiş ve benden çalmıştı.

Şimdi sıra bende.

Bir asi olduğum için ayakkabılarımı halının üzerinde dikkatlice sildikten sonra bıraktım ve Rix'in alanını incelemeye başladım. Belli ki bir bekâr eviydi ve en iyi ihtimalle minimalistti. Oturma odasında rahat bir kanep ve diğerlerinden daha fazla yıpranmış olduğu belli olan dev bir kahverengi deri koltuk vardı. Anlaşılan Rix rahatına düşkündü.

Cam sehpa, atılmış birkaç posta dışında boştu. Mektupların üzerinde tam adının yazıyor olması gerektiğini fark ettiğimde merakım daha da arttı. Yıpranmış ahşap zemini geçerek bir zarf aldım. *Rix Jones.*

Bu sıkıcıydı ve kulağa sahte geliyordu. Sahte olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Pek de yasal olmayan işlerle uğraştığı düşünülürse, gerçekten gerçek adını kullanır mıydı?

Postayı masanın üzerine koyarak oturma odasını daha yakından inceledim. Duvar da devasa bir düz ekran televizyon asılıydı, ama tek bir

Resim. Aslında tüm oda biblolarından yoksundu. Tam oturma odasından çıkıyordum ki ön kapı açıldı ve adamın kendisi girişe adım attı.

Hiç vakit kaybetmedim.

"Neden? Benim yaptığım resmi alıp kendine saklamak bir şeydi, ama neden bir tanesini alıp galerime koydun ki, birisi onu satılık bir parça sanabilir?"

Rix hiçbir şeyi inkâr etmedi. "Çünkü o galerinin duvarlarında senin resimlerinin asılı olması gerekirdi. Ben sadece seni ittim. Eminim birileri çoktan satın almıştır, değil mi?" Bana doğru geldi. "Seni bu kadar heyecanlandıran şey bu mu?"

Ellerimi kalçalarımaya dayadım, geri adım atmayı reddediyordum. "Evime girdin -tekrar- ve benden çaldın -tekrar- ve sonra işime girdin. İşte bu yüzden kızgıyım! Öyle her istediğini yapamazsın. Kurallar var."

"Kendi kurallarımı kendim koyarım."

"Bunu daha önce de duydum ve tahmin et ne oldu? Saçmalık. Çalışmalarımın kendi galerimde olmaması gerektiğine karar verdiğim için galerimde olmadığı hiç aklına geldi mi?"

Rix bana doğru bir adım daha attı. "Yanıldığın hiç aklına geldi mi? Senin bokun da en az diğer her şey kadar sahip olduğun o süslü duvarlarda olmayı hak ediyor. Şimdi söyleyin bana düşes, ne kadar hızlı satıldı?"

Dişlerimi sıkarak ona duymak istediği cevabı vermeyi reddettim. "Mesele bu değil."

"Bence gerçekten çok önemli bir nokta." Bir adım daha yaklaştığımda burun buruna geldik. "Ne kadar hızlı?"

"Arkadaşlarım satın aldı, o yüzden sayılmaz," dedim nefes nefese.

Rix'in ağzının bir tarafı kalktı. "Onlara senin olduğunu söyledin mi?"

"Hayır," diye itiraf ettim.

"O zaman sayılır." Bir elini kaldırdı, saçımdan bir tutam yakaladı ve başparmağıyla işaret parmağı arasında tuttu. "Ne kadara sattın?"

Ona ters ters baktım ve "Senin de fiyat biçmen gerekmez miydi? Yani, madem ki satılacağından emin olmak için bu kadar zahmete girdin?"

"Ne kadar?"

"İstediğim fiyattan birkaç kat daha fazla."

İşte o zaman Rix gülmeye başladı. Dolgun, derin bir kahkaha. İçten gelen türden bir kahkaha. "Anlaşıldı. Sanırım bana teşekkür etmelisin."

Ters ters bakarak kollarımı kavuşturdum. "İstediğin zaman içeri girip istediğini alamazsın. Durmak zorundasın."

Kahkahası kesildi ve başını salladı. "Neredeyse istediğim her şeyi almadım. Ama artık almamın zamanı geldi."

Öne doğru bir adım attı ve dudakları dudaklarımı kaplamadan önce nefes almak için zar zor zamanım oldu. Öpücüğü çiğ, özür dilemeyen ve *dürüsttü*. Biz tartışırken karnımda büyüyen sıcaklık alev almış, vücudumu yalayıp tüm çekingenliği yakıp yok etmiş gibiydi.

Rix ellerini kıcımlarım altına kaydırıp ve bacaklarımı beline dolamak için beni kaldırdı. Kollarım boynuna dolandı ve ben daha ne olduğunu anlamadan hareket etmeye başladık. Umurumda değildi çünkü dudaklarımı onunkilerden ayırmıyordum, öpücük beni ayakta tutuyor, daha da yakınlaşmam için beni teşvik ediyordu. Vücudunun sıcaklığı giysilerimi yakıyordu ve boyadığım o tene dokunmak istiyordum.

Şüphe ve uyarılar beynimi hırpalıyordu, ama zihnimde gerçekliğe karşı bir barikat kurmuştum, sadece bu anı yaşamak istiyordum. Bu adamı istemek. Bu adama sahip olmak.

Bu yüzden mi gelip azarımı bizzat iletmek istemiştin?
Bunun olmasını istediğim için mi?

Kendi soruma cevap veremiyordum ve Rix hareket etmeye başlayana kadar başka hiçbir düşünce aklıma gelmedi. Beni yere yatırdı ve sırtım yumuşak bir şeye dayandı. Gözlerimi kırıştırtarak açtığımda koyu yeşim duvarlar ve koyu renkli, ağır ahşap mobilyalar göründü.

Rix'in yatak odası. Rix'in yatağı.

Evinde kendi kendime yaptığım turda o kadar uzağa gidememiştin ama hiç şüphesiz orada olduğumuzu biliyordum. Bu sersemlikten kurtulmam için gereken uyandırma çağrısı bu olmalıydı ama gerçekliğe karşı kurduğum barikat, *ne yaptığını sanıyorsun sen diye* bağırması gereken düşünceleri dışarıda tutuyordu. *Dur! Hemen! Çok geç olmadan.*

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Bunu durdurmak için artık çok geçti. Rix'i istiyordum. Ve hayatımı geri dönülmez bir şekilde değiştiren o geceden beri ilk kez, bakmadan atlayacaktım. İstediğimi alacaktım. Artık bir kurban değildim; bir kadındım. Ve istediğime sahip olabilirdim.

Rix tereddüt etmedi, tereddüt etmedi. Elleri vücudumda dolaşırken ağzını üzerimden çekmedi.

Tanrım, ellerinin vücudumdaki hissi. Büyük, güçlü, yoğuran, ikna eden, *Mükemmeldi*.

Ona dokunmak için uzandım, avuçlarım göğsünün ve omuzlarının sert düzlemleri ve kas kıvrımlarıyla buluştu. Bütün erkekler böyle hissetmeli. Güçlü. Yetenekli. *İnanılmaz*.

Sonunda başını kaldırdı, ikimizin de nefesleri soluk soluğa geliyordu.

"Seni çıplak istiyorum. Şimdi."

Başımı sallayarak, sözcükler üretmek için gereken oksijeni ya da beyin gücünü harcamadım.

"Tanrım, çok güzelsiniz düşes."

"Acele et." O anda konuşmayı düşünebildiğim tek kelimeler bunlardı. Söylediği her şey istediğim her şeydi. Ve bunu hemen şimdi istiyordum.

Tişörtünün arkasına uzanıp onu yukarı ve başının üzerine doğru çekerken ağzı memnuniyetle kıvrıldı ve ellerimin yumuşak pamukta keşfettiği tüm kasları ortaya çıkardı. Ve size şunu söylememe izin verin, kutsal cehennem, onları görmek daha da güzeldi. Adamın vücudu kemik ve sinirden oyulmuş bir sanat eseri idi. Pürüzsüz, zarif kaslar şimdiye kadar gördüğüm en estetik şekle bürünmüştü.

Erkeklerin vücutlarındaki farklılıklar hakkında pek düşünmemiştim ama bu adamın vücudunu gördükten sonra, bir başkasının kine aynı şekilde bakabileceğimden emin değildim. O anda erkek güzelliğine dair standartlarım bir kademe daha yükseldi ve Tanrı yardımcım olsun ama bu standartları bir daha asla düşürmek istemedim. Ve ona dokunmak istedim, çıplak olarak.

"Gördüğün şeyi beğendin mi?"

Bu bir soru değildi. Tanrım, neden olsun ki? Bir erkeğin kıyafetlerinin altında bu şekilde görünürken en üst düzeyde özgüvene sahip olması gerekirdi.

"Daha fazlasını görmek istiyorum," dedim. "Hepsini. Acele et."

Ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı ve sırtışını yüzünden öpmek istedim ama çıplak olmasını daha çok istiyordum.

Düğmeler yerine bluzumu bir arada tutan fermuara uzandım ve yavaşça santim santim indirdim.

"Ah, kadın, daha fazla sertleşebileceğimi düşünmüyordum, ama sen beni böyle kızdırınca ..."

"Acele et." Yemin ederim, kelime dağarcığım bu tek kelimeye kadar daralmıştı. Daha fazlasını istiyordum. Onu istiyordum. Şimdi istiyordum.

Rix, aslında muşta gibi görünen ağır gümüş kemer tokasına uzandı ve çözdü. Pantolonunun düğmelerini çözüp fermuarını açtığı anda, kemer tokasının ağırlığıyla yere düşmesine izin verdi. Seksi, yavaş fermuar açma hareketim, yıpranmış kotunun altında hiçbir şey giymediğini fark ettiğimde dondu. Bir dikiş bile. Boxerına ya da külotuna

Rix'in cevabı ikisi de değildi.

Ve ben de tamamen onayladım.

Uzun ve kalın olan siki serbest kaldığında sallanıyor ve göbek deliğine doğru istikrarlı bir şekilde yükseliyordu.

Her şeyin değiştiği o rezil geceden önce çantama doldurduğum prezervatifler ona asla uymazdı. O bir efsane, bir mit, bir *magnumdu*.

O kalın, karanlık ve güzel siki dudaklarımın arasına alma düşüncesi ağzımı sulandırıyor.

Bekle, ne? Ne zamandan beri bir siki emmek için bu kadar heyecanlanıyordum? Yani, evet, bir erkeği bu şekilde dize getirebildiğimde hissettiğim doğuştan gelen gücü seviyordum, ama bunu hiçbir zaman umutsuzca yapmak istemedim. Bu, diğer kadınların yapmayı sevdiklerini iddia ettikleri bir şeydi ve içten içe hepsinin saçmaladığını düşünüyordum, çünkü *merhaba*, sakso çekmek biraz garipti.

Ama Rix'in mükemmel aletini gördüğümde, sanki içgüdüsel kadınsı arzum onu memnun etmek için beynimin ilkel kısmından fışkırdı. Bu daha önce ne zaman olmuştu? Hiç olmamıştı.

Çok fazla düşünüyorsun Valentina.

Ve birdenbire düşünmek sorun olmaktan çıktı çünkü Rix elini mükemmel sikinin etrafına sardı, sıktı ve okşadı, döl çoktan başını ıslatmıştı.

"Bunu ister misiniz düşes?"

Cevap olarak sadece başımı sallayabildim. Bu manzara karşısında düşüncelerim kısa devre yapıyordu.

"Güzel, çünkü hepsini alacaksın."

Rix gibi komando olmadığım için külotuma bir kayganlık hücum etti ve sabrımın kalıntıları eridi.

"Şimdi. Lütfen."

Bacaklarımı açtım ve çıplaklığa yakın bile olmadığımı fark ettim. Bluzumun fermuarı yarıya kadar açılmıştı, eteğim hâlâ sağlamdı ve külotum yerindeydi.

"Beni almaya hazır görünmüyorsunuz düşes. Ayrıca, sikmeden önce o mükemmel küçük amcığın tadına bakacağım."

Hâlâ beynimi çalıştırıp bu süreci ilerletmek ve Rix'in vücudunun benimkine değdiği kısma geçmek için tam olarak ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışıyordum ki dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımı iki yana açarak eteğimi belime kadar itti.

Bugün çıplak bacaklıydım, eteğimin altında sadece bir tanga vardı. Rix'ten gelen bir gümbürtü beni onayladığını gösterdi. Hem de çok.

"Kırmızı. Beklediğim renk değildi ama sevmediysem ne olayım."

Külotumu yana çekiştirmeden önce söylediği tek söz bunlardı. Yüzünü indirdi ve durakladı.

"Kahretsin, damlıyorsun, düşes. Beni istiyorsun ve bunu görebilmek çok hoşuma gidiyor. Sadece bir öpücükle ıslanmışsın. Daha ağzımı memelerine bile değdirmedim."

Aslında göğüslerimi görmemişti bile ama bunu da belirtecek değildim. Sadece yapmak üzere olduğu şeyi yapmasını istiyordum.

Yüzünü bacaklarımın arasına gömüp amımı yalamaya başlamadan önce beş saniye daha beklememe gerek kalmadı, öpücüğünün ve sözlerinin neden olduğu tüm kayganlığı yaladı.

Bu düşünce dudaklarıma bir kıkırdama getirdi ve Rix durup bana baktı Yukarı.

"Hayır, durma," diye emrettim, ellerim tamamen vızıldayan ellerine gitti. ve işe yaramaz bir şekilde bacaklarımın arasına geri itmeye çalıştım. Kaba mıydı? Umurumda değildi. Ağzının amımın üzerinde olması umurumdaydı, hepsi bu.

"Kıkırdamanın ne için olduğunu söyler söylemez bu amı yemeye geri döneceğim."

Siktir et. Umurumda değildi. Onu en kısa sürede yaptığı işe geri döndürecek şey her neyse, önemli olan oydu. Konu bu olduğunda hiç utanmam yoktu. Orgazmım hızlı ve sert olacaktı ve bunu *hemen şimdi* istiyordum.

"Senin pisliğin olduğunu düşünüyordum, bu yüzden temizlemen doğru oldu. Beni ıslattın. İşte böyle. Yaptığın şeye geri dön. Lütfen."

Kelimeler garip, utanç verici ve karmakarışıkta ama umurumda bile değildi. Eğer bundan hoşlanmadığına karar verir ve durmak isterse, kafasını ait olduğu yere geri indirmek için çılgın bir üst vücut gücü geliştirebileceğimden emindim.

"Bunu sevdim. Şimdi da ya n bebeğim, çünkü ağzımın her yerine boşalana kadar durmayacağım."

"Güzel."

Rix yüzünü ait olduğu yere gömdü ve amımın dudakları arasına girip klitorisimi bulmadan önce bir an bile kaybetmedi. Kalçalarım onun ağzına çarptı ve sonra küt, kalın bir parmak ucu girişimi çevreleyip alay ettiğinde daha da sertleşti.

Oh Tanrım. Bazen *ellerin ve ayakların büyüklüğünün* horoz büyüklüğünün iyi bir tahmincisi olduğunu unutursunuz ve Rix için bu ölü bir hediye olurdu. Elleri devasaydı ve iki parmağını içime sokmaya çalışsa bile sığacaklarından emin değildim.

Ama tek parmağı zahmetsizce içeri kaydı, neden olduğu kayganlık sayesinde daha kolay oldu ve o parmağıyla yaptığı şey, klitorisimde ağzıyla yaptığı şeyle birlikte neredeyse anında patlamaya neden oldu.

"Lütfen, şimdi, Tanrım" kelimeleri odasının duvarlarında yankılanana kadar ses çıkardığımın farkında bile değildim. Ve sonra orgazmıla birlikte ciğerlerimden kopan çığlık beni bir zevk duvarına çarptı.

Ellerim omuzlarına düştü, orgazm vücudumda yuvarlanmaya devam ederken adı dudaklarımdan tekrar tekrar dökülürken kavradım ve yapıştım. Kalçalarım kendiliğinden kıpırdanıyor, daha fazlasını istiyor ve sonra geri çekiliyordu. Neredeyse çok fazlaydı ama daha fazlasını istemekten kendimi alamıyordum.

Bu adam bu özel beceriyi nerede öğrendiyse, ona bir tür fahri doktora vermeleri gerekiyordu, çünkü o bir ustaydı. Hatta bir maestro. Beynim saatte bir milyon mil koşuyordu ve tüm bu düşüncelerin odak noktası şuydu: *Eğer oralda bu kadar iyiye, diğer her şeyde ne kadar iyidir?*

Rix başını kaldırıp bana baktı, sonra yana doğru bir adım attı ve komodinin çekmecesini açarak bir prezervatif paketi aldı. Paketi dişlerine götürdüğünde, yapmak üzere olduğum şeyin büyüklüğü yüzüme çarptı.

Bana bunu Trinity'yi sağ salım geri getirmenin bedeli olarak istediğini söylemişti ama o hâlâ ortada yoktu. Henüz bir güncelleme bile talep etmemiştim. Bu gece başka bir adamla randevum olduğundan bahsetmiyorum bile. Ne halt ediyordum ben?

Yapamadım. Ellerim titreyerek yatakta oturur pozisyona geçtim ve eteğimi düzelttim. Hareketlerim açık bir şekilde

ve Rix görevinde durakladı.

"Ne oluyor lan?" Sesi derin ve sertti. "Kendininkini aldın ve sonra tek istediğinin bu olduğuna mı karar verdin?"

Gümüş rengi bakışları benimkileri delip geçti ve konuşmadan önce gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Bunu yapamam."

"Bu *yapamama* meselesi değil. *Yapmak istememe* meselesi."

Bir elimi karışmış saçlarıma soktum ve düzeltmeye çalıştım. "Özür dilerim. I . . . Gerçekten yapamam. Bu ben değilim. Ben bunu yapmam."

Rix prezervatif paketini komodinin üzerine fırlattı ve pantolonuna uzandı. Konuşmadan önce kabaca çekti. "Kim olduğun hakkında bir fikrin olduğunu sanmıyorum ama bu senin kaybın düşes."

Bahane uydurmayacaktım. Oradan çıkıp eve dönecektim, böylece duş alıp olanları unutabilecektim. Şimdiden, küçük bir parçam -muhtemelen kadınsı parçalarım- tekrar uzanmam ve bu gösteriyi tekrar rayına oturtmam için bana bağıırıyordu. Ama bu doğru değildi. Bunu yapamazdım.

Rix bir süre daha bana baktıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp yatak odasından gömleksiz bir şekilde çıktı.

Vücudum geri sarmam için bağıırıyordu ama bu düşünceyi bir kenara itip yataktan zıpladım. Gururumu iki mecazi elimle toplayarak kapıya doğru yürürken omurgamı dik ve dik tuttum. Kapı kapalıydı ve Rix kapıya yaslanmıştı.

Ondan birkaç adım ötede durakladım.

"Bunu senin için kolaylaştıracağımı mı düşündün?"

"Ne söylememi istiyorsun? Fikrimi değiştirdim. Ve bu gece bir randevum var."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz büyük bir hata olduğunu anladım. Rix kapıyı itti ve aramızdaki boşluğu kapattı. Bana bakarken göğsüm onunkine değdi. Çenesindeki kaslar titriyordu ve gözlerinde kafeslenmiş bir öfke okudum.

"Polisle mi?" Soru sıkılmış dişlerinin arasından gıcırdayarak çıkmıştı.

Çenemi kapalı tutmalıydım ama artık çok geçti. "Evet."

"Cesur musun yoksa aptal mı anlayamıyorum. Sana benim olduğunu söylüyorum, polisten uzak durmanı söylüyorum, kız arkadaşını geri alacağımı söylüyorum, bu ateşli küçük bedenle bedelini ödeyeceğini söylüyorum ve sen hala onunla gidiyorsun." Elini kaldırdı

elini saçlarıma götürdü ve omzuma attı. Sanki bana dokunmadan edemiyormuş gibiydi. "Peki, hangisi?"

Cesur mu yoksa aptal mı? Hiçbir fikrim yoktu. İliklerime kadar emin olduğum tek şey Rix'in bana zarar vermeyeceğiydi. Az önce adama çok kötü mavi topalar vermişim ve o da çok kızmıştı ama bana zarar vermeyecekti. Trinity'nin acı çekmesine izin vereceğini de sanmıyordum. Yine de sorusuna nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Rix söz konusu olduğunda, muhtemelen her ikisinden de biraz vardı bende.

"Büyük ihtimalle cesur ve aptal."

Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi ve başımın arkasını sahiplenerek kavradı.

"Haklısınız. Dinleyin, düşes. Bunu bir kez daha söyleyeceğim. Sen benimsin. O polisin bu tatlılığın tadına bakmasına izin verirsen, terazinin aptal tarafına doğru eğilirsin. Hiçbir şey değişmez. Anladın mı?"

"Ve sen karar verdiğin için öyle mi olmalı?"

"Aynen öyle."

"Sanırım göreceğiz," diye fısıldadım.

"Sanırım göreceğiz."

Rix başını eğdi ve dudaklarımı aldı. Ne bir rica, ne de kolay bir öpücük. Bir sahiplenme öpücüğü, sanki bütün gece hatırlayayım diye kendini bana kazımaya çalışıyormuş gibi. Ki öyle de olacaktı. Bu öğleden sonrayla ilgili unutabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ve sorun da buydu.

Rix aniden çekildi ve dönerek kapıyı açtı. "Temasta olacağım."

"Peki ya Trinity?"

"Üzerinde çalışıyorum."

"Eğer geri gelmemi sağlamak için bu işi uzatıyorsan, söz veriyorum geri tepecek."

Rix uzandı ve çenemi kavradı. "Ben söz verdim. Kimse benim sözümü sorgulayamaz." Verdiği yanıt karşısında gözlerimdeki hayal kırıklığını okumuş olmalı ki ekledi: "Kendinizi toparlayın düşes. Sadece biraz daha."

Beni serbest bıraktı, ben de ona başımı salladım ama hafifçe sallandığını kabul etmeyi reddettiğim bacaklarımdan üzerinde yürürken hiçbir şey söylemedim. Bu adam beni nasıl bu kadar etkileyebilmişti?

Ben kaldırımdan uzaklaşana kadar kapıyı kapatmadı. Üç blok ötede bile gözlerini üzerimde hissedebiliyordum.

14 *Valentina*

RHETT beni cipine aldı ve evimden çok uzak olmayan küçük bir yere götürdü. Dick & Jenny's, harika creole ve deniz ürünleri yapan şirin, küçük bir kulübeydi. Önünden milyonlarca kez geçmiştim ama orada sadece bir kez yemek yemiştim. Korkak, eğlenceli ve tamamen mükemmeldi.

Hazırlandığım süre boyunca, Rix'in bana yaşattığı orgazmın vücudumda bıraktığı baygın ağrıyı ve daha fazlasının geleceği vaadini bilinçli olarak görmezden geldim. Ne kadar sert fırçalarsam fırçalayayım, tek hissedebildiğim onun tenime dokunuşuydu.

"Peki, sanat satmak dışında eğlenmek için başka neler yapıyorsun?" Rhett sordu.

Sunucu içki siparişlerimizi aldıktan sonra sohbetin yarı garip bir durgunluğa girmesine izin verdiğimi fark ettim. Ağzımı açtım ve hemen tekrar kapattım. Neredeyse ona en sevdiğim şeyin resim yapmak olduğunu söyleyecektim. Ama bunu kimseye söylemedim. Anlaşılan Rix'in çalışmalarımın iyi olduğu konusundaki ısrarı ve Yve ile Lucas'ın eserimi satın alması beni cesaretlendiriyordu.

Onun yerine, hazır cevabımı verdim. "Gönüllü çalışmaktan, yeşil parmağımı geliştirmekten ve atış yapmaktan hoşlanıyorum."

Rhett'in gülümsemesi çabuk oldu. "Harika bir kadın olduğundan şüpheleniyordum ve şimdi bundan eminim."

Güldüm. "Yeşil başparmak, değil mi? Fazla umutlanma, çünkü gelişmek derken, bunun bir süreç olduğunu kastediyorum. Yemek yapamam, berbat bir ev temizleyicisiyim ve işle ilgili şeylerle meşgul olduğumda dalgın oluyorum. Bu yüzden daha gerçekçi bir şey bulana kadar fikrinizi yeniden değerlendirmelisiniz."

"Ve sen de gerçekten mütevazısın," diye ekledi.

Yanaklarım kızarak ısındı. "Hatalarımın ve eksikliklerimin farkındayım. Bunu güçlü yanlarımdan biri olarak görüyorum. Yine de, zayıf yönlerim üzerinde çalışmaktansa güçlü yönlerimi geliştirmek için zaman harcamayı tercih ederim. Bu, zamanımı değerlendirmek için daha iyi bir yatırım gibi görünüyor."

"Listeye benzersiz olanı da ekleyeceğim."

Ben daha cevap veremediğim garson elinde benim şarap kadehim ve Hennessy'nin iki parmak burbonuyla döndü ve siparişlerimizi sordu. Ben bouillabaisse'i, Rhett ise ördeği seçti.

Servis görevlisi menülerimizi topladıktan sonra soruları tekrar Rhett'e yönelttim. "Ne yapmaktan hoşlanırsın? Suçla savaşmak ve şehri güvende tutmak dışında?"

Gülümsedi ve burbonunu yudumladı. "Ailemle vakit geçirmek, futbol izlemek, avlanmak, balık tutmak ve güzel kadınlarla çıkmak."

Kaşları havaya kalktı. "Kadınlar çoğul olarak mı?"

"Onları her seferinde bir tane tutmaya çalışıyorum. Kendimi sık sık şu anki çıkmazımda bulmuyorum."

"Neymiş o?" diye sordum.

"Onunla, onun benimle ilgilendiğinden daha fazla ilgilenmek."

Vay canına. Her şeyi bu şekilde ortaya dökene, değil mi?

"Affedersiniz?"

Rhett koltuğunda geriye yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Sana bir şeyler oluyor ve bunun ne olduğunu bilmemi istemediğini biliyorum. Ama ben bir dedektifim ve bu da bir şeylerin yolunda gitmediğini anladığım anlamına geliyor. Neden bizi bu şarkı ve danstan kurtarıp bana neler olduğunu anlatmıyorsun? Yardım edebileceğim, ederim. Başın beladaysa seni kurtarabilirim."

Bakışlarımı şarabıma diktim ve bir yudum aldım. Gerçekten, gerçekten büyük bir içki.

"Sanırım ihtiyacım olan cevap bu kadar." Bardağını masanın üzerine koydu. "O yüzden saçmalamayı kes Valentina ve bana ne olduğunu söyle."

Kadehimi indirene kadar gözlerine bakmadan şarabımın geri kalanını içime çektim.

"Başım belada değil. Ben iyiyim." "Sana inanmıyorum."

Ona bir şeyler vermem gerekiyordu. Bu işin peşini bırakmayacaktı. Yalan söyleme konusunda da berbattım. "Birden fazla kadınla çıktığını söyledin. Ben de başka biriyle görüşüyorum. Ve hayır, sana kim olduğunu söylemeyeceğim."

Hennessy burbonuna uzandı ve geri kalanını devirdi. "Sanırım haklıymışım. Ben kesinlikle senden, senin benden hoşlandığından daha çok hoşlanıyorum."

Zayıfça gülümsedim. "I . . . Bu tam olarak planlanmış bir şey değildi." Kendi kendime ekledim, *"Görmek" bile doğru değil çünkü onunla gerçekten ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.*

"En iyi şeylerden bazıları planlı değildir."

Servis görevlisi bir tur daha içki getirmek için masamıza uğradı ve hem Rhett hem de ben hemen onlara uzandık.

"Yani, beni eve götürüp varlığımı unutmak istersen bunu tamamen anlarım," dedim bir yudum daha sıvı cesaretinden sonra.

Rhett başını salladı. "Hayır, henüz bu yarışın dışında değilim. Senin karşında oturuyorum, onun değil. Bu hâlâ bir şansım olduğu anlamına geliyor."

Aptalın tekiydim. Kendimi nadir ve mistik bir alfa türü olan iki adamın arasında bulduğumu fark etmem o ana kadar sürdü. Ve ben bunu bir yarış haline getirmiştım. Ne Rix ne de Rhett bir meydan okumayı geri çevirecek türden adamlar değildi.

"Şey ... um ..." *Hadi Valentina, söyleyecek bir şeyler bul.*

Tatlıyla ilgilenip ilgilenmediğimizi ya da kutu isteyip istemediğimizi soran garson tarafından bir kez daha kurtarıldım. O anda izin isteyip kadınlar tuvaletine yöneldim.

İçeri girdikten sonra kapıyı kilitledim ve aynadaki yansımama baktım. "Ne yapıyorum ben böyle?"

Çantamdan telefonumu çıkardım ve Rix'ten gelen bir mesajı kaçırdığımı gördüm. Tek bir kelimeydi.

BENİM.

Bu gece eve geldiğimde evimin içinde beni bekliyor olur muydu? Ya Rhett beni kapıda öpseydi? Rix hışımla dışarı çıkar ve ... Tanrım, ne yapardı? Endişem birkaç kademe birden arttı.

Bu karmaşa karşısında ne halt edecektim? Rhett daha iyi bir seçimdi. Daha güvenli bir seçim. Rix'i *gerçekçi bir seçenek olmamak* dışında neye göre sınıflandıracağımı bile bilmiyordum. Onun bir seçenek olmasını istiyor muydum? Ona karşı süregelen hayranlığım ve bu öğleden sonra onun yatağında sırtüstü yatmamdan bahsetmiyorum bile, istediğimi söylüyordu.

Ellerimi soğuk suyla yıkadıktan ve kendime bir moral konuşması daha yaptıktan sonra Rix'in mesajını görmezden geldim ve masaya geri döndüm. Rhett gitmişti.

Bir daire çizerek döndüm ve restoranı inceledim. Fikrini değiştirip gitmiş miydi? Yarışma konusunda yanılmış mıydım? Buna inanmakta zorlanıyordum ama ondan hiçbir iz yoktu.

Garson aceleyle yanıma geldi. "Erkek arkadaşınız bir telefon görüşmesi için dışarı çıkmak zorunda kaldı. Hemen dönecek. Size bir latte ve çikolatalı torte sipariş etti. İkisini de hemen getiriyorum."

Erkek arkadaş etiketini protesto etmek için ağzımı açtım ama sunucunun umurunda olmadığına karar verdim. En azından gizem çözülmüştü. Yerime oturdum ve o güne kadar gördüğüm en muhteşem çikolata şekerlemesiyle geri geldi. Rhett içeri girdiğinde tabaktaki kalıntıları sıyrıyor ve yalayarak temizlemekten kendimi vazgeçirmeye çalışıyordum.

"Bunun için üzgünüm Valentina. Bunu kısa kesip seni eve götürmem gerekiyor." Bana alaycı bir gülümseme verdi. "İş. Hiç durmaz."

Polis olmak Rhett'in hayatının her alanına işlemişti ve onu da yönetiyor gibiydi. Hayatındaki diğer kadınların bunu zor bulup bulmadıklarını merak ediyordum ama ben daha çok neler olduğunu merak ediyordum. Trinity ile ilgili düşünceler aklımdan hiç çıkmıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Genelde değil. Seni eve götürelim, ben de suçla savaşmaya ve şehri güvende tutmaya geri döneyim."

Ayağa kalktım ve restorandan çıkarken elini sırtımın küçük kısmına koydu. Bu, bu işten henüz vazgeçmediğinin açık bir işaretiydi ve bu konuda tam olarak ne düşündüğümü bulmam gerekiyordu.

Rhett beni kaldırımdan ön kapıya kadar geçirirken aklımda banyoda aklımdan geçen düşüncelerin aynısı vardı. Rix içeride miydi? Rhett beni öpecek miydi? Ben ne istiyordum?

Telefonu tekrar çaldığında bu soruya cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldum. Cebinden çıkardı ve özür diledi.

"Buna bakmam gerek. Bunu telafi edeceğim. Yarın galeriye uğrarım." Bana doğru bir adım attı ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Daha iyisini yapmak için bir şansım daha olana kadar bu beni idare eder. İyi uykular, Valentina."

Ve sonra gitmişti.

Kendimi eve bırakırken ellerim sabitti ama kalbim küt küt atıyordu. İçeri adımımı atar atmaz ışığı açtım. Fuaye boştu. Rix her neredeyse, burada değildi.

Kapıyı kapatıp arkamdan kilitledim ve alarmı kurdum. Çantamdan telefonumu çıkarıp mesajındaki tek kelimeyi tekrar okudum.

MINE.

Neredeydi? O ana kadar onu bu gece tekrar görmeyi beklediğimi fark etmemiştim. Boş evimde yürümek bana düşünmek için çok fazla zaman verdi. Kendi alanımı ve yalnız geçirdiğim zamanı hep sevmişimdir ama artık yeterli gelmiyordu.

Her şey değişiyordu. Ben değişiyordum. Ne istediğime karar vermeli ve sonra da bunun gerçekçi olup olmadığını anlamalıydım.

Stüdyomda dolaştım, yeni bir tuval seçtim ve bir ayna kurdum. İç gözlem yapma zamanıydı ve bunu yapmak için otoportreden daha iyi bir yol olabilir miydi?

15 Hennessy

"Senin derdin ne be adam? Sana geleceğimi söylemiştim," dedim arabama döner dönmez. "Acil bir durum olsa iyi olur."

"Bu gece bir şeyler olacak. Büyük bir olay. Muhbirim az önce beni aradı ve Oraya gitmeli ve alım satımı kimin yaptığını görmeliyim," diye yanıtladı Fortier.

"Seninle nerede buluşacağım? Cipimdeyim."

Bir adres verdi ve zihinsel haritamda yaptığım hızlı bir arama bana kaputun içine doğru gittiğimi söyledi. Bir uyuşturucu çetesinin başını yakalamaya bir adım daha yaklaşmamızı sağladığı sürece işime yaradı. Kartellerin şehrimde el atması beni çok kızdırıyordu.

"On dakika sonra görüşürüz. Ve randevumu kaçırdığın için bana bu saçmalıkların olmadığı bir gece borçlusun," dedim ve aramayı sonlandırmadan önce bir yanıt beklemedim.

Garaj yolundan geri geri çıkarken aklım Valentina'daydı. Bütün gün garip davranmıştı, hem galeride hem de bu gece.

Başka bir adamla görüştüğünü itiraf etmesi beni şaşırtmıştı. Davranışlarının nedeni bu olabilirdi ama henüz tam olarak emin değildim.

Yine de öğrenecektim. Uzun zamandır dikkatimi bu şekilde çeken ilk kadındı. Daha önce sınırlarımın dışındaydı ve şimdi ... artık bu sınırların önemli olmadığına karar vermiştim. Hayat kısaydı. İstediklerinizi elde etmek için şansınızı denemeliydiniz yoksa şansınızı kaçıırırdınız.

Biraz sağlıklı rekabetle başa çıkabilirdim. Hatta rekabetten zevk alırdım. Sadece rakibimin kim olduğunu bulmam gerekiyordu.

CEVAP VERMEDİ. Cevap vermesini beklemiyordum ama küçük bir sürtük gibi bütün gece telefonumu yanımdan ayırmadım. Almak. Satıyordum. Gölgelerimde bir gün daha.

Nasıl olmuştu da bu kadın bana bir ışık huzmesi gibi görünmüştü? Dünyamın tam olarak ne kadar karanlık olduğunu? Ve şimdi bunu bildiğime göre, bu konuda ne yapmam gerekiyordu?

Onu yatağında istiyordum ama bu gece birlikte olduğu polis gibi onu bu şehirde dışarı çıkaramazdım ve bu beni yakıyordu. Ben gölgelerde yaşıyordum, o ise ışıktı. Barış içinde bir arada yaşayamazdık ama yine de onu yalnız bırakamazdım. Henüz değil. Henüz hazır değildim.

Orgazmını atlatırken yüzünün görüntüsü hafızamda canlandı. Gördüğüm en ateşli şeydi. Hatta hayat değiştiren.

Ve bir polisle çıkıyordu.

Bu bitmeliydi. Bitmesini sağlayacaktım. Paylaşmadım ve şimdi de paylaşmaya başlamayacaktım.

"Hey, Rix. Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Sekiz Top deponun uzak tarafında beni bekliyordu. Malın bu gece el değiştirmesi gerekiyordu ama Eight polislerin harekete geçtiğine dair bir ihbar almış ve benimle konuşmadan önce iptal etmişti. Sağlıklı bir şekilde hapse geri dönme korkusu onu bu tür kararlarda hızlı davranmaya itiyordu, ama aynı zamanda iyi bir ikinci komutan yapıyordu.

"Tam arkanda."

Boş depoyu bir kez daha gözden geçirdim. Sekiz'in hızlı düşünmesi sayesinde polisler burada hiçbir şey bulamazdı. Kapıyı kapatıp arkamdan kilitlediğimde, caddenin karşısında bir cip gördüm.

terk edilmiş bir bina ve yanmış bir minibüs arasında. Gözümden kaçabilirdi ama minibüs tahrip olduğu için içinden bazı bölümleri görebiliyordum.

İşte buradalar. Merhaba, Five-0. Bu gece burada görecek bir şey yok.

Eight'in Yukon'unun yolcu koltuğuna tırmandım ve köşeyi dönene kadar yan aynadan Jeep'i izledim.

17 *Valentina*

KIZLAR GECESİ, bir sürü başka kadın arkadaşı olan kadınların yaptığı şeylerden biriydi. O kadar uzun zamandır yalnızdım ki bu tür şeylerin nasıl işlediğini zar zor anlıyordum ve gittiğim için kendimi daha da suçlu hissediyordum çünkü Trinity hâlâ bir yerlerde kilitliydi ve onu çıkarmak için çaresizdim. Dikkat dağıtmak. Bunların hepsi dikkat dağıtmak içindi.

Revakta arabanın beni almasını beklerken başparmaklarım telefonumun ekranında geziniyordu. Rix'ten haber yoktu ve geleceğine dair bir işaret de yoktu.

Boş ver. Neler olup bittiğini öğrenmem gerekiyordu. Bir mesaj atarken düşünmek için kendime zaman tanımadım.

Güncelleme?

Beş dakika boyunca yarı sabırla bekledim. Cevap gelmedi. Araba durdu ve Elle kapıyı açtı. Aceleyle dışarı çıktım, telefonumu çantama sokmak üzereydim ki telefonum titredi.

Sana dokunmasına izin mi verdin?

"Hey, kızım!" Yve arabanın içinden seslendi.

Elle, Vanna White gibi açık kapıyı işaret etmeden önce Miss America gibi el sallıyordu. "Arabanız bekliyor."

Rix'i boğma isteğime rağmen gülümseyerek içeri süzüldüm.

Yve ve Elle'in heyecanı Yve'in elindeki Fireball şişesiyle açıklanabilirdi. "Diğerleriyle restoranda buluşacağız, sonra da biraz eğlenmek için bir caz kulübüne gideceğiz."

"Tamam."

Yve ateş topunu uzattı. "Eski tarzda küçük bir oyun öncesi yapıyoruz."

Elle güldü. "Daha çok sen bu süslü arabayla gelmeden hemen önce tezgâhta duran beşinciye aldım ve sen de bunun harika bir fikir olduğuna karar verdin."

Telefonum tekrar çaldı ve çıkardım.

Hâlâ o cevabı bekliyorum.

Ben de Ateş Topu'nun kulağa harika bir fikir gibi geldiğini düşünüyordum. Rix benimle oyun oynuyordu ve sabrım tükenmişti.

"Şişeyi bu tarafa uzatabilirsin."

Hem Elle hem de Yve bana bakıp onaylarcasına gülümsediler. "Bu gece eğlenceli olacak," dedi Elle şişeyi Yve'den alıp bana uzatırken.

Öksürmediğim için kendimle gurur duyarak şişeyi yudumladım ve geri uzattım. Bekârlığa veda partisindeki shotlar dışında, son on yıldır sek içki içmek benim için pek de normal değildi.

Sıvı cesaretin etkisiyle telefonumu çıkarıp şu mesajlara cevap verdim Rix.

Seni ilgilendirmez. Güncellememi istiyorum.

Cevabı neredeyse anında geldi.

Öyle ya da böyle cevabımı alacağım.

Bu gece benden bir cevap alamayacaktı.

Özellikle de bir güncelleme alamıyorsam. Tek umabildiğim Rix'in sözünden dönmeyeceği ve Trinity'yi güvende tutacağıydı.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu fikri kabullenmem için bir kadeh daha Fireball içmem gerekmedi. Rix yasaların doğru tarafında yaşamıyor olabilirdi ama gerçekten kötü bir insan olsaydı ondan bu kadar etkilenemezdim, değil mi? Ve Trinity tüm bu olanlarda masumdu. D-Rock'ın yaptıklarının sonuçlarını onun çekmesine izin vermezdi. Umarım haklıydım, çünkü Trinity'nin güvenliği üzerine bahse giriyordum ve bu beni dehşete düşürüyordu.

Ama bu gece bu konuda ne yapabilirdim? Yve Ateş Topu'nu tekrar uzattı ve sorunun tek cevabı bir içki daha içmek gibi görünüyordu.

Restoranda kendi özel odamızın olmasının herkesin yararına olduğunu söylemek yanlış olmaz. Yaratıcı kokteyller akıyordu ve yemekler

alkolün bir kısmını emmeye çalışmak için defansif bir şekilde yiyordu.

"Sırada gerçekten caz kulübüne mi gidiyoruz?" Vanessa sordu. "Çünkü ben çoktan sarhoş oldum. Bu gidişle Con'un beni eve taşıması gerekecek."

Yve'nin çalışanlarından JP, "O sarışın Viking'in beni her yere taşımasına izin verirdim," dedi.

Onu daha önce Vanessa'yı taşıırken görmüştüm ve Vanessa'nın buna aldırmadığını düşünmeden edemiyordum.

"Bishop'a aşık olduğumu sanıyordum?" Vanessa sordu.

Gruba en yeni katılan kişi olarak Bishop'ın kim olduğunu bilmiyordum ve sevimli, dövmeli JP ile daha bu gece tanışmıştım.

"Bishop kim?"

JP iç çekti. "Sakallı, erkek sakallı, dövmeli bir hediye kadınoğluna. Ayrıca bana dövme yapabiliyor ve ben yokmuşum gibi davranabiliyor. Görünüşe göre onun için çok gencim."

Yve bakışlarını JP'ye dikti. "Sen ne yaptın?"

JP içkisini kaptı ve fondip yaptı. Bardağı masaya indirdiğinde, "Belki de onu biraz çıplak JP ile şaşırtmışımdır. Bir erkeğin bu kadar dehşete düştüğünü ya da kıyafetlerimi bu kadar çabuk fırlattığını hiç görmemiştim. Utanç verici. Voodoo Ink'e asla geri dönemem. Bu çok kötü, çünkü şimdi kolumu kim bitirecek?"

Kahkahalar patlamadan önce masa sessizliğe gömüldü. "Sen bitirmedin!"

"Ciddi misin?"

"Aman Tanrım, bu destansı."

"Dur!" JP dedi ki. "Burada benim gururumdan bahsediyoruz. Belki göğüslerim ve kığım daha büyük olsaydı benimle ilgilenirdi?"

"Belki de kızlardan hoşlanmıyordur," diye atıldım. Bir kez daha sessizlik çöktü.

Vanessa sonunda, "O kesinlikle gey değil," dedi. "Aşırı derecede lumberseksüel ve kesinlikle gey değil."

"Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Lütfen biri açıklasın."

Yemeğin ve tatlının geri kalanında daha önce hiç duymadığım bir kültürle tanıştım. Görünüşe göre erkekler bugünlerde sakallarını çok ciddiye alıyorlardı. Erkeklerin bakımlı olmasından yanaydım, bu yüzden onlara daha fazla güç vermeliydim, ama Rix'in temiz traşlı ya da ara sıra sakallı bir görünüme yönelmesine minnettar olmaktan kendimi alamadım.

Bekle, ne?

Onu düşünemezdim. Onu düşünemezdim. Aramızda hiçbir şey yoktu. Ve onu anında tutuklayabilecek bir adamla çıkıyordum. Sakaldan çok kirli sakala meyletmesini de takdir ediyordum.

Hayatım resmen karmakarışıktı.

Tüm bunları aklımdan uzaklaştırarak, Elle ve Yve'nin beni aldıkları arabaya doluşan kadınları takip ettim ve caz kulübüne doğru yola çıktık.

Elle içki istediğinde itiraz etmedim. Düşünmemek tam da yapmak istediğim şeydi.

18 *Valentina*

"İYİ OLDUĞUNA EMİN MİSİN, KIZIM?" Yve beni kapıya kadar geçirirken sordu.

"Ben iyiyim. Endişelenme. Sanırım daha önce bir galon su içmiştim. ayrıldık."

"Bu senin on yedi kez tuvalete gitmeni açıklıyor."

Kıkırdadım çünkü sarhoşken nasıl mesaj atılacağını da öğrendiğimi bilmiyordum. İçimde bunun sabah pişman olacağım bir şey olacağına dair çok belirgin bir his vardı ama bu gece duramayacak kadar eğleniyordum.

Anahtarımı çıkardım ve revak kapısının kilidine soktum. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Yakında görüşürüz, tamam mı?"

Yve bana sarıldı. "Kendine iyi bak. Ve galeriye daha fazla eser koyması için o ressama ulaştığından emin ol. Tabloya bayıldık ve kesinlikle aynı tarzda birkaç tane daha istiyoruz. Onları görmemize izin vermeden önce kimseye satmasan iyi edersin. Benim hakkım var."

"Mmm, tamam. Size haber veririm," diye mırıldandım, kapıyı çekerek açtım. "Yakında."

Eğer o anda çekip gitmeseydi, sırrımı açığa vurabilirdim. Şu anda kendimi fazlasıyla geveze hissediyordum, bu yüzden evime girdim. Kapıyı arkamdan kapattım, eve açılan kapının kilidini açtım, içeri girdim ve alarmımın şifresini girdim. Neredeyse ayağım ona takılana kadar merdivenimde oturan figürü fark etmedim bile.

Kalbim boğazımda, elimi elektrik düğmesine vururken, Rix ayağa kalkıp eliyle ağzımı kapattığında çığlığım kesildi.

"Sizi beklememe alışıyor olmalısınız düşes."

Topuklarımın üzerinde sallanırken elini bırakıp kolunu bana doladı.

"Seni görmeyi beklemiyordum."

"O mesajlardan sonra mı? Şaka yapıyor olmalısın."

Oh Tanrım. "Ne mesajları?" Aptal rolü yapmanın mükemmel bir seçim olduğuna karar verdim.

"Beni düşündüğünü söyleyenler. Senin istediğin
-"

Bu sefer elimle ağzını kapattım. "Dur. Ben istemiyorum hatırla. Yatağa gitmem gerek."

Dudakları avucumun altında hareket etti ve bir öpücük mü konduruyordu yoksa gülümsüyor muydu anlayamadım. Elimi çekti ve konuştu. "Seni yatağa götüreceğim."

"Hayır, kendi yatağına gitmelisin."

"Seninkini daha çok seviyorum."

"Çok kötü."

Ama anlaşılan itirazlarım dikkate alınmayacaktı, çünkü Rix eğildi ve beni kollarının arasına aldı.

Bir an debelendim ama merdivenleri tırmanmaya başladığında sakinleştim. *Alfa*, diye fısıldadı beynim.

Ellerimi gömleğinin yumuşak pamuğuna doladım ve kokladım. "Güzel kokuyorsun. Sen her zaman güzel kokarsın."

"Böyle düşünmene sevindim." Beni yatağıma indirdi ama bırakmadım. "Çok cezbedici."

"Yorgun da."

Rix ellerimi omuzlarından çekti ve geri çekildi. "Bir şeye ihtiyacın var mı, yoksa bayılacak mısın?"

Aklıma ihtiyacım olan tek bir şey geliyordu ama bu düşünceye sesimi çıkarmayacaktım. "Ayakkabılarını çıkar. Etek ve bluzu da."

Rix tekrar ortaya çıktı, ağzının kenarından bir gülümseme süzülüyordu. "Sanırım bunu halledebilirim."

Topuklu ayakkabılarımı çıkardı ve eteğimin fermuarını açıp aşağı çekerek çıkarabilmek için beni kısmen yana yatırdı. Külot çizgisi sorunuyla mücadele etmek için eteğimin altına siyah bir tanga giymiştim.

"Baştan çıkarıcıdan da öte." Rix başını eğdi, dudakları kalçama yaklaştı. Temas için bekledim ama hiçbir şey olmadı. Vücudumda yukarı doğru hareket etti ve bir anda

Alçak sesle, "Kollar yukarı" dedi.

Gömleğim birkaç saniye içinde çıkmıştı.

"Sütyen de," diye fısıldadım ve Rix gözlerini sıkarak kapattı.

"Beni kırıp kıramayacağını mı görmeye çalışıyorsun?"

Onu kırmak mı?

Ne demek istediğini bilmiyordum ve bunu yüksek sesle söyleyecek kadar sarhoştum. "Anlamıyorum."

Rix arkamdan uzanıp sütyenimi çözdü ve kollarımdan aşağı çekti. Bir hırıltıyla yorganı arkamdan çekip çıkardı ve vücudumun üzerine örttü.

Beni uygun bir şekilde örttüğünü düşündüğünde, bakışlarımla tekrar buluştu. Sıvı gümüş. Sarhoş halimde gözleri böyle görünüyordu.

"Kafamı çok karıştırıyorsun. Seni istiyorum, bunu açıkça söyledim. Sen de beni istiyorsun ama kafan bir türlü buna basmıyor. Sikime prezervatif takarken bir kadının fikrini değiştirmesi hoşuma gitmiyor, ama asla dinlemeyecek değilim. Bildiğim her yolu denedim ama siz farklı bir türsünüz düşes. Bunu istemek zorundasın. Hatta o kadar ileri gitmeden önce yalvarmalısınız."

"Ben yalvarmıyorum," dedim. "Hiçbir şey için." "O zaman sanırım duvara tosladık."

Bakışlarım hissettiğim her şeyi anlatmalıydı ama bunun yerine Rix usulca güldü.

"Bana cehenneme gitmemi söylerken bile nasıl bu kadar güzel görünebiliyorsun?"

Yoğun bakışlarına karşı gözlerimi kırıştırdım ve mırıldandım: "Ben cehenneme gittim. Sana oraya gitmeni söylememi istediğini sanmıyorum."

"Senin için bundan nefret ediyorum. Sana zarar veren herkesi öldürürüm." Esnedim. "Çok geç. O çoktan öldü."

"Biliyorum ve onu tekrar öldüremediğim için üzgünüm."

Ses tonundaki acıma hissiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Uzanıp kolunu tuttum. "Yapma. Bu yüzden bana farklı davranmayı aklından bile geçirme."

Gözleri yumuşamadan önce hafifçe irileşti. "Anlaştık." Bana doğru eğilerek şakağıma bir öpücük kondurdu. "Uyu düşes."

19 Valentina

Kafamın içinde alçak **bir** ses yankılandı ve yutkunduğumda dilim damağıma yapıştı.

Gözlerimi açmak bir sonraki mantıklı adım gibi görünüyordu, ama emin değildim. bunu yapacak kadar cesurdum. Bir hafta içinde iki kez akşamdan kalma olmak benim için yeni bir rekordu.

İnledim ve başka birinin sıcak bedenine doğru yuvarlandım. Gözlerimi açtım ve bir kolun ağırlığını kalçalarımnda hissettim.

Bu da neydi böyle?

Ben hareket eder etmez Rix uyandı. "İyi misiniz düşes? Yoksa ölecek gibi mi hissediyorsunuz?"

"Neden benim yatağımdasın?"

"Dün geceyi hatırlamıyor musun?"

Hafızamı yokladım ve her şeyi hatırladığımdan emindim. O kadar çok içmemiştim. "Hayır, hatırlıyorum."

"O zaman neden bana neden burada olduğumu soruyorsun?"

"Çünkü sanırım sarhoş hatunu yatağına atmak gibi bir iyilik yaptıktan sonra gideceğini düşünmüştüm."

Rix'in dudakları seğirdi, sonra bana yarım bir gülümseme verdi. "Ben iyilik yapmam çünkü bu karşılığında bir şey alamayacağım anlamına gelir."

"Tabii ki yapmazsın," diye söylendim ve sonra ağzıma gelen korkunç tat karşısında elimi ağzıma götürdüm. Yataktan fırladım. Şimdiye kadar yaptığım en akıllıca şey değildi. Başım dönüyordu ama sakın bir şekilde banyoya doğru yürüyebilmek için duruldu.

Kapıyı arkamdan kapattım ve sabah rutinimi yerine getirdim. Ağzımın tadı artık yol ölümü gibi gelmediğinde, kapımın arkasındaki bornozu giydim; Rix'in eve girdiği ilk gece gördüğü kısa ve ipeksi bir bornozdu bu. Yatak odasına geri döndüğümde Rix onu bıraktığım yerdeydi -yatağında uzanmış, gömleksiz ve çarşafın altındaki çadıra bakılırsa pantolonsuzdu.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

Onun sorusunu duymazdan geldim ve kendi sorumu sordum. "Yatağında çıplak mısın?"

Tek yanıtı kısa bir baş sallama oldu. "Neden?"

"Çünkü ben çıplak uyurum."

"Bu da neden benim yatağında uyuduğun sorusunu akla getiriyor."

"Çünkü dün gece mesajlarıma cevap vermedin."

"Elbette cevap verdim."

Başını yavaşça salladı. "İstediğim cevabı vermedin."

"Yine polisle dışarıda olduğum için endişelendin," dedim, daha iyi düşünemedimden meydan okudum.

Rix'ten sert bir kahkaha geldi. "Yatağında cırılçıplak yatarken bunu bana hatırlatmak pek de iyi bir fikir olmayabilir."

"Neden, ne yapacaksın?"

Alaycılığım hiç de akıllıca değildi. Rix yataktan fırladı ve bir elini bileğime dolayarak beni yatağa doğru sürükledi ve yere yatırdı. Altında debeleniyordum ama o istemediği sürece iki yüz kiloluk adamı hareket ettirebilmemin imkânı yoktu.

Kendime not: Işık hızında refleksleri olan insanlardan sakının.

"Sorularıma cevap alana kadar seni burada tutacağım," dedi. "Öncelikle, dün gece onu tekrar gördün mü?"

"Hayır, görmedim. Bu seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendiren sizsiniz düşes, o yüzden buna katılmıyorum."

"Her neyse."

Yüzü benimkine yaklaştı. "Sana ne istersem yapar mıyım? Bunu mu demek istiyorsun?"

Elinin altında debeleniyordum. "Tabii ki değil. Şimdi, bırak beni."

Başını salladı. "Öyle düşünme. Cevap istiyorum. Onunla tekrar görüşüyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim, sözlerimden itiraz çınlıyordu ve çırpınışlarım artıyordu.

"Sakin ol, sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun." "Neden senin için kolaylaştırayım ki?"

"Ne zaman kolaylaştırdın ki?" Dudaklarını neredeyse benimkilere kadar indirdi. "Ve nedense bu seni daha çok istememe neden oluyor."

İçimdeki sıcaklık arttı ve ellerimi serbest bıraktım. Uzaklaşmak için değil, onu daha yakına çekmek için.

Beni mi istiyordu? Ben de onu istiyordum. Sabahın berrak ışığı, uyandığımda onu yanımda bulmaktan hoşlandığımın farkına varmamla birlikte ihtiyacım olan tüm aydınlatmayı sağladı. Tehlikeliydi. Yasaktı. Ama bu sabah bunu kabul edecektim.

"Öp beni," dedim.

"Yalvarıyor musun?"

"Kapa çenenin ve öp beni."

Rix dudaklarımız birleşmeden önce birkaç kez daha tereddüt etti. Onu öpmek tüm vücudumu saran bir deneyimdi. Enerji zonları başımdan ayak parmaklarıma kadar yayılıyor, aradaki tüm önemli yerlere sığıyordu.

Tek bir öpücük nasıl bu kadar çok duyguyu açığa çıkarabilirdi? Bilmiyordum ama her ne ise Rix'i benim için daha da tehlikeli hale getirdiğinden şüpheleniyordum.

Kontrolü ele geçirdi ve öpücük uzun dakikalar boyunca devam ettikten sonra çekilip oturdu.

"İçine girmek istemeden bu yatakta kalamazsın ve henüz bunun için yalvarmıyorsun."

"Ne-"

Çıplak poposunun kıvrımını gördüğümde itirazım dudaklarımda kaldı. Daha önce de görmüştüm, ama üstesinden gelemiyordum. Adamın kıcı mükemmeldi. Dönüp kot pantolonuna uzandı ve bana ereksiyonunu ve vücudunun geri kalanındaki kasları yandan gösterdi.

Onun resmini yapmak istiyordum. Çırılçıplak.

Beynim henüz tam olarak çalışmadığı için ağzımdan kaçırdım.

Rix döndü ve bana baktı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Seni boyamak. Çıplak."

"Ben de öyle dediğini sanmıştım."

"İzin verecek misin?" Zihnimde renkleri karıştırmaya başlamıştım bile. Bunu daha önce bir kez yapmıştım ve onun önünde tekrar yapmak için sabırsızlanıyordum.

benden.

Rix cevap vermedi, sadece doğrulup bornozumun kemerini daha sıkı bağlarken beni izledi.

"Neden?"

"Çünkü."

"Bunu satacak mısın? Galerinde mi?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sanırım bu sana bağlı."

"Beni resmetmene izin vermemin tek yolu galerine başka bir resmini - herhangi bir resmini- koyman."

Bu isteğin hiçbir anlamı yoktu. "Neden bu kadar

önemsiyorsun?" Başını salladı. "Çünkü bir itkiye ihtiyacın var."

"Ve sen de beni itmesi gereken kişinin sen olduğuna mı karar verdin?"

"Ne gerekiyorsa, sanırım." Omuz silkti. "Hadi yapalım şu işi."

20 *Valentina*

Daha önce kendim dışında HİÇ CANLI BİR KONUNUN RESMİNİ YAPMAMIŞTIM. Ve canlı konu Rix olunca, konsantrasyon yeteneğim konusunda tüm bahisler kapandı. Boyalarımı karıştırmak sonsuza kadar sürdü. Ne kadar ve hangi tonlarda boyayacağımı düşünüp durdum ve onun bakışlarının üzerimde ağır bir yük gibi durduğunu hissettim.

"Gergin misiniz düşes?"

Bir tüp boya daha düşürdüm. Şimdiye kadar dört kez mi düşürmüştüm?

"Bunu ne ele verdi?"

"Kanıtlayacak bir şeyin yok. Sakin ol ve işini yap."

Sesinde ve sözlerinde titreyen ellerimi sakinleştiren bir şeyler vardı.

"Konuşmaya devam et."

"Ne hakkında?"

"Sen ne istersen," dedim tuvali şövalemin üzerine yeniden yerleştirirken.

Başlamaya hazırdım. "Herhangi bir şey aslında."

"O polisi görmenden hoşlanmıyorum."

Fırçam tuvale değmeden durdum. "Konuşmak istediğin şey bu mu?"

"Herhangi bir şey dedin. Bunu kabul ediyorum."

Gözlerimi devirerek resim yapmaya başladım. "Bu gerçekten senin kararın değil."

"Yine de beni kızdırıyor. Onun seni herkesin iç i n d e yemeğe çıkarabildiğini ama benim çıkaramadığımı bilmek. Bu beni rahatsız ediyor."

Dudağımı ısırdım çünkü nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum.

Gerçekten aklımda olan soruyu sormaya karar verdim. "Yaptığın şeyi neden yapıyorsun?"

Rix'e bakarak, omuz silerken kaslarının etkileşimini izledim. Şimdilik pantolonunu giymişti, çünkü ilk başta pantolonsuz resim yapmak için çok dikkat dağıtıcı olacağını biliyordum.

"Bildiğim şey bu. Bu işte iyiyim. Siz anlamazsınız düşes. Benim hayatım sizin gibi biri için hiçbir zaman anlamlı olmayacak."

"Yaptığın şeyi yapmayı hiç bırakacak mısın?" Sorum aramızda asılı kaldı ve cevabının nasıl bir etki yaratacağını biliyordum.

Tamamen imkânsız görünse de ondan etkilenmişim. Eğer bu hayatı geride bırakma ihtimali varsa, o zaman belki de evime zorla girmediği bir geleceğe sahip olma ihtimalimiz vardı.

Ne zamandan beri Rix'le bir gelecek istiyorum? Görünüşe göre yatağında onunla uyandığımdan beri. Bu çok hoşuma gitmişti ve tekrar olmasını istiyordum.

Rix elini büktü, yumruk haline getirip bıraktı. "O kadar kolay değil. Bu istediğim zaman bırakıp gidebileceğim bir şey değil." Elini tekrar yumruk haline getirerek ekledi, "Ve bu hayattayken seni dışarı çıkaramam ve insanların beni bunu yaparken görmesine izin veremem - izin versen bile. Bu güvenli değil. Benim olduğum yere bir sürü düşman edinmeden gelemesin ve bu düşmanlar her zaman zayıf noktalar ararlar."

Fırçamı boyaya batırırken durakladım. "Ben bir zayıflık mıyım?"

Rix kısa bir süre başını salladı. "Evet. Çünkü eğer biri seni kaçırırsa, seni bulmak için bu kasabayı paramparça ederim."

Sözlerinin ardındaki sertlik korkutucu olmalıydı ama değildi. Aslında rahatlatıcıydı. Benim için bir şeyler hissediyordu ve bu her neyse, güçlü bir şekilde hissediyordu.

"Yani sence biri bilseydi sana ulaşmak için beni hedef alır mıydı?" "Sana asıldığımı mı? Şansımı denemeyeceğim. İşte bu yüzden beni asla kapını çalarken bulamayacaksın. Bu yüzden seni alıp dışarı çıkarmayacağım. Bu yüzden seni düşünmeyi bırakmam gerekiyor ama yapamıyorum." Bana baktı, çenesindeki kaslar gerilmişti.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Rix başını salladı. "Bir şey söylemene gerek yok. Ailem yok, mürettebatım dışında arkadaşım yok. Çünkü bu çok tehlikeli. Zaaflarım olmasını göze alamam ve kız arkadaşını geri aldıktan sonra beni bir daha asla görmemelisin."

Sözleri bana bir darbe şiddetiyle çarptı. "Sen-ne? Öylece ortadan kaybolacak mısın?"

"Öyle *olmalı* dedim. Sanırım ne olacağını göreceğiz." Tuvalin üzerinden bakışlarımla buluştu. "Zaten gitmemi istiyorsun."

Gerçeği söyleyerek cevap verdim. "Gitmeni isteseydim, evime ilk girdiğinde hapse girmiş olurdun."

Yüz ifadesi değişti, gümüş rengi parlak bir şekilde yanıyordu. "Öyle mi?"

Başımı sallayarak konuyu değiştirmem gerektiğini biliyordum.

"Pantolonunu indir. Alt yarını yapmaya hazırım."

Rix başını geriye attı ve güldü. "Önce bana yemek ısmarlamayı bile teklif etmedin."

"Sana yemek yapmayı teklif ederdim ama hayatta kalamayabilirsin. Ben berbat bir aşçıyım."

Rix kot pantolonunun düğmesine uzandı ve aşağı itmeden önce düğmeyi çözdü.

Üç.

Onu resmen kaç kez çıplak görmüştüm ve bunların her biri hayatımın sonuna kadar beynime kazınacaktı. Bir adamın böylesine güzel bir vücuda sahip olmasına izin verilmemeliydi. Ayrıca elimde bir boya fırçası olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"İstersen tekrar oturabilirsin." Arkamdaki şezlonga başımla işaret ettim.

ses

"Beni nasıl istersin?" diye sordu, "Otur, arkana yaslan. Kolunu şezlongun tonu

arkasına at. Sadece . . . al

yla.

rahat."

Rix sessizce itaat etti.

"Konuşmaya devam edebilirsin."

"Sırları dökmeye devam etmemi mi istiyorsun?"

Omuz silktim. "Sana çıplak baktığım gerçeğini aklımdan çıkarmanı istiyorum ve bu sessizlik durumu garipleştiriyor."

"Hoşuna giden bir şey gördüğün sürece sorun yok."

"Gördüklerimden hoşlandığım gayet açık sanırım."

"Senin de çıplak olman gerekiyor gibi görünüyor," dedi Rix, yüzünde muzip bir gülümsemeyle. "Gayet adil."

Bir çift tayt ve eski, boya kaplı bir atlet giymiştim. Sütyen olmadan, sert meme uçlarımın baskısını fark etmemesi mümkün değildi.

ince pamuğa karşı.

"Sanırım bunun nasıl işlediğini karıştırıyorsun." Bacaklarımın arasında sıcaklık kıvrıldı ve ıslandığımı hissettim.

"Hayır, sadece diyorum ki, eğer sen benim her detayımı inceleyeceksen, benim de aynı fırsata sahip olmam gerekir. Seni uyurken izlemek aynı şey değildi."

Durakladım. "Beni uyurken mi izledin?"

Rix'ten bir omuz silkme daha. "Belki." Şezlonga doğru kaydđ. "Kızın için bir anlaşma yaptım. Hafta sonundan önce onu sana geri vereceğim."

"Gerçekten mi?" İçime umut doldu, çünkü bu çok uzun zamandır aldığım en iyi haberdi. "Belki de bununla başlayabilirdin, biliyorsun."

"Her halükarda gitmeden önce sana söyleyecektim."

Resim yapmaya devam ettim ve sessizliğe gömüldük. Tuvale odaklandım ve bakışlarım tekrar ona kaydığında donup kaldım. Elleri sikine sarılmıştı ve okşuyordu, gözleri içimi yakıyordu.

Kalçalarım birbirine sıkıştı. "Ne yapıyorsun?" "Sanırım bu çok açık."

"Sen . . . durmalısın." Yutkundum, gözlerimi manzaradan ayıramıyordum.

O yapmadı. Vuruş üstüne vuruş yaptı, daha da büyüüp sertleşirken bakakaldım. Onu ağzımda istiyordum. Şu anda.

Rix de aynı şeyi istiyordu. "Fırçanızı yere bırakın düşes. Dizlerinizin üzerine çökmenizi istiyorum."

Kıpırdamadan bakmaya devam ettim.

"Buraya gel."

Fırçamı yanımdaki tepsiye bıraktım ve ellerimi bir bez parçasına sildim. Yavaşça ayağa kalkarak ona doğru yürüdüm. Hâlâ sikine sarılı olan elini başıyla işaret etti.

Önce bir dizimi, sonra da diğer dizimi şezlonga bastırdım ve iki yana açılmış bacaklarının arasında boşluk buldum. Dudaklarımı yalayarak başımı eğdim.

Çalan kapı zilinin sesiyle ikimiz de donup kaldık.

"Hayatta olmaz. Kımıldama."

Telefonum yan masada bir mesajla çaldı ve dudağımı ısırdım. "Ya-"

Rix homurdandı. "Git. Ben kendimi eğlendiririm." "Sadece bir saniyemi alır. Sen burada kal."

"Ben emir almam, düşes."

"Biliyorum ama ailem de olabilir. Ya da komşularımdan biri." Kapıya doğru yöneldim.

"Biri senin kapına nasıl gelebilir ki? Kapılı bir avlunuz var."

"Biliyorum ama yaya kapısı kilitli değil. Birkaç hafta önce kırıldı ve hâlâ tamir ettirmedim."

"Tanrım, ben çitten atlayıp duruyorum, seninse kırık bir mandalın mı var? Bir an önce tamir ettirmelisin."

"Bunu sonra düşünsem nasıl olur?" dedim, bakışlarım bir kez daha hafifçe yumuşamış olan sikine kaydı ve geri çekilip stüdyodan çıktım.

Ön kapıya ulaştığımda yan pencereden dışarı baktım ve ziyaretçimi hemen tanıdım.

Rhett. Burada ne işi vardı? Ve Rix kim olduğunu anladığında ne yapacaktı?

Kendimi bir barut fiçisinin üstünde oturuyormuş gibi hissettim, elimde bir kutu kibrit vardı. Kapıyı açtığımda Rhett'in kaşları havaya kalktı. Cevap vermek için bu kadar acele etmemeliydim. Makyajsızdım, ellerimde ve kollarımda boya vardı ve bakışlarının yüzümde durmasına bakılırsa muhtemelen yüzüme de sürmüştüm.

Orada da.

Az önce yaptığım şeyi yapıyormuş gibi görünüp görünmediğimi merak ederek saçlarımı geriye doğru ittim. Yanaklarım kızarmıştı ve kollarımı hızla hâlâ sert olan meme uçlarımda üzerinde kavuşturdum.

"Şimdi, tam olarak ne yapıyordun?"

"Uh ... resim mi?" Dudağımı ısırdım ve başladığımdan daha da kızardığından emin olduğum yanaklarımı örtmek için elimi yüzüme götürdüm. İşte o zaman bakışları meme uçlarıma kaydı.

Yeşil gözlerinde bir ışık yandı. "Siktir, seni istiyorum."

Bir elini belime dolayıp beni vücuduna doğru çekmeden önce tepki vermeme bile zaman tanımadı, dudakları dudaklarımı buldu ve dili içeri kaydı.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Böyle bir şey olmayacak. Rix bir polisi öldürdüğü için hapse girecek.

Yine de öpücük güzeldi. Lezzetliydi aslında. Rhett'in ciddi yetenekleri vardı, ama Rix beni öptüğünde içimde kükreyen sıcaklık eksikti.

Sonunda Rhett beni bıraktı. "Muhtemelen bunu yapmamalıydım ama elimde değildi. Kapıyı bu şekilde açamazsın."

"Um. Uh. Tamam. Pardon?"

Hiçbir anlam ifade etmeyen kelimeler geveliyordum. Öpücük dengemi tamamen bozmuştu ama Rhett sadece gülümsedi. Bence biraz kendini beğenmiş bir şekilde.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Onun bir an önce gitmesi gerektiği gerçeğine tutunarak sordum çünkü antredeki kanı temizlemek istemiyordum.

"Seni bir kez daha tatmak dışında mı? Geçen geceki randevumuzu kısa kesmemizi telafi etmek için seni kahve içmeye götürebileceğimi düşündüm. Birkaç gündür telaşlıydım ve birkaç saat boş vaktim vardı, o yüzden uğradım."

Oh kahretsin. Umutsuzca söyleyecek bir şeyler düşünerek yere baktım. Boyayı ve tişörtüme bastıran göğüs uçlarımı gördüm.

"Berbat durumdayım," diye ağzımdan kaçırdım. "Gerçekten evden çıkacak durumda değilim." Elini uzatıp dağınık saçlarımdan birini yakaladığında başımı kaldırdım.

"Ama çok güzel görünüyorsun. Umarım kapıyı açmadan önce beni düşünüyordun."

Aklım hemen Rix'e ve onun sikini okşadığı anıya gitti. Yanaklarım yeniden kızardı.

"Şey ... Ben, uh ..." Kendine *gel Valentina*, diye azarladım kendimi. "Sanırım bir hanımefendinin bazı sırları olmalı. Ama teşekkür ederim. Davetiniz için minnettarım."

"Bu çok kötü oldu. Yarına ne dersin?"

Yarın. Yarın. Dudağımı ısırdım, yarın ne olacağını hatırlamaya çalışıyordum. *Açılış.*

"İş," dedim. "İşle ilgili bir şeyim var. Belki başka bir zaman?" "Perşembe akşamı."

Perşembe. Lanet olsun. Perşembe neydi? Beynimin aşırı erkek yüklemesinden kızardığını düşünmeye başlamıştım.

"Um," diye mırıldandım. "Bir şey yapacağımı sanmıyorum." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi tekmeledim. Onu tekrar görmemem gerekiyordu.

"O zaman Perşembe olsun. Pazar gününün tadını çıkar." Eğildi ve bir öpücük daha çaldı. "Bu sana çok yakışmış."

Gülümsedim ve titreyerek kapıyı kapatıp kilitledim. Arkamda bir bedenın sıcaklığını hissettiğimde sıçradım. Gerçekten büyük, gerçekten ateşli bir vücut.

"Sana dokunmasına izin verdin," diye hırladı Rix kulağıma. "Ondan bunu istemedim."

"Umurumda değil. Kimse benim olana dokunamaz."

Onunla yüzleşmek için döndüm. "Az önce bana gerçekten birine sahip olamayacağını çünkü bunun çok tehlikeli olduğunu söyledin. Peki bunun beni nasıl senin yaptığını açıklar mısın?"

Rix'in hırıltısı derinleşti. "Bunu bana geri atma. Kimse bizi bilmediği sürece güvendesin."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Sanırım sana göstermem gerekecek." Rix çenemi kavradı ve ağzını benimkine doğru indirdi. "Benim dudaklarımdan başka hiçbir dudak seni öpemez. Hoşuna gidip gitmemesi umurumda değil. Benim dudaklarım." Diğer eliyle yüzümdeki saçları düzelitti. "Benimkiler dışında hiçbir el sana dokunamaz."

"Yani ona hayır dememi mi istiyorsun?"

Yüzümü kavrayışı hafifçe sıkılaştı. "Ona hayır diyeceksin. Perşembe gecesi her ne yapacağını düşünüyorsa, yapmayacaksın. Benimle olacaksın. Kız arkadaşını geri alacağım ve bu işin nasıl ilerleyeceğine karar vereceğiz. Anladın mı?"

Nihayet. Tanrım, kesin bir tarihe sahip olmanın verdiği rahatlama hissediliyordu. Bu bütün gün duyduğum en iyi haberdı ve bunun karşılığında Rhett'le randevumu iptal etmek de dahil her şeyi kabul edebilirdim.

O öpücükten sonra onu Rix'i istediğim gibi istemediğimi anladım. Rhett dürüst, iyi bir adamdı ve ben onu oyalamaya devam edemezdim. Bu *iki erkeği* idare etme işi çok yorucuydu ve artık bitmeye hazırdım.

Ama bu kararı vermiş olsam bile, tüm bunlar sona erdiğinde Rix'i mutlaka elimde tutamayacağımı biliyordum. Bunu açıkça belirtmişti. Onun hayatı bağlanmaya izin vermiyordu ve ben de çok derine inmeden ve kendimi düşüşe hazırlamadan önce bağlanmadan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyđım.

Ona aşık olmaktan endişe edeceğim kimin aklına gelirdi ki? "Beni anladınız mı, düşes? İşte böyle olacak."

Elimi başının arkasına doladım ve ayak parmaklarımdın üzerinde yükselerek dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Sanırım seni anlıyorum."

21 *Valentina*

Kız posses'lar konusunda hâlâ acemi olduğum için, bir posses'a sahip olmanın özel galeri açılışlarınıza davetsiz olarak gelmeleri anlamına geldiğini bilmiyordum. Ama gecenin yarısında Yve, Elle ve Vanessa Noble Art'ın kapısından içeri girdiler.

"Göl evi için bir şeye ihtiyacım var," dedi Vanessa. "Burton Ridgeway'in çalışmalarının ilanını gördüm ve aşık oldum."

Yve, "Valentina'nın isimsiz ressam arkadaşından kaptığım tabloyu görmediğin için böyle söylüyorsun," diye karşı çıktı. Bana bakmak için döndü. "Daha almadın mı?"

Başımı salladım. "Hayır, üzgünüm." "Bana haber ver. Ben istedim."

"Ben şampanya için buradayım," diye ekledi Elle. Omuz silkti. "Yani, dürüst olalım. Birisi eninde sonunda bu eşyaların bir kısmını rehin bırakacak ve ben de bir şarkı karşılığında alacağım."

Elle delinin tekiydi. Ama muhtemelen haklıydı. Erkek arkadaşı Lord'la birlikte çalıştığı Chains'te insanlar her türlü eşyayı rehin bırakıyordu.

"Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Etrafa bakmaktan çekinmeyin. Şampanya kösedeki masanın üzerinde."

"İyi bakıyorsun, kızım." Elle kolunu Vanessa'nın koluna doladı ve şampanyanın olduğu yöne doğru gitti.

Tam Yve'e dönüyordum ki, caddenin karşısında siyah tişörtlü, Rix'inkine benzer yapılı bir adam gözüme ilişti. Bu gece beni mi izliyordu?

"Söylediklerimin tek kelimesini bile dinlemiyorsun, değil mi?" Yve çizdi.

Beni incelerken sarsılarak ona doğru döndüm. "Özür dilerim. Dışarıda birini gördüğümü sandım."

"Sana bir şeyler mi oluyor? Son zamanlarda farklı davranıyorsun."

Acaba gerçekten dışarı çıkıp eğlenmemden mi bahsediyordu diye düşündüm ama emin olamadım. "Son zamanlarda işler biraz yoğun. Dikkatim dağınık."

Elle ve Vanessa şampanyayla geri döndüler ve açıklamamın son kısmını yakaladılar.

"Dikkatin mi dağıldı? Saçmalık diyorum. Erkek problemlerin varmış gibi görünüyorsun."

Oh kahretsin. Bunu tartışmak istemiyordum. Şu anda olmaz. Galerinin geri kalanını taradım, yardıma ihtiyacı olan bir müşteri arıyordum, ama Burton küçük bir grupta konuşuyordu ve Remy başka bir çiftle sohbet ediyordu.

Elle'e hemen cevap vermeyince devam etti. "Mm-hmm. Erkek sorunları, kesinlikle. Geceleri seni meşgul edecek bir alfa mı buldun kendine?"

Dün sabah yanında uyandığım adamı düşündüm - ben resim yaparken kendini okşuyordu. Bunu her düşündüğümde yanaklarım renkten renge giriyordu. Sonra da Perşembe günü beni yemeğe götürmek için ısrar eden adamı. Ne karmaşa ama.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Elle güldü. "Bize ondan bahset." "Hangisinden?" Konuşmadan önce düşünmeden söyledim.

"Vay canına, kızım. Kancada iki tane mi var? Hızlı çalışıyorsun." Yve'in sesi kuşkulu geliyordu.

"Bu bir karmaşa. I . . . Ne yapacağımı bilemiyorum. İçlerinden birini nasıl rahat bırakacağımı bulmaya çalışıyorum ama o bunu kabul etmiyor. Başka biri olduğunu biliyor ve sanırım rekabetten zevk alıyor."

"Hepsi öyle," dedi Vanessa. "Bu bir alfa olayı."

"Kim onlar?" Elle sordu.

Donup kaldım çünkü onlara Rix'ten bahsedemezdim, bu da bana bir kez daha aramızda bir şeyler olabileceğini düşündüğüm için bile deli olduğumu söylüyordu. Ve onlara gerçekten Rhett'ten bahsetmek istiyor muydum?

"Henüz söylememeyi tercih ederim."

"Cagey. Bunu sevdim." Elle kadehini bana doğru kaldırdı ve yudumladı. "Birin geri çekilmesini nasıl sağlayabilirim?"

"Hmm . . ." Yve bardağının kenarına vurdu. "Ona daha donanımlı bir erkeğe ihtiyacın olduğunu söyleyebilirsin. Genelde penis boyutuyla ilgili hakaretler işe yarar."

"Hayır, sakın bunu yapma. Zavallı adama ömür boyu zarar verirsin," dedi Vanessa. "Sadece onun için aynı şeyleri hissetmediğini ve eğer diğer adam bir hata yaparsa, onu aklında tutacağını söyle. Kalbini tamamen kırmadan onu rahatlatırsın."

Bu gerçekten işe yarayabilir. "Bir deneyeceğim ve ne olacağını göreceğim."

Aklımın bir köşesinde, *"Belki Rix'le aramızdaki bu şey yüzüme patladığında..."* diye düşünmekten kendimi alamıyordum.

Onu kolayca hayal kırıklığına uğratabilirdim ve bu iş biterdi.

22 *Valentina*

Bir randevuda değildim. Çıkmayacağıma yemin etmişim. Ama yine de Rhett Hennessy ile aynı masada oturuyordum. Masa tuzağı. Öyle diyelim. Birlikte yemek yediğimiz ilk gece gibi, bu da kasıtlı değildi ve neden bana katılamayacağına dair kibar bir bahane bulamamışım.

Pazartesi gecesi açılışımızın başarısını ve Remy'nin Trinity'nin yardımı olmadan yaptığı tüm sıkı çalışmaları kutlamak için galeriyi kapattıktan sonra onu yemeğe çıkarmışım. Burton Ridgeway sergilediğimiz eserlerin yarısından fazlasını satmıştı.

Ama Remy'nin oda arkadaşı biz oturduktan birkaç dakika sonra mesaj atmış ve anahtarını kaybettiğini söylemişti. İyi bir adam olan Remy, arkadaşına yardım etmek için bedava yemeği ekti.

Bu da beni Rhett Hennessy geçerken cam kenarındaki boş bir masada oturmak zorunda bırakmıştı. Bazen New Orleans gerçekten de gezegendeki en küçük şehir oluyordu.

"Bu gece meşgul olduğumu söylediğine yemin edebilirim," dedi Rhett, davetiye istemeden karşımdaki koltuğa oturur oturmaz.

"Açılış başarılı oldu ve ben de çalışanlarımdan biriyle kutlamaya geldim. Ama onun beklenmedik bir işi çıktı."

"O zaman sanırım bu benim şanslı gecem."

Rhett ısrarcıydı, bunu ona verebilirim. Ve iyi bir adamdı. Ama orada otururken tek düşünebildiğim Rix'e verdiğim söz ve kız ekibinin bana yardım ederek onu kolayca hayal kırıklığına uğratma planıydı

uydurmak. Kelimeler onlarca kez dilimin ucuna gelmişti ama onları çıkaracak doğru zamanı bir türlü bulamamıştım.

Servis elemanı yemeği getirdiğinde konuşma becerilerim kesinlikle vasatın altındaydı ve bu aynı zamanda Rhett'in telefonuna mesaj yağmasıyla aynı zamana denk geldi.

Cebinden çıkarıp kaşlarını çattı. "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Bir cevap yazana kadar cevap vermedi. "Bir komşum evimin etrafında bir sinsi olduğunu ihbar etti. Yerel birimler o tarafa doğru gidiyor."

Serseri mi? Kulağa kötü geliyordu. "Gidip kontrol etmen gerekmez mi?" "Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun? Diğer adamı mı seçiyorsun?"

Doğrudan sorduğu sorular beni şaşırttı ve o anda aldığım su yudumunda boğuldum. "Pardon?"

"Başka biriyle çıktığını söylemiştin. Kaybedecek bir savaş verip vermediğimi bilmek istiyorum."

Bu benim açılışımdı. "Şey-"

Telefonu başka bir mesajla çaldı. "Siktir." Sesi alçak ve inançsızdı. Kafasını kaldırdığında yüz ifadesi sertti. "Gitmem gerek." Ayağa kalktı, cüzdanını çıkardı ve çenemi tutmadan önce masaya birkaç banknot attı.

Delici yeşil gözleriyle karşılaştım.

"Savaşı kaybet sen de kaybetmesen de mücadeleye değersin. Vazgeçmeyeceğim." Eğildi ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu.

Rhett'den akan yoğunluğu görmezden gelmek imkânsızdı. Çenemdeki tutuşunu bıraktı ve cevap vermek için ağzımı açtım, ama o çoktan kapıya doğru gidiyordu.

Şu anda ciddi misin? Çıkmaya bile çalışmadığım bu adamdan nasıl ayrılmayabilirim? Bu saçma bir hal almaya başlamıştı.

Yemeğimi tek başıma bitirdim, seçmeye çalıştığım adamın karşıma oturabilmesini diledim. Ama böyle bir şey olmayacaktı. Durumun imkânsızlığı tatlıya olan iştahımı öldürdü.

Polis kapıyı çarpıp oturma odasına girerken, "Evime girmek için kaya büyüklüğünde taşakların var," diye bağırdı.

"Birilerinin senin de kardeşin gibi kirli bir polis olduğunu düşünmesinden mi korkuyorsun?
olmakla suçlandı?" diye sordum.

"Siktir git, Rix."

"Bu yüzden burada değilim. Çeviri sırasında kaybolabileceğini düşündüğüm bir mesajı iletmek için buradayım." Hennessy'nin koltuğundan kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Valentina Noble'a yaklaşmak yasak."

Hennessy'nin yüz ifadesi şokla çarpıldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Onun üzerinde hak mı iddia ediyorsun? O senin liginin çok dışında, son zamanlarda sokaklarda dolaşan her ne boksa kafayı bulmuş olmalısın."

Ondan bir adım ötede durdum, boy ve kilo olarak eşit olsak da onu alt edebilirdim. Öfke benim tarafımdaydı. Ve cevaplaması gereken soruları olan küçük bir düşes.

"O menüden çıktı. Başka birini bul."

Hennessy başını salladı. "Hayır. Lanet olsun. Olamaz. İkimiz de ona sahip olamayacağımızı bildiğimiz halde bu işten çekilmeyeceğim."

Onun bu sertliği beni çok kızdırdı. O zaten benimdi. "Hâlâ kardeşinin kirli olmadığını kanıtlamak için yardım istiyor musun, istemiyor musun?" Hennessy sustu. "Demek öyle."

"İster al ister alma. Bu olayda sana yardım ederek kazanacağım hiçbir şey yok, bu yüzden biraz ekstra motivasyon gerekli."

Ve konu Dedektif Hennessy'ye geldiğinde, kardeşinin kirli bir polis olmadığını kanıtlamak için vermeyeceği şey olmadığını biliyordum. Onun

Şüpheler yüzünden itibarı zedelenmiş ve babası bu yüzden emekli olmuştu. Hennessy'nin ağabeyinin kötü giden bir baskın sırasında öldürüldüğü gün, sıkı polislerden oluşan tüm aile ciddi bir darbe almıştı.

Hennessy ilk başta cevap vermeyince, Valentina'ya olan hayranlığının ne kadar derin olduğunu yanlış hesaplayıp hesaplamadığımı merak ettim. Hiç önemi yoktu. O benimdi. O daha iyi bir adam olabilirdi ama umurumda değildi. Hakkımı aramıştım ve ondan hiçbir şey ya da hiç kimse için vazgeçmeyecektim. Bir restoranda, adamımın onu görüp bana rapor ettiği bir pencerede onun karşısında oturabilecek bir polis için bile.

Ben onun tatlı kışından intikamımı aldıktan sonra Valentina'nın yapması gereken bazı açıklamalar vardı. Kurallarımın düşündüğüm kadar iyi yerleşmediğini görebiliyordum. Ama öğrenecekti. Paylaşmadım.

"Evet ya da hayır, Dedektif," diye sordum. "Bütün gece bekleyemem. Bir yere daha uğramam gerekiyor."

Hennessy bana ters ters baktı. "Onu beceriyorsun, değil mi?" Sırıttım. "Bir centilmen öpüşmez ve söylemez."

"Siktir git, Rix. Hiçbir zaman bir centilmen olmadın."

"Evet, sen de öyle. Şimdi kararını ver ve bil ki onu seçersen, her cephede kaybeden tarafı seçmiş olacaksın. O zaman kardeşinin masumiyetini kanıtlamak için hiçbir yardımın olmayacak ve kızı da alamayacaksın." Hâlâ cevap vermeyince başımı salladım ve geldiğim yoldan geri döndüm. "Aptal olma. Seçiminizi yaptığınızda beni nasıl bulacağınızı biliyorsunuz."

Elim kapı kolundaydı ama hâlâ konuşmuyordu. Ben gecenin karanlığına karışırken ev sessizdi.

Uğramam gereken bir durak daha vardı.

24 Valentina

YÜZÜMÜ YIKADIM, LOSYON SÜRDÜM VE GÖZLERİM DÜŞTÜ, yatağıma tırmandım. Rix'in bu gece evimde beni bekleyip beklemeyeceğini merak etmiş ve beklemediğinde içimde oluşan hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışmışım.

Kararımı vermiştim. Seçimimi yapmışım. Ama bu gerçekten bir seçim miydi? Rix'e sahip olabilir miydim? Her şeyi ortaya koymaya ve seçeneklerimizin neler olduğunu görmeye hazırdım. Belki bu hayattan kurtulup bir yerlerde yeni bir başlangıç yapabilirdi.

Sen de idealist ve saf bir aptalsın çünkü o bir suçlu.

Ayrıca beni bunaltan suçluluk duygusundan da kurtulmam gerekiyordu. Mantiken, Rhett'in bana katılmaya karar vermesinin benim hatam olmadığını biliyordum. Kaba davranıp ona hayır diyemezdim, değil mi? İçimde bu bahanenin işe yaramayacağına dair bir his vardı.

Uzun dakikalar boyunca uyanık kaldım ve sonunda uykuya dalmadan önce başucumdaki saatin rakamlarının değişmesini izledim.

Eller.

Çökmüş eller.

Zeki parmaklar.

Her yerde.

Alay ediyor,

dokunuyor.

Ve dudaklar... tadına bakmak, emmek, öpmek.

Duygular rüya olamayacak kadar gerçektir. Vücudum ısındı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Artık yatakta yalnız olmadığımı fark ettiğimde korku yoktu. *İhtiyaçtan* başka bir şey yoktu.

Rix üzerimde diz çöktü, ağzı merkezime doğru inerken elleriyle bacaklarımı ayırdı.

"Tanrım, evet. Lütfen."

Başını kaldırdı ve bakışları odanın loş ışığında parlayarak benimkilere dikildi. "Ağzımı bu güzel amcığın üzerinde istiyorsan bundan daha iyisini yapmalısın düşes."

"Ne?" Kelime bir nefeste çıktı ve gözlerindeki sahiplenme karşısında iç kaslarım sıkıştı.

"Beni asılı bıraktın ve bu sefer seninkini istiyorsan, yalvaracaksın."

"Yalvarmak mı?"

Yavaşça başını salladı, ağzını klitorisimin üzerinde gezdirmek için indirdi. "Lütfen, sadece ... lütfen."

"Benim için ne yapacaksın? Sen başka bir adamın ağzına almasına izin verirken beni kendi sikimi okşarken, seni düşünürken mi bırakacaksın?"

"Hayır. Ona söyleyeceğim. Yemin ederim." Kalçalarımı kaldırıp ona ulaşmaya çalıştım ama Rix'in elleri kalçalarımı kenetlendi ve beni tuttu.

"Sürekli aynı konuşmayı yapıyormuşuz gibi hissediyorum.

Bu son kez." "Tamam.

Şimdi, *lütfen*."

"Lütfen, ne?"

"Lütfen beni boşalt."

Gözleri tekrar parladı ve ağzını amıma indirmeden önce dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Avuçlarım onun vızıldayan kafasına doğru yol aldı ve yüzünü bacaklarımın arasına sokmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Dudaklarımdan bir yalvarış çıktı ve beni yutmaya başladı. Diğer her şeyde olduğu gibi, Rix yatak odası söz konusu olduğunda da kimsenin kurallarına uymuyordu. Ben ona karşı kıvrılıp kıvrınana kadar klitorisimi yaladı, dilledi ve emdi. Ve bir parmağı içime kaydığında, beni doldurması için uzun süre bekleyemeyeceğimi biliyordum.

İhtiyacım vardı. İstiyordum. Ve bunu elde edemezsem yanabilirdim.

Dişleri klitorisimin etrafına kapanıp çekiştirdiğinde içime bir orgazm çarptı. Ya da belki de kimsenin girmediği girişe bastıran parmağıydı.

hiç ihlal edilmedi.

Her iki durumda da, zevk içimde yuvarlanırken gerçeklik üzerindeki kontrolümü kaybettim. "Lütfen. I need-"

Rix başını kaldırdı ve bana baktı. "Ben, düşes. Bana ihtiyacınız var. Bu amı yiyen tek erkek benim. İçine kayan tek erkek benim. Bu şekilde hissedeceğin tek erkek benim. Anladın mı beni?"

"Evet."

"Seni o polisle tekrar görürsem, seni bağlayacağım ve boşalmak üzere olana kadar seni kızdıracığım - tekrar tekrar - ama buna izin vermeyeceğim, bunun için ölüyor olsan bile. Sonra da o kışına kıpkırmızı bir şaplak atacağım. Benim kadını. Ben paylaşmam. Bir derse ihtiyacın var. Bunu vermek için buradayım."

Mağara adamı.

Farkına v a r d ı m . Yine Rhett'le yemek yediğimi biliyor muydu? Beni izletiyor muydu?

Ama her ne kadar kendisine şaplak atılmasına izin verecek türden bir kadın olmadığımı söylemek istesem de, tek yapabildiğim başımı sallamaktı, çünkü başparmağı klitorisime bastırdı ve bir orgazm daha serbest kaldı. Parmaklarım yatağın çarşafına doğru kıvrıldı ve ben de kendimi bıraktım. Bedenimle nasıl bu kadar kolay oynayabiliyordu, bilmiyordum ve aslında umurumda da değildi. Sadece daha fazlasını istiyordum. Diğer her şey bekleyebilirdi.

Rix prezervatifi sikinden aşağı yuvarlıyordu ve bu tam olarak *daha fazlasını* istedim. İhtiyacım vardı.

Başını girişime bastırdı ama daha ileri gitmedi. "Ne-"

Bir eli dışarı fırladı ve Rix başparmağı ile işaret parmağı arasında meme ucumu kavradı, her geçen saniye baskıyı artırdı. Zevkle yoğrulmuş acı parçaları içimi pençeledi. Gözlerim onunkilere kaydı, dudaklarımda başka bir soru vardı.

"Neyi bilmek istiyorsun? En son bu kadar ileri gittiğimizde artık yettiğine karar verdiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Göğüs ucumu yuvarlarken, gümüş bakışları şiddetle yanarken, zevk ve acının etrafında bir korku dalgası dolandı.

Başımı salladım.

"Güzel. Çünkü bu bok benimle uçmaz. Bunun için yalvaracaksın -" Aletini bana doğru dürttü ve iç kaslarımın ihtiyaçla sıkışmasına neden oldu. "Sana vermeden önce."

Yalvarmak mı? Kaşlarımı çatarak dudaklarımı aşağı doğru çektim ama Rix meme uçlarımdaki baskıyı artırdı ve sikiyle beni bir kez daha tahrik etti.

Tanrım, onu istiyorum. Şimdi istiyorum. Kafamın içinde çoktan yalvarmaya başlamıştım ve kelimeler yakında dudaklarımda olacaktı.

Rix bir kaşını kaldırdı. "Bunu mu istiyorsun?" Tamamen çekilmeden önce bir santim itti, meme ucumdaki tutuşunu asla bırakmadı.

"Evet. Lütfen. Buna ihtiyacım var," diye fısıldadım. "Lütfen-"

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "O zaman söyleyin düşes."

Başımı salladım, benden esirgediği hazzın ötesinde bir şey hakkında kafam karışmıştı. Yalvarmıştım. Benden başka ne istiyordu?

Sikini bir kez daha girişime bastırdı ve ben de daha fazlasını almak için kalçalarımı kaldırdım. Rix başını sallayarak tsk-tsk yaptı.

"Sen söyleyene kadar olmaz. Ya da ben gidene kadar."

"Ne diyeceğim?" Hayal kırıklığım sözlerime yansiyarak talep ettim. Ona içimde ihtiyacım vardı. Şimdi.

"Sen benimsin."

Bu sözleri bir yemin gibi söylemişti ve ben de bu sözleri ona geri vermekten başka bir şey yapamamıştım. Çünkü onlar gerçektir.

"Ben seninim."

Tek bir hamleyle eve çarptı ve ben onun zayıf, kaslı vücuduna doğru eğildim. Çok güzeldi. Acı ve zevkin mükemmel bir karışımıydı ve ben bu adamdan ikisini de istiyordum.

"Lanet olası mükemmel. Olacağını bildiğim her şey." Kelimeler alçak bir hırıltıydı. Baldırlarımı kavradı ve bacaklarımı omuzlarına dayanana kadar kaldırdı. "Senden ihtiyacım olan her şeyi alacağım, ama sen de ihtiyacın olanı alacaksın."

Ve bu, içime girmeye başlamadan önce söylediği son sözdü. Tekrar ve tekrar. Açıyı ve pozisyonumu yeniden ayarlayarak daha derine inebildi ve *Tanrım*, G noktamı buldu.

Kalçalarını çalıştırırken ve hızını hiç yavaşlatmazken görüşüm bulanıklaştı. Daha önce hiç yaşamadığım bir orgazm içimde toplanıyor, her hamleyle daha da artıyordu, ta ki ben patlamanın eşiğine gelene kadar.

Rix hiç durmadı. Elini bacaklarımdan arasına kaydırıp başparmağını klitorisimin üzerine bastırarak beni acımasızca uçurumun kenarına itti.

Çığlığım komşuları uyandırmış olabilirdi ama umurumda değildi. Bu. Öyleydi. Muhteşemdi.

Rix beni çökertici bir yoğunlukla almaya devam ederken orgazmı atlattım. Kalçaları hareketsizleşirken ve siki içimde titreşirken kendi kükremesi duyuldu.

Yüzünden ter damlıyordu ve benim tenim de kaygandı. Terin ondan mı yoksa benden mi geldiğini bilmiyordum ama bunun bir önemi yoktu.

Sanırım ölmeden önce yapılacaklar listemden "hayatımın sikişini" çıkarabilirim.

Dudaklarımdan küçük bir kıkırdama kaçtı ve Rix'in bakışları benimkilere kaydı. "Şimdi gülmenin sırası değil düşes."

Ağzımı kapattım, gülümsemem daha da büyüdü. "Elimde değil. Sanırım beynim çalışmayı bıraktı. Seni suçluyorum."

Dudakları gerçek bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı ve yüzündeki ifade rahatladı. "Sanırım bununla başa çıkabilirim."

Bacaklarımı indirip aralarından çıkmadan önce kalçamı sıktı. Dolgunluğunu kaybetmesi hoş karşılanmamıştı. Onu bırakmaya hazır değildim. Ama bu saçma şeyleri yüksek sesle söylemek yerine, banyoya geçip içeride kaybolmasını izledim.

Çarşafı üşüyen bedenimin etrafına çektim ve banyoya bakacak şekilde yan tarafıma kıvrıldım.

Az önce olanlara inanamıyorum.

Hayatımın en iyi orgazmının eşliğinde ölü bir uykudan uyandırılmak benim için yeni bir deneyimdi. Ve bunu her an tekrarlamaktan mutluluk duyuyordum.

Rix birkaç dakika içinde tekrar ortaya çıktı, yatağa doğru ilerlerken dikkati vücudumun üzerinde gezindi.

Çarşafı kaldırıp altına girerken konuşmadı. Beni ters çevirip büyük, sıcak bedenine doğru çekerken de konuşmadı. Koluyla beni sarıp kendine doğru çekti ve ben itiraz etmedim. Daha önce hiç kimseyle gerçekten kaşıklaşmamıştım ve bunu ondan bekleyeceğim son kişi de o olurdu. Ama kendimi ona sokulmaktan, sıcaklığını içime çekmekten alıkoyamadım.

Dudakları kulağımı buldu ve kulağıma homurdanarak söylediği sözler, son bir saat içinde gerçekten ne kadar çok şeyin değiştiğine dair hiçbir şüphe bırakmadı.

"Kollarımda uyuyacaksın. Sikimin üzerine gel. Gece bana uzan. Bundan sonra böyle devam edecek, düşes. Bu benim olmanın sadece başlangıcı."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Basit bir *tamamlama* zayıf görünüyordu. Ama benim buna ekleyebileceğim herhangi bir beyanım yoktu. Ben tamamen iyiydim.

söylediği her Şeye katılıyordum, ama *aynı* zamanda *benim olmanın başlangıcını* neyin takip *e t t i ğ i n i* de merak ediyordum.

"Şimdi başını çevir ve erkeğini öp. Çünkü çok yorgunum ve biraz uyumamız gerekiyor."

Gözleriyle buluşmak için başımı çevirdim. "Sanırım bu senin de benim olduğu anlamına geliyor, değil mi?"

Rix başını sertçe salladı. "Aynen öyle."

"Bununla çalışabilirim." Dudaklarımı onunkilere bastırdım ve tekrar rahatlamak için döndüm.

Dudaklarını saçlarımda hissettim ve dalıp gittiğimde, "Evet, bununla başa çıkabilirsin," dediğini duyduğumu sandım.

25 Valentina

YALNIZ UYANDIM VE YATAĞIN DAĞINIKLIĞI VE BACAKLARIMIN ARASINDAKİ BELİRGİN ACI OLMASAYDI, BÜTÜN BUNLARI RÜYAMDA GÖRDÜĞÜMÜ SANACAKTIM. Ama olmuştu. Duşumun sıcak suyunun üzerimden akmasına izin verirken her anıyı tekrar tekrar yaşadım.

Erkeğine bir öpücük ver.

Benim adamım bir suçluydu. Babam bir yargıçtı. Ve çok yakında, mücadeleden vazgeçmeyeceğini söyleyen polise çoktan kaybettiğini söylemek zorunda kalacaktım.

Sakin hayatım nasıl bu tanınmaz çılgınlık yumağına dönüşmüştü?

Saçlarımı kuruladıktan sonra yatağın buruşuk çarşaflarına baktım. O gittiğinde nasıl uyanmamıştım? Muhtemelen onun kollarındayken son zamanlarda hiç olmadığı kadar iyi uyuduğum içindi. Hiç de beklediğim bir şey değildi.

Kollarımda uyuyorsun.

Bu, her gece burada uyumayı planladığı anlamına mı geliyordu? Bu benim için sorun olur muydu? Dişlerimi fırçalarken, makyajımı yaparken ve saçlarımı kuruturken anılar sürekli tekrarlanıp duruyordu.

Görünüşe göre bir gece önceki muhteşem seksin düşüncelerinde kaybolmak dakikliğim için iyi değildi, çünkü galeriye açık olması gereken saatten beş dakika sonra vardım. Ama kapıda müşteri kuyruğu yoktu, bu yüzden kimsenin haberi olmayacaktı.

İçeri girdiğimde içimi bir hayal kırıklığı ve çaresizlik dalgası kapladı. Trinity bugün burada olmalıydı. Benimle birlikte çalışıyor ve en azından bir duvarı nasıl yeniden düzenleyeceğimi tartışıyor olmalıydı. Bunun yerine, ben

Rix'e güvende olduğunu ve onu geri getireceğini söyledi. Saçma sapan bir zaman alıyor gibi görünse de. İnançla ilgili komik olan da buydu, inanıp inanmayacağınızı sorgulayamazdınız. Ve eğer Rix'e inansaydım, onu yakında geri alırdım.

İnanmıştım. Ona inanmıştım. İnancım vardı.

Ve sonra galerimin ön camı kırıldı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, yere çömelip yüzümü kapattım ve silah ya da çığlık sesi bekledim. Ama ses gelmeyince gözlerimi yavaşça kırıştıtarak açtım ve başımı ön pencereye doğru çevirdim. Kırık camlar eski ahşap zemini kaplamıştı ve ortasında bir tuğla vardı.

Ayağa kalktıktan sonra dengesiz bacaklarımla ona doğru yürüdüm. Etrafına bir kâğıt parçası sarılmıştı ama yazı görünmüyordu. Ona dokunmak istedim ama yıllardır izlediğim polisiye diziler aklıma gelince, elimi uzatmadan önce beni durdurdu.

Parmak izleri. Belki de vardı. Bir polise ihtiyacım vardı.

Açıkçası, aklıma ilk gelen Rhett oldu. *Bir taşla iki kuş vurmak* deyimi aklıma geldi ama baktığım tuğlayı düşününce bu pek de ideal görünmüyordu.

Masama doğru yürüyüp çantamdan telefonumu çıkarırken parçalanmış ön cam benimle alay ediyordu. Yapmam gereken iki arama vardı; biri Rhett'i, diğeri de her zaman güvenilebileceğim adamı.

Babamı.

İki olay yeri teknisyeni kanıt toplarken, Rhett Hennessy'nin meslektaşlarından biri sabahki olaylar hakkında beni sorguladı. Genelde işe geç kalır mıydım? Tuğla pencereden içeri girmeden önce bir şey gördüm mü? Biri bir şey bağırdı mı? Bir araba sesi duydum mu? Yaya biri olabilir miydi? Galerime zarar vermek için herhangi bir düşmanım ya da olası nedenim var mıydı?

Tüm sorularını sabırla yanıtladım ve son soruya yanıt verirken *aklıma gelmeyen* bir soruya takıldım. Trinity'nin hala kayıp olması ve benim bunu polise bildirememiş olmam kesinlikle

aklının bir köşesindeydi. Bağlantılı olabileceğini düşünmek zor değildi. Ya da belki de rastgele bir suçtu. Hiçbir fikrim yoktu.

Rhett meslektaşından benimle röportaj yapmasını istemişti ve bunu kendisi yapmayarak bir çıkar çatışmasından kaçınıp kaçınmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Ona söylemek zorundaydım. Kadınlık cesaretimi toplayıp ona aramızda hiçbir şey olmayacağını söylemeliydim.

Ama bunu bu seyircinin önünde yapmayacaktım.

Babam ön kapıdan içeri girdiğinde bir olay yeri teknisyeni tuğlanın üzerindeki kâğıdı açtı.

"Ne oldu böyle? İyi misin, bebeğim?"

Bana doğru koştuğunda, nedense gözlerim yaşardı ve onları kırıştıtararak uzaklaştırdım. *Kurtarıcı babanın* resmiydi.

Odadaki diğer herkesi görmezden gelerek beni kucakladı ve sıktı. "Ödümü kopardın. Annene henüz söylemedim çünkü neler olduğunu bilmek istiyorum ki sorularını yanıtlayabileyim."

Tipik baba, kızlarını elinden gelen her şeyden korur.

Bildiklerimi hızlıca aktardım, ki bu çok fazla bir şey değildi, ve babam Dedektif Fortier'e baktı.

"Ee, ne düşünüyorsun?"

İyi kalpli dedektif babamın elini sıktı. "Soruşturmamıza daha yeni başlıyoruz ama ne olduğunu bulacağımızdan şüphem yok. Muhtemelen rastgele bir vandalizm. Partiye biraz erken başlamış ve oynayacak bir tuğla bulmuş biri."

"Efendim, durumun böyle olduğunu sanmıyorum," dedi olay yeri teknisyeni. Yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı, sarı-kahverengi saçları ve mavi gözleri vardı.

Dedektif Fortier kollarını kavuşturdu. "Ne demek istiyorsun?"

Rhett toplantıya katıldı ve kadının lateks kaplı parmak uçlarıyla dikkatle tuttuğu kâğıda baktı. Kâğıdın üzerinde, üzerinde kırmızı bir çizgi olan grenli bir resim vardı. Olay yeri teknisyeni kâğıdı önüme koyana kadar resmi net olarak göremedim.

"Bu kızı tanıyor musunuz hanımefendi?"

Karnım yere düştü. *Trinity*. Saçları darmadağınaktı -bilerek izin verdiği bir şey değildi- ve yüzünde kederli bir ifade vardı.

Aman Tanrım. Rix'i aramam gerekiyordu.

"Bu burada çalışan kız değil mi? Hani şu yıllardır akıl hocalığı yaptığın kız?" diye sordu babam.

Rhett'in keskin yeşil bakışları benimkileri delip geçti. "Kayıp olan ama senin artık kayıp olmadığını söylediğin kız."

Üç adam ve iki olay yeri teknisyeni bana baktı.

O anda bir seçim yapmam gerekiyordu. Polislere her şeyi anlatabilir ve Trinity'nin güvenliğini onların ellerine bırakabilirdim ya da ağzımı kapalı tutup Rix'in onu geri getireceğine güvenebilirdim. Şu anda olduğu gibi.

Ağzım bir açılıp bir kapanıyor, kelimeler çıkmıyordu. Sonunda, "Bence bu büyük bir yanlış anlaşılma olmalı. Birinin bunu neden yaptığını anlamıyorum."

Dedektif Fortier beni dikkatle inceledi. "Bildiğiniz ya da korktuğunuz bir şey varsa, hemen şimdi bize söylemeniz sizin yararınıza olacaktır Bayan Noble."

Babam kaşlarını çatı. "Valentina, neler oluyor?"

Hepsine yalan söylemek için ağzımı açtım ama hem Rhett'in hem de ortağının telefonları çalmaya başladı. Sirenler dışarıdaki havayı doldurdu ve babamın telefonu da çalmaya başladı. Olay yeri teknisyenlerinininki de öyle.

Bu da ne böyle?

Telefonları çalanlar birbirlerine baktı ve herkes bir an için donup kaldı, sonra da karşı taraftakine hızlı hızlı sorular sormaya başladı.

Duyabildiğim kadarıyla, bölgedeki tüm hükümet binalarına bomba ihbarı yapılmıştı. Polis karakolları, belediye binası, mahkeme binaları ve benzerleri.

Birdenbire benim küçük kırık pencerenin önemi kalmamıştı.

Babam önce bana döndü. "Pencereyi kapatması için birini yolladım bile, sonra da eve gitmeni istiyorum. Şu anda dışarıda olmak güvenli değil. Anneni çağıracağım. Eve gelmeni isteyecektir ama ne yapmak istediğine sen karar ver."

"Ben iyiyim baba. Git ne yapman gerekiyorsa yap. Eminim kimi gönderdiysen bir dakika içinde burada olur. Dışarıda olup bitenlere kıyasla bu o kadar da önemli değil."

"Tamam, bebeğim. Beş dakika içinde burada olmazsa beni ara."

Babama sarıldım. "On beş dakika. Dışarıda deli gibi trafik olacak."

Mahallenin dört bir yanındaki sokaklardan siren sesleri geliyordu.

Babam başını salladı ve gitmek için döndü. "Eve vardığında beni de ara." "Arayacağım."

Olay yeri teknisyenleri çantalarına uzandılar ve kanıtları topladılar. Gitmeden önce, tuğlanın etrafına sarılmış olan kâğıt parçasının fotoğrafını çektim. Rix'in neler olup bittiğini açıklayacağına inansanız iyi olur.

Rhett ve Fortier görüşmelerini tamamlıyorlardı ve ben Rix'e mesaj atmak için telefonuma uzanırken göz ucuyla onları izledim.

Ama ondan çoktan bir mesaj gelmişti.

Pencerene olanları yeni duydum. Tamir etmesi için birini yolluyorum. Ben gelene kadar gitme.

Nasıl duymuştun?

VALENTINA: Tamirciyi bekliyorum. Babam da birini gönderdi.

Cevabı anında geldi.

10 dakika içinde orada ol. Şirketin taşınsın.

Yani polislerin de burada olduğunu biliyor muydu? Bunu nereden biliyordu? Cidden, Rix'in bildiği şeyler ürkütücüydü. Bomba ihbarını polisleri galeriden çıkarmak için mi yaptı?

Ve sen resmen onu polislere tercih ettin.

Kararımı vermiştim. Bu çok açıktı. Bir tarafım vardı ve o taraf kanunun doğru tarafı değildi.

Rix ön kapıdan içeri girdi, süpürgeyle kaçırduğım parçaların camları ayaklarının altında çıtırdıyordu. Pencereye bakmak için durmadı. Benden başka hiçbir şeye bakmadı.

"İyi misiniz düşes?" Bana bakarken eliyle yüzümü kavradı, gümüş gözleri yumuşaktı ama çene kasları sıkılıydı.

Başımı salladım. "Sadece sarsıldım sanırım. Bu benim için bir ilkti."

"Adamlarım hemen arkamda. Pencereyi kapatıp seni buradan
ç ı k a r a c a ğ ı z ."

"Bu yeterince güvenli olacak mı? Yoksa sanat eserini taşımam mı gerekiyor?"

Rix'in başparmağı çenemde gezindi. "Buraya kimse dokunmayacak. Üzerinde 7/24 adamlarım olacak. Kimse seni hedef almayacak."

Elini bıraktı ve ben de telefonuma uzandım, ekranda notun resmi vardı. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Rix'in bakışları ekrana kaydı ama ben onun resminin neden tuğlanın yanında olduğuna dair bir cevap alamadan, iki genç siyah adam büyük kontrplak parçaları taşıyarak yanıma geldi.

"Sonra görüşürüz. Benim gitmem gerek. Olaylar geliyor ve benim de bu işin üstünde olmam gerekiyor. Birkaç saat içinde seninle evinde buluşuruz."

Döndü ve ben de kolunu tutmak için elimi uzattım. "Bu kadar mı? Bana hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Rix endişeli bakışlarına karşılık verdi. "Şu anda kızına yardım etmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Bu konuda tek söz sahibi benim. Eve git. Alarmını kur. Bir haber aldığımda bizzat benden duyacaksın."

Kalçamı salladım, Rix'in bilgilendirici olmayan kararına pek inanmamıştım. "Peki ya bu benim için uygun değilse?"

Tek bir hareket. Rix'in uzanıp beni kendine doğru çekmesi için tek gereken buydu. "Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum, düşes."

İki elimi de göğsüne bastırdım. "Aynı hikâyenin içinde olup olmadığımızı merak etmeye başladım."

Gümüş bakışları kararlıydı. Boyun eğmezdi. Sahiplenici. "Sadece tek bir hikâye var. Benim olduğun ve beni seçtiğin hikâye. Polislere bir bok söylemedin ve bu seçimi pekiştirdin. Seni ve kız arkadaşını koruyacağım ama bunu kendi yöntemimle yapacağım."

Çevresel görüşümde, cam üzerinde çalışan adamları görebiliyordum. Rix seyircilerimizi umursamıyor olmalıydı çünkü beni bırakmadı.

"Şimdi anlaştık mı düşes?"

Tanıdığım hiçbir erkekte bu düzeyde bir mağara adamı davranışına alışık değildim ama Rix başından beri farklıydı. İzin istemedi. Bağışlanmayı isteyip istemediği konusunda bile net değildim. Kendi kurallarını koyuyordu ve ben bundan tamamen soğumak yerine, metalin mıknaısına çekilmesi gibi ona çekiliyordum. İçimdeki bir şey onun sürekli sergilediği özgüvene karşılık veriyordu.

Bir adam nasıl her zaman her şeyden bu kadar emin olabilirdi, bilmiyordum. Ama tüm cevaplara sahip olmak zorunda olmamak ve tüm kararları

kararlar . . . bir parçanı özgür bıraktı. Yine de bu söz sahibi olmak istemediğim anlamına gelmiyordu ve kesinlikle bilgilendirilmek istediğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Rix'le bakışmayı kestim ve omzunun üzerinden pencereyi kapatmayı neredeyse bitirmiş olan adamlara bir bakış fırlattım.

"Seyircimiz var."

"Umurumda değil. Sadece senden tek bir kelime bekliyorum, sonra yolumuza gideceğiz."

"Tamam. Anladım." Kollarımdaki tutuşu gevşedi ve ben de ekledim:

"Ama evime vardığınızda bana her şeyi anlatmanı istiyorum."

Parmakları büküldü ve bana sinirlendiği belli oluyordu.

Rix yakınımaya eğildi, nefesi kulağımı okşadı. "O kışınızı kırmızıya boyamak istememe neden oluyorsunuz düşes."

Uzaklaşp dudaklarıma sert bir öpücük kondurduktan sonra beni bıraktığında tüylerim diken diken oldu.

Dönerek aletlerini toplamakta olan adamlarına başıyla işaret etti. "Hadi gidelim."

20 Valentina

Kapı zilinin çalması beni tamamen kendimden geçirdi. Aktif alarmıma rağmen Rix'in sihirli bir şekilde gelmesini ve beni olması gerekenden daha fazla boyayla kaplı olduğum stüdyomda bulmasını bekliyordum. Ama kendimi işime vermiştim, böylece Rix ve Trinity'ye neler olabileceği konusunda endişelenmeyi bırakmaya çalışacaktım. İşe yaramıyordu.

Annemle babam olmayacaktı. Beni misafir odalarında kalmaya davet etmek için aramışlardı ve reddettiğimde babam bana bir korumaya ihtiyacım olduğunu söylemeye çalışmıştı. Bu fazla ileri gitmemişti ve bunun tek nedeni bir korumam olamayacağı için değil, söz konusu korumanın Rix'i öğrenecek olmasıydı. Bir de korumaya ihtiyacım olmadığı gerçeği vardı çünkü Rix vardı.

Peki, gece saat ondan sonra -duvardaki saate baktım- kapımın zilini kim çalıyordu? Fırçamı temizledim, zaman öldürdüm ve her kimse vazgeçip gitmesini umdum. Ama gitmediler. Kapı zili tekrar çaldı.

Kapının mandalını tamir ettirmeliyim. Belki de elektrik vermeliyim. Bu kötü mü olur? Şansım yaver giderse, kurabiye satan bir izci kıza elektrik verirdim ve hayatı boyunca kıvırcık saçları olurdu.

Kafamda bu rastgele düşünce silsilesi dolaşırken, silahımı çıkarıp yoga pantolonumun arka kemerine sokmak için çantamı koyduğum mutfak tezgahında durakladım. Bugün yaşananlardan sonra güvenliğimi riske atamazdım. Dikkatli olmazsam neler olabileceğini çok iyi biliyordum.

Bunu düşünmüyorum. Hayatıma devam ettim.

Ve geçtim de. Geçen hafta, o geceyi düşünmeden geçirdiğim en uzun süreydi. Bunu büyük bir zafer olarak kabul ettim.

Kapı zili tekrar çaldı ve ardından güçlü, sabit bir vuruş geldi.

Yan pencereden baktım. *Lanet olsun. Rhett.*

Bugün erken saatlerde galeride durduğunda gözlerinde çok fazla soru vardı. Trinity'nin kaybolduğunu biliyordu ve onu bulup bulmadığımı sorduğunda cevap vermekten kaçmışım. Bir tuğlaya sarılmış fotoğrafını da eklersek herkes şüphelenebilirdi.

Sürgüyü açtım ve kapıyı çektim.

"Beni kahve içmeye davet etmek için biraz geç kaldın," dedim, neşeli ve kaygısız olmaya çalışarak.

Gülümsemedi. Bakışları ellerimdeki ve giysilerimdeki -ve muhtemelen yüzümdeki- boyalara kaydı.

"Galerinizdeki tabloların kaç tane sizin eseriniz?"

Sahip olduğum tüm sıralar arasında en sıkı koruduğum buydu.

Son zamanlarda hayatım nasıl da değişmişti. "Hiç yok."

"Ama vardı. İsimsiz sanatçı. O sendin."

Artık bu konuda yalan söylemek için çaba harcamaya değmez gibi görünüyordu. "Evet, ama kimse bilmiyor."

"Onu orada gördüğünde neden bu kadar şaşırdın? Kahretsin, resmen şok geçirdin."

Kahretsin, onun algısallığı gerçekten başıma bela olmaya başlamıştı. arkada.

"Çünkü orada olduğunu bilmiyordum. Birisi beni itmeye karar verdi. Bir noktayı kanıtlamak için bir parça göstermek." "Kimi?"
Bakışları daraldı.

"Fark eder mi?" Ben de karşı çıktım. "Çünkü burada olma sebebin bu olamaz."

"Beni içeri davet edecek misin?"

Sokağın karşı tarafına park etmiş cipini görmek için ön kapıdan dışarı baktım. Rix fark edecek miydi? Yoksa habersizce içeri mi girecekti?

Rhett ve Rix'in evimde yüz yüze geleceklerini düşününce kalbim göğsümde güm güm attı. Kafamın içinde Desi Arnaz'ın sesi *Lucy, yapman gereken bazı şeyler var* diyordu. Bu gece gerçekten hesaplaşmak istemiyordum ama başka ne seçeneğim vardı ki?

"Çok geç oldu, Rhett."

"Çabucak hallederim." İfadesi boş kaldı. Bu sosyal bir görüşme değildi, en azından neşeli bir görüşme değildi.

Kapıyı daha geniş açtım ve geri çekildim. "O zaman içeri gel."

Kısmen ellerimi meşgul etmek için, kısmen de Rix gelmeden önce uykuya dalmayı planlamadığım için espresso yaptım. Ben elimde iki espresso fincanıyla dönene kadar Rhett konuşmaya başlamadı.

Bar taburesine oturmayı tercih etmeyerek birini onun yaslandığı tezgâha koydum.

"Bana neden burada olduğunu söyleyecek misin, yoksa tahmin etmemi mi isteyeceksin?" Bu noktada, aptalı oynamanın muhtemelen en iyi seçeneğim olduğuna karar verdim.

"Nedenini bildiğinden oldukça eminim."

"Otuz saniyeliğine polis olmayı bırak ve saçmalamayı kes, Rhett."

Sonunda bir parça gülümsedi. "Ateşi saklamayı bıraktığında hoşuma gidiyor."

Hiçbir şey söylemedim ve espressomu yudumladım. Rhett çifte shot'ını arkaya yatırıp tek yudumda içtiğinde ben hâlâ onu rahatlatacak kelimeleri toparlıyordum. Gülümsemesi soldu ve doğrudan konuya girdi.

"Trinity nerede?"

Yalan söyle ya da söyleme. *Ne yapacağım ben?*

Mutfağa çıkan arka merdivenler gıcırdadı ve donakaldım.

Oh. Lanet olsun. Kafamda bile F kelimesini çok sık kullanmazdım ama şu anda kullanmak çok anlamlıydı.

Bakmak için dönmedim. Belki Rix, Rhett'i görür ve merdivenlerden geri kaçırdı. Peki yukarı nasıl çıkmıştı? Fuayedeki ön merdivenleri kullanmış olmalıydı.

Rhett'in gözleri şoktan kocaman oldu.

Hassiktir. Hay sikeyim. Dudağımı ısırdım, ki az sonra duyduğum sesi düşününce bu iyi bir hareketti.

"Ben buradayım."

Şok ve rahatlama içimde akarken etrafımda döndüm. Gözlerim Trinity'nin her santimetresinde yaralanma ya da kötü muamele izi aradı. İncelemem sonucunda iyi dinlenmiş, sağlıklı bir bebekle karşılaşınca daha da rahatlardım.

beslenmiş, işaretsiz bir kız. Gözüme hiç bu kadar güzel görünmemişti. Saçları her zamanki karmaşık tarzında değildi ama yeni duş almış gibi görünüyordu.

Bakışlarım bir an için merdivenlere kaydı. Rix yukarıda olmalıydı. Kız arkadaşımı geri almıştı ve ben de ona olan borcumu ödemek için sabırsızlanıyordum, her ne kadar teknik olarak ödemiş olsam da. En çok da kendimi ona atmak ve bir ağaç gibi üzerine tırmanmak istiyordum.

Karmakarışık düşüncelerim ve duygularım Trinity bana doğru gelip yanımda durduğunda ve hafifçe yanıma yaslandığında bir araya geldi. Bir kolumu ona doladım ve sıkıca sarıldım.

"Gördüğünüz gibi bu gece biraz pijama partisi veriyoruz." Rhett'in gözleri en az benimkiler kadar Trinity'yi değerlendiriyordu.

"Tesadüfen üst katta mıydın?" Şüphencilik sözlerini bıçak gibi kesiyordu.

Başını salladı. "Neredeyse yatma vaktim geldi, yani evet." Bir tavır cınlaması yüksek ve net bir şekilde ortaya çıktı. O hâlâ benim alıngan küçük askerimdi. Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Son birkaç gündür nerelerdedin?" Rhett sordu. "Bugün büyükannenle konuşmak için uğradım ve senin için endişelenmiş. Seni bir haftadır görmediğini söyledi."

Trinity kaskatı kesildi ve ben de işin bittiğinden emin oldum. Boku yemiştik.

Araya bir şey, herhangi bir şey sokmak için ağzımı açtım ama Trinity benden önce davrandı. "Erkek arkadaşım la kalıyordum. Büyükannem *evlilik öncesi ilişkileri* onaylamadığı için bunu sana itiraf etmek istemedi. Ama ben on sekiz yaşındayım ve bir suç işlemiyorum."

Rhett'in bakışları ikimizin üzerinde keskinleşti. "Peki, bu gece neden erkek arkadaşınla birlikte değilsin?"

Trinity yanımda titredi. "Bugün kavga ettik ve ayrıldık. Valentina'ya burada kalıp kalamayacağımı sorduğumda evet dedi. Yakında büyükanneme gideceğim ama henüz hazır değilim. Bana öyle dediğini söyleyecek ve sonra da *sütü bedavaya alırken neden inek alsın ki diye* azar işiteceğim. Bu gece bununla başa çıkamam."

Rhett başını salladı ve ben de buna inanıp inanmadığını merak ettim. Trinity'nin bana karşı titrediğini hissetmeseydim, ben de tüm hikâyeye inanabilirdim.

"O halde iyi olmana sevindim. Çevrenizdeki insanları nerede olduğunuz konusunda kesinlikle bilgilendirmelisiniz. Endişeleniyorlar. Özellikle de patronun."

Trinity, "Endişeniz için teşekkür ederim ama ben iyiyim," diye cevap verdi. Rhett bana baktı. "Peki, bu tuğlayı nasıl açıklıyor?"

Trinity yine imdadıma yetişti. "Bu benim hatam. Erkek arkadaşına sanatıma daha fazla zaman ayırmak için ondan ayrılacağımı söyledim ve o da bu konuda ne hissettiğini bana böyle göstermeye karar verdi. Dick." Bana baktı. "Erkeklerden uzak durmakta haklısın. Hepsi pislik."

Trinity'nin bu yorumu, gittiğinden beri ne kadar olayların dışında kaldığını gösteriyordu. Hennessy'nin özel hayatımı onunla paylaşmadığını varsayacağını umuyordum.

Güldü. "Evet, biz pislikleriz ama bazılarımız buna değer." Bana döndü ve tek görebildiğim gözlerindeki alaycı şüphecilikti. "Valentina, yakında görüşürüz. O zaman kendimi gösterebilirim. Sizi bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımlar. Kahve için teşekkürler."

Rhett kapıya doğru yürürken onu takip ettim, bakışlarım ön merdivenlerde geziniyordu. Rix yukarıda beni izliyor ve bekliyor muydu?

Rhett durakladı, eli kapı kolundaydı ve bana baktı. "Burada itiraf edemeyeceğin kadar çok şey döndüğünü biliyorum, bu da bana güvenmediğin anlamına geliyor. Umarım ne yaptığını biliyorsundur ve kime güvendiğini biliyorsundur. Sadece ... dikkatli ol."

Ürkütücü bir nedenden ötürü, Rhett'in gece geç saatlerde benden gelecek itiraflara ihtiyacı olmadığı, çünkü zaten her şeyi bildiği izlenimine kapılmıştım. Ama bu doğru olamazdı. Rix'i gerçekten tanıyor muydum? Belki tanı mıyordum ama sevdiğim birinin hayatı konusunda ona güvenebileceğimi biliyordum. Trinity'nin canına okumaya gerçekten ihtiyacım vardı, bu yüzden Rhett'in hemen harekete geçmesi gerekiyordu.

"Trinity'nin pencereme tuğla fırlatan pislik erkek arkadaşı dışında endişelenecek bir şey yok-"

Rhett sözümü kesti. "Kendine sakla Valentina. Bana yalan söylemeye devam etmene gerek yok. Ama fikrini değiştirirsen ve değiştirdiğinde dinlemeye hazırım." Omzumun üzerinden Trinity'nin durduğu yere baktı. "Kapım ikinize de açık. Her zaman."

Bununla birlikte dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Sürgüyü fırlattım ve dönerek Trinity'ye doğru koştum. Beni fuayenin ortasında karşıladı ve kollarını boynuma doladı. Gözyaşları gömleğimin omuzlarını ıslattı.

"Çok üzgünüm. Çok üzgünüm," dedi hıçkırığa hıçkırığa ağlarken.

Saçlarını düzelttim ve onu sıkıca kavradım. "Ah, bebeğim. Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Sözleri titrek nefeslerle kesiliyordu. "Seni tüm bunların içine ben sürükledim. Çok özür dilerim."

"Şşşt. Geçti artık. Artık güvende olduğuna göre her şey yolunda. Önemli olan tek şey bu, tatlım. Sorun yok."

Merdiven yine gıcırdadı ve bu kez inen Rix'ti. Trinity ve benim kucaklaştığımız yerden birkaç adım ötede durdu.

"Sen kızına iyi bak. Daha sonra geleceğim. Yapacak işlerim var. yap."

Gözlerimden yaşlar süzülürken başımı salladım. onunla tartışmak ve tüm hikayeyi talep etmek. Sesini duyunca Trinity'nin başı omzumdan kalktı. Kollarımın arasında ona doğru döndü, sesi biraz titriyordu.

"Teşekkür ederim. Her şey için. Ben de her şey için özür dilerim."

Rix'ten ne için özür dilediğini bilmiyordum ama yakında ayrıntıları ondan öğrenecektim.

"Senden istediğim şeyi yaparak bana teşekkür edeceksin.

Anladın mı?" Başını hızlı ve kısa bir süre salladı.

"Güzel. Elimden geldiğince çabuk döneceğim, düşes."

Revağa doğru döndü ve işte o zaman koyu gri tişörtünün kenarındaki koyu lekeyi fark ettim.

Bu da neydi böyle?

Kapıya doğru yürürken gözlerim Rix'i takip etti. Hareketleri normalden biraz daha yavaş ve dikkatliydi.

"Bekle, Rix. Sen iyi misin?"

Gözlerim doğrudan yere bakan Trinity'ye kaydı.

Belli ki büyük bir şeyi gözden kaçırmıştım.

"Bunun için endişelenme. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Bu açıklamasızlığı kabul etmek istemeyerek ona doğru yürümeye başladım. Beni savuşturmak için elini uzattı ama ben daha hızlıydım. Tişörtünü yukarı çekince, yan tarafına bantlanmış büyük bir gazlı bez gördüm ve midem bulandı. Bakışlarım onun parlayan gümüş rengi gözlüğüne kaydı.

"Bu gece ne oldu böyle?"

"Ben dönene kadar duymak için bekleyebilirsin." "Ama yaralısın!"

"Bu ilk değil ve son da olmayacak. Sakin olun, dñşes. Adamınız pek de kırılğan sayılmaz."

"Hayır, ama inatçı olduğu kesin."

Rix gömleği elimden çekip aldı ve bandajın üzerine düşmesine izin verdi. Elimi tutarak beni kendine çekti. "Sonunda aynı fikirde olduğumuzu gördüğüme sevindim." Beni bırakıp kapıya doğru dönmeden önce dudaklarıma sert bir öpücük kondurdu.

Ben daha söyleyecek başka bir şey bulamadan gitmişti.

Trinity'nin şaşkın sesi arkamdan geldi. "O senin erkeğin mi? Kahretsin, çok şey kaçırmışım."

Trinity'yi son gördüğümünden bu yana bir hafta geçmişti ve bu kadar kısa sürede hayatımda meydana gelen değişikliklerin büyüklüğü gülünçtü.

Fuayeyi geçerek ona tekrar sarıldım ve kollarımda sıkıca kavradım. "Güvende olduğun için çok mutluyum." Trinity tekrar sarsıldı ve bir kez daha gözyaşı döktükten sonra nihayet çekip "Ne oldu?" diye sordum.

Yüz ifadesi hemen değiştı. "Rix'e sorman gerekecek, çünkü sana hiçbir şey söyleyemeyeceğimi söyledi."

Pardon? Ne söyledi?

"Sana ne söylediği umurumda değil. Bu seninle benim aramda."

Trinity başını salladı. "Yapamam. O Rix."

Onun kim olduğunu biliyordum ve bunun ne kadar önemli olduğunu anlamamıştım.

Trinity ile aramızda sadece birkaç santim vardı, bu yüzden onun koyu kahverengi gözlerine bakmak zor bir iş değildi. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Senin için çok endişelendim. Rix seni sağ salim eve götüreceğine söz verdi ve polisin de aynı şeyi yapabileceğinin garantisi olmadığını söyledi. İlk gece peşinden SWAT ekibi göndermememin tek nedeni buydu."

Trinity'nin gülümsemesi titredi. "Bunu biliyorum. Beni yakaladıkları günün ertesinde onunla konuştum. Bana zarar verirlerse onları öldüreceğini söyledi ve onlar da bunu biliyorlardı." Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak devam etti. "Ayrıca benim için endişelendiğın için kendini kaybettiğini ve bunu telafi etmek için doğuştan gelen hayatımın geri kalanında en iyi şekilde davranmam gerektiğini söyledi." "Sana karşı çok korumacı. O adama ne tür bir büyü yaptın bilmiyorum ama sana aşık olduğunu söyleyebilirim. Belki sana *aşık* bile olmuştur."

İşte o zaman on sekiz yaşındaki Trinity'min kalıcı bir zarar görmeden geri döndüğünü anladım, çünkü erkek arkadaşı onu kaçırmış olsa da o hâlâ umutsuz bir romantikti.

Bu da bana D-Rock'la ilgili son durumu hiç sormadığımı hatırlattı. Bilinçaltımda muhtemelen onu kendim öldürebileceğimden korkuyordum. Ayrıca şimdi ona bu konuyu açacak değildim, özellikle de ayrıldıklarına dair anlattığı hikâyeye doğruysa.

"Aç mısın? Sana bir şeyler hazırlayabilirim."

Kıkırdaması hızlıydı ve bana bir kez daha her şeyin yolunda gideceğine dair güvence verdi. "Bir şeyler hazırlamama ne dersin, çünkü bir kereden sonra burnumdan yanık irmik kokusunu silebileceğimi hiç sanmıyorum."

Bakışlarım şakacıydı. "Ben hâlâ arızalı zamanlayıcıyı suçluyorum. Yemek pişirme becerilerim *o kadar* da kötü değil."

Trinity elini omzuma koydu, yüz ifadesi alaycı bir ciddiyetteydi. "Eğer Rix'i elinde tutmak istiyorsan, ne yaparsan yap, onun için yemek yapma. Yeteneklerin hiçbir erkeği yakalayamaz."

"Terbiyesiz çocuk." Başımı salladım, tezgâha geçtim ve bir bar taburesine yerleştim. "Senin cezan ikimiz için de yemek pişirmek."

"Ve senin erkeğin. Ama sakın senin yaptığını iddia etmeye kalkma. Mutfaktaki becerilerimle asla b o y ölçüşemezsin."

"Velet."

Trinity'nin kahkahası haftalardır duyduğum en güzel sestti.

Hâlâ hiçbir ayrıntı vermiyordu. Hazırladığı gece atıştırması boyunca onu zorladım ve dürttüm ama Trinity beni oyaladı. Bıkkınlıkla iç çekerek onu tercih ettiği alt kattaki misafir odasına yerleştirdim ve boş olan kendi yatağıma çekildim.

Bir saat daha uyanık kalarak Rix'in gerçekten geri gelip gelmeyeceğini merak ettim. Gecenin karanlığında bir ara uykuya daldığımda hâlâ yalnızdım.

27 Rix

"ŞUNA BAKTIRACAK MISIN?"

Valentina'nın evinden iki blok ötedeki Escalade'imın kapı koluna uzandığımda tanıdık bir ses beni olduğum yerde durdurdu. Döndüğümde Dedektif Hennessy'nin benimkinden birkaç araba aşağıda park etmiş olan cipine yaslandığını gördüm.

Lanet olsun, acı beni mahvediyor. Kimse beni ele vermedi ama yine de kurşun yarasından sonra genelde tek başıma yuvarlanmazdım.

"Ne istiyorsun Hennessy?"

"Gerçeği. Onun evinde olduğunu biliyorum. Kızın orada olduğundan emin olduğunu biliyorum. Valentina Noble benim aptal olduğumu düşünüyor olabilir ama ikimiz de durumun öyle olmadığını biliyoruz. İkinizin de saçmalıklarını anlıyorum."

"Bu konuda neden endişelendiğinden bile emin değilim. Kız evinde güvende." "Ve eğer gerçekten D-Rock'sa davamı çok çabuk kapatabilirim.

o tuğlayı pencereden fırlatan kişi." Hennessy cipten indi ve bana doğru yürüdü.

"Sen bir dedektifsin. Bunu anlamak o kadar da zor olmamalı."

"D-Rock değildi. FND'lerdi, değil mi? *Erkek arkadaşından ayrılma* hikâyesine inanmıyorum, her ne kadar bu doğru olsa da kız için daha iyi olurdu."

İyi kalpli dedektif en büyük rakibimin kim olduğunu çok iyi biliyordu. Hem bandajı hem de gömleğimi ıslatmış olan yarama ve kot pantolonuma damlayan kana başını sallayarak baktı.

"Savaş mı başlattın?" diye sordu.

"Ben hiçbir şey başlatmam. Ben daha çok bitiriciyim."

"Saçmalık. Son birkaç yıldır kendi payına düşeni yapmaya başladın. Hala eskimedi mi, Rix? Yoksa kral olmak gerçekten o kadar iyi mi?"

"Belki de bir denemelisin. Karanlık tarafta yürü ve nasıl bir his olduğunu gör."

"Ben o şekilde yaratılmadım ve bunu ikimiz de biliyoruz." "Deneyene kadar asla bilemezsin."

"Kes saçmalamayı. Valentina'yla gerçek bir şeyler yaşama şansın olmadığını biliyorsun. Sonunda ona zarar vereceksin."

Kaçan kahkaha kulaklarıma bile paslı geldi. "Beni aslında bunu söylemek için takip ettin, değil mi? Sahip olmadığım asil tarafıma hitap etmek için mi? Bana bunun onun için daha iyi olduğunu söyleyerek ondan uzaklaşmamı sağlamak için mi?"

Hennessy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Haklı olduğumu biliyorsun. Ve ikimiz de senin asil tarafının tamamen kaybolmadığını, sadece derinlere gömüldüğünü biliyoruz."

"Çekip gitmeyeceğim. Hayatta olmaz."

"Yani onu hayat dediğin boktan fırtınanın içine mi sürükleyeceksin?"

Ona ters ters baktım. "Eğer isterse. Tanrı biliyor ya, onu koruyabilirim."

Hennessy kollarını indirdi, ellerini yumruk yaptı ve bana yumruk atıp atmayacağını merak ettim.

"Umarım bundan eminsindir."

"Hayatım üzerine bahse girerim." Ona doğru bir adım attım, böylece göğüslerimiz sadece birkaç santim açıldı. "Yani ona olan hayranlığını hemen şimdi bırakabilirsin. O benim korumam altında ve iş ona ya da bana kalırsa, onu güvende tutmak için yere yatacağım. Anladın mı?" Elimi yan tarafıma götürdüm ve kanla kaplı avucumu kaldırdım. "Kızı kurtarmak için kanımı akıttım ama onun için ölürüm."

Hennessy geri adım attı. "Onu seviyorsun."

Sözleri vücuduma bir başka kurşun gibi saplandı. Ama bu hoş bir darbeydi. Beynim bu kelimeye ilk ulaşan olmayabilirdi ama ona karşı hissettiğim şey tam olarak buydu.

"Kesinlikle seviyorum."

"O zaman sanırım gerçekten kaybedecek bir savaş veriyordum."

İçimde bir enerji dalgası kükrerken bu yorumu omuz silkerek geçiştirdim. Bu ne anlama geliyordu? Geleceğim karanlık ve dolambaçlı bir yoldu ve girdiğim yoldan çıkışlar çok azdı. Ama bunu başaracaktım. Onu hayatımda tutmanın ve güvende tutmanın bir yolunu bulacaktım.

"Üzgün olduğumu söyledim ama ikimiz de üzgün olmadığımızı biliyoruz."
Hennessy omuz silkti ama Valentina şansını kaybetmenin onu çok rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Yine de bunun üzerinde durmadı.

"Benim için herhangi bir bilgin var mı? Kardeşim hakkında?" "Zarifçe çekiliyor musun?"

"Elinde ne olduğuna bağlı."

Öğrendiklerimi ona anlatmak istiyor muydum? Bu gece zaten vücudumdaki tek delikten kan akıyordu.

"Bak dostum. Bence bu işin peşini bırakmalısın. Bırak da İç İşleri'ndeki şerefsizler ne olduğunu anlasın. Burada kazı yapmak istemezsin."

Yeşil gözler benimkileri delip geçti. "Bir şey biliyorsun ve bana söyleyeceksin."

"Baskın yapılmadan önce depoda takılan bir serserinin sözlerinden başka bir şey değil."

"O zaman bana ne dediğini söyle."

"Duymak istemezsin."

Hennessy'nin tüm vücudu sanki bir darbeye hazırlanır gibi gerildi. "Söyle işte."

"Olaydan bir gün önce aynı depoda birinin Hennessy adına cevap verdiğini duyduğunu söyledi. Bu ismi birkaç gün önce sokakta da duymuş. Durum pek iyi görünmüyor."

"Buna inanmıyorum."

Boğazımı temizledim. "Dinleme cihazı vardı, dostum. Kaydettiğini söylüyor."

Hennessy ileri atıldı ve tişörtümü avuçladı. "Nerede lan o? Hemen şimdi istiyorum."

Bana dokunduğu için ona haddini bildirmememin tek nedeni yüzündeki acı dolu ifadeydi. Kanınızın kirli olduğunu öğrenmek hiç de kolay değildi.

"Elimde yok. Ama senin için izini bulmaya çalışabilirim. Büyük ihtimalle kayıt zaten birinin dava dosyasında vardır. Onu bulmakta benden daha hızlı olabilirsin. Öte yandan, eğer bulursan ve düşündüğüm şeyse, tam da istemediğin bir kanıta sahip olursun."

"Siktir git. O kirli değildi. Buna inanmıyorum."

Elini gömleğimden çözdüm ve geri çekildim. "O zaman kaseti bul. Polis dükkanında birilerinde olmalı."

Hennessy cipine doğru geri çekilmeden önce uzun süre birbirimize baktık.

"Bu iş daha bitmedi, Rix. Hem de hiç."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim."

"Aramaya devam et."

"Kadınımın etrafını koklamayı bırak."

"Onu güvende ve mutlu tut o zaman."

"Bunu bana söylemene gerek yok."

"Görüşürüz, Rix."

"Dedektif."

YANIMDAKİ GRAZ kanamaya devam ediyordu ve dünyamı renklendiren kanı Valentina'nın yatağına getirecek değildim. Pontchartrain Gölü yakınlarındaki bir alt bölgede yaşayan emekli bir acil servis doktoru olan eski bir arkadaşımı ziyaret etmek beni iyileştirdi.

Kaşlarını çok kaldırdı ama soru sormadı. Onun çocuğu yanlış bir kalabalığa karıştığında tanışmıştık -benim gibi bir kalabalığa -Ve onu tekrar doğru yola sokmak için çaresiz kalmıştı. *Scared Straight*'in kendi versiyonunu uyguladım ve çocuk neredeyse altına işeyecekti. Bu hayat zordu ve geleceği için pek çok başka seçeneği olan orta sınıftan bir çocuğun ve onu umursayan ebeveynlerin bu işe bulaşmaya hiç hakkı yoktu.

Deneyimini morga yaptığımız bir geziyle tamamlamıştık ve arabadan atılan bir kurşunun yanlış tarafında kalan talihsiz orospu çocuklarına birkaç bakış, öğle yemeğini bir çöp kutusuna kusmasına neden olmuştu.

Bu hayatı açıklayabilmemin en iyi yolu buydu. *Eğer yaşlanıp verandanızda sallanırken, yanınızda beyaz saçlı bir kadınla yaşamak istiyorsanız, o zaman bu işe girmeyin.*

Ama bu benim için ne anlama geliyordu? Kahretsin, aşık olmaya hiç niyetim yoktu. Böyle bir şey olacağını tahmin bile etmemiştim. Ama inkar da edemezdim. Durduramadım. Değiştirmek istemedim. Yolum kara mayınlarıyla doluydu. Onu bu yola sokamazdım. Bunu de ğ er verdiğim hiç kimseye yapamazdım.

Bu da bana iki seçenek bırakıyordu: yeni bir yol bulmak ya da gitmesine izin vermek.

Eğer bunu yaparsam Hennessy kollarını açmış beni bekliyor olacaktı. Onun için daha iyi olabilirdi ama ondan vazgeçecek değildim. Kimsenin geleceği

Son. Çok fazla gücüm vardı ve belki de hepsine sahip olmanın bir yolunu bulabilirdim. Bu fikri sevdim. Her şeye sahip olmak.

Valentina'ya arka yoldan girmek için Garden District'in karanlık avlularından geçerken, yanımdaki ağrı nedeniyle normalden daha yavaş hareket ettim. Doktorun dikişlerini yırtmak istemedim. Belki de her şeye sahip olma listemdeki ilk şey onun evinin anahtarı olacaktı.

Arka kapısından geçip rutin olarak içeri girmek için kullandığım kapıya doğru ilerlerken kendi kendime güldüm. Benim gibi bir adamın anahtara ihtiyacı yoktu çünkü beni zaten dışarıda tutamazdınız. Valentina'nın güvenlik sistemini de yükseltmem gerekiyordu. Artık o kadar da zor değildi.

Trinity'nin bir yerlerde uyuduğunu bildiğim için evin içinde sessizce ilerleyerek merdivenlere yöneldim.

Kızın sesi beni durdurdu. "Derrick'le ilgili bir gelişme var mı?" Trinity bana birden fazla kez sormuştu. Üç seferde de Trinity'nin FND'ler güvenliğini sağlamak için onunla konuşmama izin verdiler, sonra da olay olup bittikten ve biz oradan çıktıktan sonra. Kurşun yiyen tek kişi ben değildim ama adamımın yaraları FND'lere kıyasla yüzeyseldi. İşler kötüye gittiğinde arkamızda iki ceset bırakmıştık. Trinity bunu da bilmiyordu. İyi bir çocuktu ve ona kaç dediğimde kaçmıştı.

Ama D-Rock. *Lanet olsun.* Ona araba kazasından sonra iyileşmekte olduğunu söyleyip duruyordum, ki bu doğrudu, ama aynı zamanda beş eyalet ötede iyileşiyordu ve beni çok kızdırdığı için NOLA'ya dönmesi yasaklanmıştı. Onun hayatını tekrar mahvetmesine ihtiyacı yoktu. Valentina'ya duyduğum saygıdan dolayı D-Rock'ı kızdan olabildiğince uzak tutacaktım.

"Bu gece
olmaz." Yüzü
düştü.

"Senin yatakta olman gerekmiyor mu, kızım?"

Ayaklarını sürüyerek omuz silkti. "Evet, ama önce seninle konuşmak istedim."

"Tamam. Konuşalım." Gecenin karmaşasından sonra sabrım tükeniyordu, özellikle de Valentina'nın yatağından sadece birkaç adım uzaktayken.

"Ona ne olduğunu anlatacaksın, değil mi? Çünkü ona hiçbir şey anlatmadım."

En azından bu iyiydi. "Ona
anlatacağım."

Kız sonunda gözlerimle buluştu ve yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "O iyi bir insan. Lütfen onunla ne yaptığınızı bildiğinizden emin olun. Onun incindiğini görmek istemiyorum. O benim bildiğimi bilmiyor ama çok zor şeyler yaşadı. Sonsuza dek mutlu olmayı hak ediyor."

Başka bir kaynaktan uyarı almak ruh halimi iyileştirmek için hiçbir şey yapmıyordu. Ama bu ikisi arasında tam olarak anlayamadığım bir bağ vardı, bu yüzden bunu sorgulamayacaktım.

"Söz veriyorum."

Trinity'nin yüzü aydınlandı. "Sonsuza dek mutlu olmasını sağlayacaksın, değil mi? Buna ihtiyacı var. Bunu asla kabul etmeyecek ama evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyor ve ben onun gelmiş geçmiş en iyi anne olacağını biliyorum."

Bir elimi kaldırdım. "Dur bakalım. Yavaş ol kızım. Her seferinde bir adım."

Trinity'nin gülümsemesi solmadı. "Farkında olmayabilirsin Rix ama zırhın parlak olsa da olmasa da sen bir şövalyesin. Beni kurtardın ve onu da koruyacağını biliyorum. Bazen ejderha prenses için prensten daha iyi bir seçimdir."

Şimdi kız o kadar çok karışık peri masalı metaforuyla konuşuyordu ki, nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyordum.

"Yatağına git, evlat. Hayatına geri dön ve ben yapamadığım zamanlarda Valentina'ya göz kulak ol."

"Tamamdır."

Bana bir kez daha parlak bir gülümseme verdi ve dönerek koridordan misafir odasına doğru ilerledi.

Valentina'yla birlikte üst kattaki yatağa tırmanmaktan başka bir şey istemiyordum ama stüdyo beni içine çekti. Onun düşüncelerine ve duygularına açılan bir pencere gibiydi ve asla görmemem gerektiğini biliyordum.

Şövalenin üzerindeki resim henüz bitmemişti ama onu görmek beni yine de sarstı.

Bu resim bir insanı değil, ağaçlarla çevrili bir patikada el ele tutuşmuş yürüyen iki kısmi insanı gösteriyordu. Biri benim tenimin renginde bronzlaşmış, diğeri ise Valentina'nınki gibi solgundu.

Trinity'nin sözleri beynimde yuvarlandı. *Sonsuza kadar mutluluk. Bebekler.* Bunlar benim dünyamda asla bir olasılık olarak var olmamıştı. Olabilir miydi?

Üst katta uyuyan kadınla ilgili bir şey onları göz ardı etmeme neden oldu.

Gürültülü basamaklardan kaçınarak gıcırdayan eski merdivenden yukarı süzıldüm. Sessiz olmak istediğimde hangi basamaklardan kaçınmam gerektiğini bildiğimi anlatıyordu.

Valentina hâlâ yarı uykudayken içine girmek istesem de bu gece onu uyandırmamak için bembeyaz çarşaflarının arasından tırmandım. Evde bir çocuk vardı ve Valentina'yı tekrar kucağıma aldığımda adımı haykırmasını istiyordum.

29 Valentina

Yatak odamın cumbalı penceresinden parlayan güneş beni yavaş yavaş uyandırdı, ta ki sırtıma vuran sıcaklığı ve bana sarılan kolu fark edene kadar. Gözlerim hızla açıldı.

O buradaydı.

Ve beni uyandırmamıştı.

Kollarında döndüm ve onu tamamen uyanık buldum. "Ne zamandır buradasın?"

"Bir süredir."

"Sen ne zamandır uyanıksın?" "Bir süredir."

Yan tarafına bakabilmek için çarşafı arkaya doğru çevirdim. Temiz bir bandajla örtülmüştü. Bakışlarım tekrar onunkilere yöneldiğinde saçlarım yüzüme düştü ve "İyi misin?" diye sordum.

Rix başını salladı ve uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ben iyiyim. Senin kız da iyi. Yani hayatın oldukça iyi olduğunu söyleyebilirim."

"Yine de onu dışarı çıkarırken yaralandın. Bana ne olduğunu anlat."

Rix'in yüzündeki yumuşak gülümseme birkaç derece soldu. "Geri döndüğü ve iyi olduğu dışında bir şey bilmene gerek yok. Ona zarar gelmedi."

Dişlerimi sıktım. Adam gülünç derecede inatçıydı. "Bilmem gerekiyor."

Rix başını salladı. "Hayır, bilmen gerekmiyor. Soru sormazsan herkes için daha iyi olur."

Bir dirseğimin üzerinde doğruldum ve diğer elimi kalçama dayadım. "Soru soruyorum, lanet olsun. Ve cevaplar istiyorum. Trinity bana söylemedi

Rix henüz bir şey söylememiști ve ben kelimeleri ağzından almaya hazırdım. Onunla.

"Bırakın beni," dedim.

Başını salladı. "Hayır. Hâlâ seninle ne yapacağıma karar veriyorum."

"Benimle ne yapacağına sen karar veremezsin. Ben hazırım. Ve ben hazırım seni biraz sarsmak için."

Derin bir kahkaha odamda yankılanana kadar göğsü titredi.

"Sen türünün tek örneğisin." Alnını benimkinin üzerine gelecek şekilde indirdi. "Seni hak etmiyorum. Burada olmamalıydım. Ama hiçbir yere gitmiyorum. Bana mahkumsunuz, düşes. Sen çıktın. Ben seni tutuyorum."

Yukarı doğru gerildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "İyi ki seni tutmaya karar vermişim."

"Kahretsin, keşke şu anda içinde olsaydım."

"Neden değilsin?" Bedenim onunkine göre şekillenmişti ve fazlasıyla hazırdı.

Dirseklerinin üzerine bastırdı. "Çünkü evde bir çocuk var ve ben o şekilde yuvarlanmıyorum. Ama bu yataktan çıkmam lazım yoksa bir sorunum olduğunu unutacağım."

Trinity. Hay aksi.

Unutmuşum. Nasıl

unutabilirim ki?

Rix'in altından yuvarlandım, çünkü bu kez bana izin verdi.

"Hâlâ iyi olduğundan emin olmalıyım. Ve ona biraz kahvaltı getir. Ve

."

Rix elimi tuttu. "Sakin ol. Bir şey yok. O iyi." Ona hırlamış olabilirdim ama bunu asla kabul etmezdim.

Rix yine güldü ve elimi bıraktı. "Ya da sakinleşmeyin. Ne yaparsan yap yapman gerek. Ben bir duş alacağım."

Rix benim duşumda. Geceyi yatağımda geçirdikten sonra. Ve birbirimizi tutmaya karar vermiştik. İşler birdenbire korkunç bir şekilde evcilleşmeye başlamıştı.

Kafamın içindeki mantıklı ses bunun uzun sürmeyeceğini, bu yüzden yapabiliyorken tadını çıkarmam gerektiğini fısıldadı. O sesi susturdum ama tadını çıkarma tavsiyesinin kötü bir fikir olmadığına karar verdim.

Üzerime bir şeyler giydim ve duş suyunun açıldığını duyduğumda aşağıya indim. Aceleyle banyoya geri dönmek ve her ne tür bir yarası varsa ona uygun şekilde baktığından emin olmak istedim ama kendimi durdurdum. Rix'in vücudunda sadece dövme değil, yara izleri de vardı. Hiç sormamıştım

ve görünüşe göre bu tam da onun hoşuna gidiyordu. O yetenekli, yetişkin bir adamdı ve üzerine titrememe ihtiyacı yoktu.

Ayrıca onu yemeklerimle öldürmeme de ihtiyacı yoktu. Etrafta, yüklü bir bahşiş vaat edildiğinde bunu yerine getirebilecek en hızlı kahvaltı yerlerini bulmak için beynimi zorladım ama yemek kokusu burnuma geldiğinde düşüncelerim yok oldu.

Tanrı o kızı korusun, zam alıyordu. Hem de büyük bir zam.

Ocaktaki waffle makinesinden ve Trinity'nin çırpılmış yumurtalarından buhar yükseliyordu.

Espresso makinesine geçip düğmeye bastım ve koyu renkli sıvının bir shot bardağına dökülmesini izledim.

"Waffle makinem mi var?"

"Kilerdeydi, hâlâ kutusunda. Gerçekten waffle sevdiğini ve nasıl kullanılacağını bilmediğini düşünerek şansımı denedim."

"Eminim kullanma kılavuzuyla birlikte gelmiştir. . . Sadece anlamaya çalışmadım."

"Kilerindeki kutularda en az altı alet daha olduğunu biliyorsun. Ne oldu?" Ben espressomu yudumlarırken bana döndü ve gülerek sırtıttı.

"Annem. Günün birinde yemek yapan bir ev hanımı olacağımı düşünüyor. Aslında Pinterest'te yemek tarifleri ve kendin yap dikey bahçeler pinlemeye başlayacağımı ve kendimi kaptırıp düğün fikirleri pinlemeye başlayacağımı umuyor. O deli, çünkü bu asla olmayacak."

Trinity bir kaşını kaldırdı. "Daha çok mahkeme salonunda mı yapmayı planlıyorsun? Baban mı yönetecek?"

Başımı geri çektim. "O konuya hiç girmeyelim bile. Düğün yakın zamanda planlarımın bir parçası değil."

İşte o an Rix mutfığa girmeye karar verdi, saçları hala ıslaktı. *Yemin ederim gezegen tarihindeki en kısa duşu almıştı.* "İyi, çünkü yüzüğüm yok."

Kahvemin son yudumunda boğuldum ve öksürmeye başladım. Trinity'nin gözleri parladı ve Rix buzdolabını açıp ikimizin de tepkisini görmezden gelerek portakal suyu getirdi.

Yine, tüm bu sahne çılgınca evseldi. Ve her nasılsa ... kolaydı. Espressomun yanlış boruya gitmiş olması dışında... *Az önce ne dedin sen?*

Rix meyve suyunu uzattı. "Biraz ister misiniz, düşes?" Başımı salladım. "Lütfen."

"Trinity?"

"Zaten biraz var, teşekkürler."

Böylece sabahımız Trinity'nin hepimizi gıda zehirlenmesinden korumak ve Rix'in mutfaktaki beceriksizliğini öğrenmesini engellemek için yemek pişirmesiyle başladı.

Yemek yerken sohbet hafifti, çoğunlukla Azizler ve Trinity'nin sanat okulu planları hakkında. Derrick konusunda garip bir şekilde sessizdi ama ben ondan bahsetmedim. Onun ve Rix'in Derrick'in başına gelenler hakkında çok daha fazla şey bildiklerini varsayıyordum ve ilk kez bilmek istemiyordum.

İşte, Rix. İstedğim zaman senin oyununu oynayabilirim.

Trinity'nin sanat okulu hakkında konuşup durmasını dinlemek ne kadar hoşuma gitse de, Derrick geri döndüğünde neler olacağından biraz endişeliydim - tabii dönerse. Hâlâ on sekiz yaşında çok genç bir kızdı ve o çocuk beynini yeterince eritmişti, bu yüzden en iyi kararları veremiyordu.

Öte yandan, eğer ona kendini kaptırmamış olsaydı, ben de mutfak masamda onun "patronuyla" oturuyor olmazdım. Bu da sadece yarısı çözülmüş ve kolay cevapları yokmuş gibi görünen bir başka durumdu.

Rix'in telefonu cebinde çaldı ve aramaya cevap vermek için ayağa kalktı. O odadan çıkar çıkmaz Trinity bana döndü.

"O adamla evleneceksin. Bunu zaten biliyorum. Yemek yapmayı öğrensen iyi olur kızım, çünkü o çok iştahlı biri." Bana göz kırptı.

Bu ifadeye on metrelik bir sopayla bile dokunmayacaktım, özellikle de Rix sadece bir oda ötedeyken. Sesinin derin gürültüsü, sabahtan beri sahip olduğum rahatlık hissini kaybetmeme yetti.

"7/24 devriye istiyorum. Dalga geçmiyoruz. Kan için geri gelecekler."

Telefonun diğer ucundaki kişiye yaptığı tahminle tüylerim diken diken oldu. Trinity'nin yüzü karardı ve bulaşıkları topladı. Onu takip etmeye karar verdim, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Soracağım her soru ya sessizlikle ya da cevap vermeyi reddetmekle karşılanacaktı.

Eğer biri kan için geri gelecekse, benden uzakta, çok uzakta kaldıkları sürece ne zaman, nasıl ya da kim olduklarını bilmek istediğimi sanmıyordum. Ve Rix'ten çok ama çok uzak durmalarını istiyordum. Daha fazla sargıya ihtiyaç duyması hoşuma gitmiyordu. Canının yanması fikri bende başka birinden kan alma isteği uyandırdı.

Vay be. Ne zaman bu kadına dönüşmüştüm? Rix'in etrafında olmanın beklenmedik yan etkileri vardı.

Telefon konuşmasını bitirip mutfığa geri döndüğünde, yüzünde amansız bir ifade vardı. "Gitmem gerek. Müsait olduğumda dönerim. Trinity'yi de eve götüreceğim."

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim? Yalnız olarak."

Döndü ve ben de onu telefon görüşmesini yaptığı oturma odasına kadar takip ettim. Ancak bu kez Fransız kapılarını arkamdan kapattım.

"Kulak misafiri değildim ama yine de söylediklerinin bir kısmını duydum." "Ve?"

"Trinity'nin büyükannesinde güvende olup olmayacağını bilmek istiyorum. Kadın yaşlı ve sağlığı pek iyi değil. Biri onu tekrar koz olarak kullanmak isterse, içeri girip onu yakalamazlar mı?"

"Sanırım çok şey duydun." Elini yüzüme doğru kaldırdı ve saçlarımı tekrar kulağımın arkasına sıkıştırdı. Bu samimi bir hareketti ve onun soğukkanlı tarafıyla çelişiyordu. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Günün her saati ona göz kulak olacak birileri olacak. Bu şekilde misilleme yapacaklarını sanmıyorum ama yine de buna hazırlıklıyım."

"Güzel. Teşekkür ederim."

Başını iki yana salladı. "Bana teşekkür etmenize gerek yok düşes. Korumam altındaki insanlarla ben ilgilenirim."

"Yani bu, birinin beni de izlediği anlamına mı geliyor?"

Rix'in bakışları daha da yoğunlaştı. "Adamlarım bir süredir seni izliyor. Artık asla korumasız değilsin."

Şaşkınlık içimde dalgalandı, ama Rhett'le çıktığım randevuları hatırlayınca kadar hiç de tatsız değildi. Bunları duyup duymadığını merak ettim. Düşüncelerim yüzüme yansımış olmalıydı, çünkü Rix kaşlarını çatı.

"Duyduklarım her zaman hoşuma gitmezdi ama yine de duyardım." Bu cevap her şeyi açıklıyordu.

"Galeriyi bugün mü açıyorsun?" diye sordu.

"Elbette. Neden açmayayım ki?"

"Çünkü kontrplak bir ön penceren var ve nasıl mola verileceğini öğrenmen gerekiyor."

İfadesinin ikinci kısmında kaskatı kesildim. "Ben sana işini nasıl yürüteceğini söylemiyorum, senin de bana işimi nasıl yürüteceğimi söylemeye hakkın olduğunu sanmıyorum."

Aramızda hiç boşluk bırakmadan bir adım daha yaklaştı, göğüslerim göğsüne bastırıyordu. "Haftanın altı ya da yedi günü çalışmak seni yakacak düşes. Ve ben sizin gülümsemenizi istiyorum. Ayrıca, bu gece senin için planlarım var."

Tükenmişlik konusunda haklıydı. Galeriye ne kadar sevsem de, içimde bir kırgınlık oluşmaya başlamıştı. Hayatım işim tarafından belirleniyordu, bu küçük bir işletme sahibi için tamamen normaldi, ancak bunun ağırlığını geçmişte hiç hissetmediğim kadar fazla hissetmeye başlamıştım. Belki de geçmişte şimdiki gibi dikkatimi çekmek için yarışan başka bir şeyim olmadığı içindir. İşimin dışında bir hayatım yoktu.

"Trinity döndüğüne göre ve güvenlik için birilerini ayarladıysan, haftada birkaç saat daha çalışmak isteyip istemediğini sorabilirim. Remy zaten daha fazla saat istedi."

Rix elini saçlarımın arasına soktu ve parmaklarını saçlarımın etrafında birleştirdi. Bu hareket öylesine ona aitti ki, öylesine sahipleniciydi ki, midemde kelekler uçuşmasına neden oldu. "Güzel. Bu hoşuma gitti. Bu gece sana talimatlar içeren bir mesaj göndereceğim ve bunları harfiyen yerine getirmeni istiyorum."

"Ne tür talimatlar?" diye sordum.

"Sorgusuz sualsiz uymanı istediğim türden. Şık bir restoranda seninle aynı masada oturamayabilirim ama yine de seni dışarı çıkarabilir ve iyi vakit geçirmeni sağlayabilirim."

Merakım çılginca arttı. "Ve bana nasıl iyi vakit geçirtmeyi planladığına dair herhangi bir ipucu vermeyecek misin?"

Rix'in yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi. "Hayır. Hiçbir şey. Talimatları takip et, söz veriyorum çok eğleneceksin."

Saçlarımı kavrayarak başımı eğdi ve dudaklarını dudaklarıma doğru indirdi. İlk önce dudaklarımdan bir yudum aldı, sonra ben ona açıldığımda daha fazlasını aldı. Öpücük bir anda basitlikten talepkârlığa dönüştü. Önce Rix çekildi.

Hiç önce ben çekildim mi? *Hayır, çünkü o sana dokunduğunda tamamen onun içinde kayboluyorsun.* Bir erkeğin yanında bu kadar rahat hissetmeyeli ne kadar olmuştu? Yıllardır. Ve içimden bir ses bunun Rix'e özgü olduğunu söylüyordu.

Saçlarımı bıraktı ve geri çekildi.

"Seni her tattığımda, durabileceğimi sanmıyorum. Kontrolümü sınıyorsunuz düşes." Dudaklarını bir kez daha benimkilerin üzerinde gezdirdi ve sonra Fransız kapılarını açtı. Gözleri benimkilerle buluştu. "Bu gece."

30 Valentina

REMY bugün benimle çalışacaktı ve bunun için mutluydum. Müşteriler için sakın bir gün geçirirsek bütün öğleden sonra düşüncelerimle baş başa kalmak istemiyordum.

Rix'in bu geceyle ilgili sözü ve takip etmem gereken talimatlarla birlikte geleceği kesin olan mesaj sürekli aklımdaydı. O haklıydı. İnsan içine çıkıp normal çiftlerin birlikte yaptığı şeyleri yapamazdık, çünkü biz normal bir çift değildik.

Başka neler yapabileceğimizi araştırdım ve çoğunlukla hiçbir şey bulamadım. Rix'in alışılmışın dışında bir yerde iki kişilik özel bir akşam yemeği ayarladığını hayal etmek zordu. Ben ve o, mum ışığı ve güller karakterimize aykırı görünüyordu. Ama yine de aklım bir garip olasılıktan diğerine atlıyordu. Sürprizler konusunda iyi değildim. Her şeyi hemen şimdi bilmek istiyordum.

Bunun yerine, yeni penceremin takılmasını izledim ve sigorta şirketimle uğraştım.

Remy'ye el sallayıp AÇIK tabelasını KAPALI'ya çevirdiğimde mesaj geldi.

Kısa etek. Düğmeli bluz. Topuklu ayakkabı. Saat 10'da evden çık ve siyah Escalade'e bin.

Buna nasıl cevap verdim? Vermek istediğim tek cevapla.

Tamam.

Beklenti sistemimi aydınlattı. İşler yine değişiyordu. Bu gece. Hazırlanmak için beş saatim vardı ve bu biraz şımartılma zamanı anlamına geliyordu.

Manikür. Pedikürlü. Yeni kesilmiş ve üflenmiş. Duş aldım. Pürüzsüz traş. Ayaklarımı en sevdiğim topuklu ayakkabılarımdan birine -siyah rügan Louboutin'lere- geçirdiğimde, yıllar önce tek başıma barlara gitmekten ve gece için ihtiyacım olanı almaktan korkmayan kadın gibi hissettim. Özgüven ve niyet dünyadaki tüm farkı yaratıyordu.

Ön penceremden siyah bir Escalade'in sokağa girişini izledim. Verandanın ışıklarını açık bırakarak revaklı kapıdan çıktım ve kalçalarımın fazladan bir salınımla araba yolumdan aşağıya doğru yürüdüm.

Karartılmış SUV yavaşlayarak durdu ve arka kapı içeriden açıldı. Kapıyı ittim ve ayağımı koşu tahtasına koymadan önce kaldırımı geçip kaldırıma çıktım. İçeriye tırmandım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Escalade ileri doğru yuvarlandı ama gözlerim Rix'teydi. Onu daha önce hiç görmediğim şekilde giyinmişti; kömür grisi üç parçalı bir takım elbise, bembeyaz bir gömlek ve gözleriyle uyumlu gümüş bir kravat takmıştı.

Vay canına.

"Az mı giyinmişim?" Siyah mini ve kraliyet mavisi ipek bluzuma bakarak sordum.

Rix'in bakışları ayaklarımdan başladı ve yavaşça yüzüme doğru yükseldi. *Yutarcasına.* Gözlerinin bana yaptığı şeyi anlatan kelime buydu. "Çok güzel görünüyorsun."

Basit iltifatı içimi ısıttı ve önümüzdeki gece için daha da heyecanlandırdı. "Teşekkür ederim. Vay canına."

Dudaklarımdaki gülümseme kolayca, doğal bir şekilde belirdi ve nereye gittiğimiz ya da ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen hazırdım - çünkü onunla birlikteydim.

"Arada bir ortalığı temizliyorum."

"İyiden de öte diyebilirim."

Rix iki parmağını bana doğru kıvrarak yaklaşmamı işaret etti. Orta koltuğa geçtim ve o da bir elini saçlarımın arasına sokarak parmaklarını ensemden birleştirdi. Bu onun alışkanlığı haline gelmeye başlamıştı ve ben de buna alışmaya başlamıştım. Alışmaktan da öte, onu arzulamaya başlamıştım.

"Tadına bakmam lazım ama dudakların dokunmak için fazla mükemmel görünüyor."

Benim için cesur bir seçim olan parlak kırmızı dudaklarımı öpmek yerine ağzı çenemde, kulağımın kabuğunda ve sonra boğazımda gezindi. Vücudum ürperdi, daha fazlasını beklerken tüylerim diken diken oldu. Dişleri dudaklarının izini sürdüğü yerleri sıyrırken kalçalarımı birbirine bastırdım.

Hareketim Rix'in dikkatinden kaçmadı ve eli kalçama kaydı. "Kahretsin, çok ateşlisin düşes." Sözleri kulağımın etrafında kıvrıldı ve titrememi artırdı.

Ve sonra şoförü hatırladım. Başımı kaldırdım ve ön cama doğru salladım. Adam dümdüz önüne bakıyordu, hava karardıktan sonra bile güneş gözlükleri yerindeydi.

Rix kalçamı sıktı. "Johnny Doe görmesini istemediğim hiçbir şeyi görmez."

Ben cevap veremedim büyük bir deponun önünde yavaşlamaya başlamıştık bile.

"Bu çok hızlı oldu."

Rix'in gülümsemesi parladı. "Evinden sadece birkaç dakika uzakta olmasına rağmen, bahse girerim bu kulübü hiç duymamışsındır. Ki bu kötü bir şey değil."

"Ne kulübü? Kulüpleri duydum," diye itiraz ettim. "Bunun gibi kulüpleri değil."

Sesimi alçalttım. "Seks kulübü mü?"

Rix'in kahkahası cipin kabinini doldurdu ama Johnny Doe dönüp bakmadı. "Öyle olmasını mı istiyorsun?"

İstiyor muydum? Bu gece kendimi yeni bir kadın gibi hissediyordum ama bu yeni kadın *o kadar* cesur muydu?

"Umm." Bakışlarımı Rix'in parlayan gözlerine diktim. "Daha önce hiç gitmedim, bu yüzden ne bekleyeceğimi bildiğimi söyleyemem."

"Seni rahatlatırız."

Ağzım açık kaldı ve ona göz kırptım. "Yani bu bir seks kulübü mü?"

"Sanırım gelip öğrenmen gerekecek."

Rix cipin kendi tarafından indi ve benim kapıma doğru geldi. Bana elini uzattığında ağzım hâlâ açıktı ve siyah çelik bir kapıya ulaşmadan önce kısa bir kaldırım şeridini geçtik. Rix'in kapıyı çalmasına gerek kalmadan kapı açıldığında ve içeride kırmızı elbiseli bir kadın durduğunda, ağzımı kapatmayı hatırladım.

"Bu taraftan efendim."

Kadın bizi parlak siyah lake zemin üzerinden yine siyaha boyanmış bir asansör bölmesine götürürken içimi korku değil, beklenti dolduruyordu. Rix yanımdayken korku hissetmiyordum. Belki de nereye gidersen git, odadaki en korkunç herifle birlikte olduğunu bilmenin iyi tarafı buydu.

Kırmızı elbiseli kadın bizi asansöre kadar takip etmedi ama bir düğmeye bastı ve kapılar kapandı.

"Yani bana söylemeyeceksin."

Rix başını salladı. "Hayır. Sen deneyimleyeceksin."

Cebinden bir şey çıkardı ve parmak uçlarından sarkıttı. Bu bir maskeydi. Dantel ve saten, gümüş ipliklerle işlenmiş ve kristal taşlarla süslenmişti. Siyah kurdele bağları aşağı doğru sarkıyordu.

Aman Tanrım, gerçekten bir seks kulübüne gidiyoruz.

"Bu gerekli mi?"

Rix başıyla onayladı. "Ben bile maske takacağım. Bu gece gerekli." "Bu-"

"Hoşuna gideceğine söz veriyorum, endişelenmeyi bırak." Maskeyi uzattı, dikkatlice yerine yerleştirdi ve çok daha basit bir siyah maskeyi yüzüne geçirmeden önce başımın arkasından bağladı.

Ardından kapılar açıldı ve ilk izlenimim kısık bir müzik, tokuşturulan kadehler ve sessiz konuşmalar oldu. Yemek masaları ve her iki tarafı kaplayan büyük, yuvarlak kadife sütunlarla dolu geniş bir odaya adım attık. Zemin alt kattakiyle aynı siyah cilaydı.

Kırbaç yoktu. Ya da zincirler. Ya da çıplak insanlar.

Bunun yerine takım elbise giymiş erkekler, etek ve elbise giymiş kadınlar vardı ve hepsi de maskeliydi.

Her şey siyah kadife perdeli büyük bir sahneye bakacak şekilde kurulmuştu. Tavandan süslü gümüş aydınlatma armatürleri sarkıyordu. "Burası neresi?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"Bu gece, daha önce hiç duymadığınız en ateşli burlesk kulübü."

Burlesk mi?

"Gerçekten mi?"

Rix başını salladı ve beni kadife sütunlardan birine götürdü, bu aslında bir tür özel kabindi. Yerden birkaç metre yükseltilmiş masanın ortasında yarım yuvarlak siyah deri döşemeli bir bank oturuyordu. Sahneyi mükemmel bir şekilde görüyordu ve açıklığa doğru yürümediğiniz sürece görüş alanından çıkmıyordu. Masanın üzerinde mumlar titriyordu ve bir kovanın içinde bir şişe şampanya soğutuluyordu.

Rix yuvarlak merdivenleri işaret etti. "Önce bayanlar."

Merdivenleri çıktım ve eli sırtımın alt kısmını ısıtırken pürüzsüz koltukta kaydım. Işıklar neredeyse anında sönmeye başladı.

"Tam zamanında," dedi Rix şampanyaya uzanırken. Mantarı tereddüt etmeden patlatarak iki bardak doldurdu. Birini ben kabul ettim, o da kendi bardağının kenarını benimkiyle tokuşturdu. "Şeref, düşes. Sanırım bunu seveceksiniz."

Orkestra çalmaya başladı ve ben de tesadüfen bir orkestra çukuru olduğunu fark ettim. Perdeler aralanarak ipeksi siyah çarşafarla örtülü iki siyah ferforje yatak ortaya çıktı.

Birinin çerçevesine, özenle hazırlanmış kırmızı-siyah bir üst ve etek giymiş bir kadın, diğerine ise sade siyah pantolon, beyaz elbise gömleği ve siyah kravat takmış bir adam yaslanmıştı.

Daha önce de burlesk izlemiştim ama hiçbir zaman tam anlamıyla skandal bir şey olmamıştı, sadece sıradan, küstah striptizler. Bourbon Caddesi'ndeki CANLI SEKS ŞOVLARI tabelalarını görmüştüm ama yasal olduklarını düşünmemiştim. Daha çok gerçek bir NOLA deneyimi yaşamak için para vermeye hazır sarhoş turistleri cezbetmeye yönelik bir aldatmacaydı.

Ama bu . . . Müzikle birlikte hareket etmeye başladılar. Kadın, bizim bulunduğumuz noktadan bile ona aç görünen adamı görmezden geliyormuş gibi yaptı.

Rix bana baktığında başka biri de bunu mu görecekti? Gözlerimi bir an için sahneden ayırarak ona baktım ve gümüş rengi gözleriyle beni izlediğini gördüm.

Ah . . . demek mesele buydu. Düzgün hatunun yaramazlığa nasıl tepki verdiğini görmek. Bankta ona yaklaştım ve başını sahneye doğru çevirmek niyetiyle parmak ucumu çenesine bastırdım.

"Gösteriyi izlemek için buradasın," diye fısıldadım.

Ben.

"İzlediğim kişi sizsiniz, düşes. Her fırsatta."

Yanaklarım ısındı ama vücudumun diğer stratejik bölgeleri de ısındı. "Rix ..."

"Valentina."

Müzik, boğucu ve seksi, daha derin bir bas ritmi aldı ve ben baktım sahneye ve Rix'e döndü.

"Gösteriyi izle."

Uydum ve büyülendim.

Kadın adamla alay ediyordu. Yataklardan birine oturmuş, saçlarını kabartıyor, elindeki pudra kutusunda rujunu kontrol ediyordu. Adam yaklaştı ama kadın ayağa kalktı ve ayakkabısını düzeltmek için eğildi, arkasını adama doğru uzattı ama adam dokunamadan ayağa kalktı. Ve sonra giysiler çıkmaya başladı.

İlk önce onunkiler. Kravatını çıkarıp yaslandığı yatağın üzerine attı, sonra da düğmelerini çözüp manşetlerini sardı.

Kızın dikkati kravata kaydı ve payetli bluzunun ön kısmını açıp sallanarak çıkarmadan önce saçlarını savurdu. Teni ortaya çıkarmak yerine, yerini derin V kesimli straplez bir numaraya bıraktı. Attığı parçayı adamın yüzüne doğru fırlattı ama adam havada yakaladı. Bu hareket onu serbest bıraktı.

Öne doğru bir adım attı, kadının uzun saçlarını yumruğuna doladı ve başının arkasını kavradı. Dudakları boynunu, çenesini, kulağını buldu... tıpkı Rix'in buraya gelirken SUV'de yaptığı gibi. Adam açgözlüydü.

Kadın adamın gömleğini avuçlayarak geriye doğru eğildi. Adam uzun süre durmadı ve durduğunda da gömleğini yırtıp kadını etrafında döndürdü. Onu yatağa sabitleyerek her iki bileğini de başının üzerinde zincirledi ve tekrar öptü. Her hareketi bir öncekinden daha erotikti.

Adam ellerini bıraktığında, kadın adamın göğsünü itti ve adam yataktan fırladı. Kadın ayağa kalktı ve dizleri diğer yatağa çarpıp oturana kadar onu geriye doğru itti. Onun kucağına tırmandı ve bileğinin bir hareketiyle kıyafetinin eteği düştü, arkasında siyah bir fiyonk olan parlak kırmızı arsız külot kaldı. Bu kez sıra ondaydı, onu aşağı bastırıyor, kısıtıyor ve istediğini alıyordu.

Her iki eli de kıcının etrafına sarıldı ve sıkı, doğrudan yüzünün üstüne gelene kadar onu yaklaştırdı. Külotunu ikiye böldü ve küçük kırmızı bir tanga ortaya çıktı. Yüzünü okşayarak inledi ve ben kendimi tekrar Rix'e bakmaktan alıkoyamadım.

Gözleri vücudumdan aşağıya, meme uçlarımdan büzüştüğü ve bluzumun ipeğine sertçe bastırıldığı yere doğru ilerliyordu.

Bakışlarımı hissetmiş olmalıydı çünkü bakışları benimkilerle kesişti ve o anda bluzumun düğmelerini açıp bana dokunmasını istedim. Sahnede çiftin yaptığı gibi kıyafetlerimi yırtıp atmasını istedim. Bu dünyada en çok istediği şeyin ben olduğum bir çılgınlık içinde olmasını istedim.

Ama bu burada olamazdı. Evet, kabin yarı özeldi ve maske takıyordum, ama yine de . . . Yapamadım işte. Rix yanımdayken bu gösteriyi izlerken bacaklarımın arasında biriken kayganlığın da gösterdiği gibi içimdeki cadalozu buluyor olabilirdim ama yarı kamusal bir yerde seks yapmak sınırlarımı çok zorluyordu.

Öyle değil miydi?

Bakışları üzerimdeydi ama şimdi ateşi sönmüştü ve endişesi görünüyordu.

Lanet olsun. Ben ve aşırı aktif beynim anı öldürüyorduk. Sahneye geri döndüm, kadın adamın üzerine binmişti, şimdi daha alçaktı, böylece dişleriyle kemerini yırtabilecekti.

Bir kez olsun saldırgan olmak istedim. Kışkırtıcı. Ama bunu burada yapabileceğimden emin değildim.

Rix'in kulağına yaklaştım. "Bayanlar tuvaletini kullanmam gerek."

Gözlerini bana dikti ama geçebilmem için kabinden dışarı kaydı. "İyi misin?"

Başımı salladım. Bu bir yalandı. İyi değildim ama iyi olacaktım.

Odanın arka tarafına doğru yürürken bir garson buldum ve beni kadınlar tuvaletine yönlendirdi.

İçeri girmek yerine y a n ı n d a n geçip başka bir kapı aradım. Bir şeyler olmalıydı. Üzerinde ÖZEL yazan bir kapıyı iterek açtım.

Bingo.

Bir çeşit depo odasıydı. Işığı açtığımda sandalye yığınları, birkaç masa ve çarşaf rafları gördüm. Kapıda kilit yoktu ama ben yeni bir sayfa açıyordum. Telefonumu çantamdan çıkarırken cam ekranındaki yansımamı görünce yavaşladım. Maskem sinirlerimi, beklentimi, cüretimi, heyecanımı ve isyan eden yüzlerce başka duyguyu saklıyordu ama en azından yakalanırsak kimliğimi gizleyecekti.

Bu gece bu yüzden mi bu kadar cesur davranıyordum?

Hayır, karar verdim. Beni çekingenliğimden kurtaran ve bu planı yapmamı sağlayan şey maske değildi. Rix'ti.

Ekranımı kaydardım ve parolamı yanlış girdim. Üç kez. *Kendine gel Valentina.*

Sonunda telefonumun kilidini açarak Rix'e bir mesaj yazdım.

Sana ihtiyacım var.

Gerçek buydu. Ona ihtiyacım vardı.
Hem de hemen. Cevabı anında geldi.

RIX: Yola çıkıyorum.

Kapıyı bir aralık açmadan önce otuz saniye bekledim. Rix bir eli cebinde, diğer eli telefonunu tutmuş, kadınlar tuvaletine doğru yürüyordu. Yüz ifadesinde endişe okunuyordu.

Bayanlar tuvaletine yaklaşırken yavaşladı.

Vakit gelmişti. "Bu tarafa."

Kaşları çatıldı, başını sesimin geldiği yöne doğru salladı ve kapıya doğru yürüdü.

"Ne-"

Kapıyı sonuna kadar açtım ve onu içeri çekmek için takım elbisesinin yumuşak yünlü ceketini tuttum.

"Ne oluyor-"

Kapıyı tıkırtıyla kapattıktan sonra ışıkları söndürdüm ve onu boş bir duvara doğru ittim.

"Şşşt. Kimsenin bizi yakalamasını istemiyorsun, değil mi?"

Yüzünü görebilmeyi isterdim ama ışığın dikkatleri üzerimize çekeceğinden endişeliydim ve şu anda tam olarak yaptığım şeyi bölmesini istediğim hiçbir şey yoktu. Ceketini omuzlarından itip sol tarafımızdaki masanın üzerine fırlattım ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. İki elini de omuzlarından yukarı kaldırdım ve duvara bastırdım. Bana karşı koymadı.

"Düşesim bu gece kendini yaramaz hissediyor," diye fısıldadı karanlık odaya.

"Belki birazcık." Alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve dilimle fiske vurup yatıştırmadan önce çekiştirdim. Ağzım onunkinin üzerine kapandı, dilim içeri kayd. Tadını, kokusunu, bu adamla ilgili her şeyi seviyordum.

Sadece onu seviyorum.

Farkına vardım ve ellerini bıraktım, ona daha fazla dokunmak istiyordum, bu sahnenin kafamdaki gibi gerçekleşmesini istiyordum. Bu gece sahnedeki gösteriyi izleyene kadar sahip olduğumu hiç bilmediğim bir fantezi.

Kemer tokasına uzanıp kemeri çözerken ona "Seni istiyorum," dedim.

"Seni her zaman istiyorum."

"Şu anda. Tam burada."

Ellerini yanlarımda gezdirmek için indirdi ve kalçalarımı sıktı. "Tanrı'ya şükür."

Söylemek istediğim sonraki kelimeler boğazımda düğümlendi. Daha önce hiç söylemediğim kadar kirli ve iğrençtiler ama tam da istediğim şeydi. Yine de onları söyleyecek cesareti buldum.

"Beni bu duvara karşı becermeni istiyorum. Bacaklarım beline sarılsın, ikimiz de boşalana kadar beni tut. Sonra eteğimi ve ceketini düzelterip masamıza geri dönmek istiyorum, kimse ne olduğunu anlamadan."

Gözlerinin ateşle parladığını hayal ettim. Elleri onaylarcasına yanlarımı sıktı.

"Size ne isterseniz vereceğim düşes. Özellikle de bunu."

Eli bacağımanın üzerinde aşağıya doğru indi ve çıplak kalçamı bulup yukarıya doğru kayd. Külot hissetmeyince durakladı.

Bir kez daha yüzünü görebilmeyi diledim, çünkü şok mükemmel olmalıydı.

Bir gün onu yine şok edeceğim.

İniltisi odayı doldurdu. "Öldürüyorsun beni." Rix'in eli çıplak kıcıma dolandı ve yanaklarımın arasından aşağı doğru kayd. "Sırılsıklam. Mükemmel. Benim."

Bir parmağı açıklığının etrafında dolaştı, kendi inlememi ortaya çıkaracak kadar alay etti. Daha fazlasını istiyordum. Beni doldurmasına ihtiyacım vardı.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez bir parmağını içeri soktu. "Oh

Tanrım. Evet." Kalçalarımı ona karşı salladım.

"Keşke seni parmağımı sikerken izleyebilseydim. Çok mükemmel."

"Daha fazla."

Parmağını sokup çıkarmaya devam ederken alnını benimkine yaklaştırdı. "Beni mi istiyorsun? Burada mı? Herkesin girip bizi görebileceği bir yerde?"

Karşılaşabileceğimiz keşiflerin anlatılması arzumu soğutmak için hiçbir şey yapmadı. Aksine alevleri daha da körükledi.

"Evet, burada. Şimdi."

"O zaman istediğin şeyi sana versem iyi olur."

Eli beni bıraktı ve fermuarın tıslamasını duydum. U z a n d ı m , sikini avuçladım ve okşamak için elimi etrafına kapattım.

"İstedğin bu mu?"

"Evet."

İki eliyle kıcıma sarıldı ve beni kaldırdı. "Bacaklarını belime dola, düşes."

Emirleri yerine getirdim ve siki aramıza mükemmel bir şekilde oturdu. Ona doğru bastırdıkça içime zevk dalgaları yayılıyor, her seferinde başını girişime doğru itmek için daha yükseğe çıkıyordum. Rix beni kaldırarak amacıma ulaşmama yardım etti. Karşıma oturdu, beni yavaşça indirdi ve siki içime, ben dolana kadar santim santim battı. Muhteşem, inanılmaz bir şekilde doldu.

Rix beni tekrar aşağı indirmeden önce yavaşça kaldırırken nefes alış verişlerimizin sesi ve benim iniltilerim sessizliği gölgede bıraktı. Her hareketin tadını çıkardım. Dokunuşundan zevk aldım. Klitorisim gömleğinin kumaşına sürtündü ve her seferinde beni daha da yükseğe gönderdi.

"Oh Tanrım. İşte böyle."

Omuzlarına yapıştığım da Rix beni zahmetsizce hareket ettirdi. Uçurumun kenarına gelmem uzun sürmeyecekti. Çoktan yaklaşmıştım bile.

İtiş üstüne itiş, daha yüksek sesle inledim, tırnaklarımı beni kaldırırken kasların büküldüğü ve dalgalandığı omuzlarına kazdım.

Orgazmın yaklaştığını hissederken gözlerimi sıkıca kapattım ve sonra . . . merkezimden uzuvlarıma doğru yayılan binlerce zevk parçasına bölündü. Çılgılığımı tutamayacağımı biliyordum, bu yüzden sesi susturmak için dudaklarımı omzuna bastırdım.

Rix durakladı, devam etmeden önce birkaç dakika kendimden geçmeme izin verdi. Vuruş üstüne vuruş, daha hızlı ve daha hızlı. Kesik kesik nefes alışları bana hızla yaklaşan orgazmının ipuçlarını veriyordu.

Bunu istiyordum. Kendini bırakmasını istedim. Benimle birlikte. Çünkü bunu ben yaptım. Bu benim cesur hamlemdi ve onu eşiğe getirdiğini bilmek hoşuma gidiyordu.

Rix boşalırken kükremesini susturmadı. İçine çektiği her nefeste göğsü kabarıırken alnı benimkine düştü.

"Beni öldürecek kadın. Ama ölmek için ne güzel bir yol."

Onu öldürmek mi? Kaçan kıkırdamayı durduramadım. Beni yetenekli bir baştan çıkarıcı gibi göstermişti ve bu gerçeklerden daha uzak olamazdı. Ama yine de bu gece öyleydim.

Rix geri çekildi ve işte o zaman aklıma geldi. Prezervatif kullanmamıştık.

Oh. Kahretsin.

Sertleşti ve onun da az önce aynı şeyi fark ettiğini anladım. Yanımızdaki nevresim yığınının uzanıp bir bez peçete çıkardı ve ben de hemen

Temizlenmiştim. Kapı açılıp ışık yandığında kıyafetlerimi düzeltmeyi yeni bitirmiştim. Gözlerim alışır alışmaz, kapının hemen içinde duran, yüzüne şok damgasını vurmuş en sunucuya kaydı.

Takım elbisesinin düğmelerini ilikleyen Rix'e baktım. "Burada olmamanız gerekiyor efendim."

Rix elimi tuttu ve beni arkasından çekti. "Uyardığın için teşekkürler. Biz yola ıkıyoruz."

Ana odaya adım attığımızda perdeler kapanıyor ve ışıklar yanıyordu.

"İlk perdenin sonu," diye mırıldandı Rix bana. "Kalmak ister misin?"

Yoksa evine mi dönmek istersin?"

Ne istiyordum ki? Daha fazla Rix. Ama zel bir ortamda. "Sen hazırsan ben de hazırım."

Başını salladı ve asansörlere doğru ilerledik. "Başka bir gece tekrar geliriz ve tüm deneyimi yaşarsın."

Benden bir kıkırdama daha kaçtı. "Bu gece tam bir deneyim yaşadım gibi hissediyorum."

"Henüz değil, ama yaşayacaksın." Asansöre girdiğimizde Rix'in gümüş gözleri parladı ve telefonunu çıkardı. Hızlıca bir mesaj attı ve cebine geri soktu.

"Johnny mi?"

"Bizi alması için haber veriyorum."

Bu şoför işi biraz uygun ama yine de çok tuhaftı. Tekrar konuşmadan önce birkaç vuruş bekledim.

"Sana prezervatifsiz atladığım gerçeğini konuşacak mıyız?"

Rix sırtıttı. "Bir saniye bile bekleyemedim ama bunun beni rahatsız ettiğini söyleyemem."

"Yani ıldırmadın mı?"

Başını salladı. "Sen korkuyor musun? Doğum kontrol hapı kullanıyorsun, değil mi?"

"İğne, yani sorun yok. Ve test yaptırdım. Temizim."

Rix kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "O zaman sorun yok. Seni hiçbir şekilde riske atmam, hele bunu hiç yapmam. Daha önce hiç kullanmamıştım ve bundan sonra tekrar kullanmaya başlamak için acele ettiğimi söyleyemem."

Kafamda süregelen *senin için iyi miydi* sorusu *da böylece son bulmuş* oldu. Elbette iyiydi. Biraz daha dik durdum, gururla omurgamı dikleştirdim. Her ne sebeple olursa olsun, benim ona duyduğum hayranlığın aynısını Rix de bana duyuyordu. Hâlâ anlamamıştım ama bunu sorgulamayacaktım. Çok fazla soru parıltıyı köreltecekti, çünkü çoğuna verecek cevabım olmadığından emindim.

Şimdilik anı yaşayacak ve elimden geldiğince tadını çıkaracaktım. Her şeyin bir anda elimden alınabileceğini çok iyi biliyordum ve bu deneyimin kıymetini bilmeyi kaçırmayı reddediyordum.

Rix beni arabaya kadar götürdü, bir eli sırtımdaydı. Bu, onun varlığında her zaman hissettiğim güven duygusunu pekiştirdi. Sanki hiçbir şey bana dokunamazmış gibi. Bu duyguyu en az onu arzuladığım kadar arzuluyordum.

Cipe bindik ve ilerlerken Rix Johnny'ye talimatlar verdi. "Kadınımın evine dönüyoruz. Daha önce gittiğimizden farklı bir yoldan gidin ve takip edilmediğimizden emin olun."

Takip edilmek mi?

"Diğer çetenin sizi takip edeceğinden mi endişeleniyorsun?" diye sormadan önce koltuğuna yerleşmesini bekledim.

Rix omuz silkti. "Bu her zaman mümkün. Kimseyi doğrudan sana yönlendirmeme gerek yok. Oraya giderken emin olmak için uzun ve dolambaçlı bir yol izledik."

Ne zaman beni ve güvenliğimi önceleyen bir şey söylese ya da yapsa, biraz daha düştüm, biraz daha sert düştüm. Dürüst olmak gerekirse, kimi kandırıyordum ki? Geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçmiştim.

Birkaç dakika yerine yirmi beş dakika sürdük ve en sevdiğim küçük lokantanın önünden geçerken Johnny'den kenara çekmesini istedim. Rix kaşını bile kaldırmadan Johnny'ye koşup bize biraz getirmesini söyledi. Daha evime varmadan onları mideye indirdik. Bu da şu soruyu gündeme getirdi.

"Ön kapıdan mı gireceksiniz?"

"Komşularınız rezil olur."

Komşularım ailemin iyi arkadaşlarıydı ve babamın isteği üzerine evimi oldukça yakından izliyorlardı.

"Umurumda değil." Beyan etmeye en çok yaklaştığım cümleydi bu. "Olabilir."

"Umurumda değil."

Rix, Johnny'ye arabayı evimden iki blok ötede yavaşlattırdı. "Sanırım bu daha eğlenceli olacak." Kapıyı çekip açtı ve dışarı fırladı.

"Ne yapıyorsun?" "Seninle yarışacağım." "Benimle yarışmak mı?"

"İçeriye ilk kim girerse, bu gece onun sözü geçer."

Bu dikkatimi çekti. Ama cevap verecek zaman yoktu çünkü Rix çoktan kapıyı kapatmıştı.

Boş yolcu koltuğunun arkasına bir tokat attım. "Acele et!"

Johnny kıkırdadı, alçak sesle ve paslı, Rix'in görmesini istemediği bir şey görmese de, kesinlikle çok şey duyduğunu gösteriyordu.

Bir köşeyi döndü ve bir sonraki dur işaretinde yavaşladı, araba salyangoz hızında ilerliyor gibiydi. Koltuğa tekrar vurma isteğimi engelledim. Zar zor. Bunun yerine komşuların evlerinin bahçelerini taradım, zihnim Rix'in tuğla duvarları tırmanma ve bahçe kapılarından atlama görüntüleriyle doldu.

Johnny sokağımın köşesindeki dur işaretine yanaştığında, kapıyı çekip açtım ve dışarı fırladım.

"Ne-"

"Bıraktığın için teşekkürler!" Kapıyı kapatıp topuklarımın üzerinde kırık kaldırımdan aşağı inerken omzumun üzerinden fırlattım. Kapımdan içeri girdim ve anahtarımı bulmak için el çantamı açtım. Revakın kilidini açarak aceleyle iç kapıya gittim ve kilidi açtım. Alarımın çalmasını bekledim ama sessizdi.

"İmkani yok. Olamaz-"

"Neye sahip olamazdı?" Rix merdivenimin yanındaki duvara yaslanarak konuştu.

"Sen nasıl yaptın?"

Onu daha yakından inceledim, ceketinde yırtık ya da bembeyaz gömleğinde leke aradım. Görebildiğim tek leke yakasındaki kırmızı ruj lekесiydi, takım elbise ceketinin altından görünüyordu. *Oops*.

Yanına geçtim ve düğmeye uzandım. Rix'in kaşları kalktı ama takım elbisesinin düğmelerini açıp ceketini omuzlarından indirirken itiraz etmedi.

Onu ses sönümleme cihazı olarak kullandığımda gömleğini mahvetmişim. Ama *belki* tutmazsa kuru temizlemeci yine de çıkarabilirdi.

Ellerim üst düğmeye gitti ve Rix'in parmakları benimkileri kapadı. "Vay canına, düşes. Kurallara göre ben kazandım ve kararları ben veriyorum."

"Şşşt. Gömleğini kurtarmaya çalışıyorum."

Yakasına baktı, ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Bunun nereden geldiğini bildiğinden oldukça eminim."

"Bu da demek oluyor ki lekenin yerleşmemesini sağlamak benim sorumluluğum." Parmaklarını kenara çekip ceketin düğmelerini açtı, sonra da gömleği kollarından sıyırdı.

Rix hiçbir şey söylemedi ama gömleği çekiştirmeden önce manşetlerini açmayı hatırlayarak durakladığında gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

"Birkaç dakikaya dönerim," dedim ve çamaşır odasına ve lavaboya doğru döndüm.

Ben daha ikinci adımı atamadan Rix'in iri eli koluma dolandı. "Bekle."

Omzumun üzerinden baktım ve yüzündeki ifade görmeyi beklediğim şey değildi. Yoğun ama okunamaz bir ifadeydi. Sıcaklıktan çok ... Ne olduğunu çıkaramadım. Rix gömleği elimden aldı ve bir merdivenin üzerine fırlattı.

"Sen ne-"

Bedenlerimiz birbirine değene kadar beni kendine çekti.

"Hatırlayabildiğinden daha uzun süredir kimse benimle ilgilenmedi. Kimse istemedi. Düşünmedi. Ve sen bunu içgüdüsel olarak yapıyorsun. Dün geceki yaram," dedi ve hâlâ yan tarafını kaplayan küçük bandajı işaret etti, "ve şimdi de gömleğim. Bunun benim için bir anlamı var ve bana senin hakkında çok şey anlatıyor. İstememe izin vermemem gereken şeyleri istememe neden oluyor. Seni hayal etmekten kendimi alıkoyamadığım bir gelecek. Bana tavır takındığında, inatçı davrandığında, sikim içindeyken nasıl hissettiğini seviyorum ve gözlerine bakıp ikimizin de aklını başından almaktan daha çok istediğim bir şey yok. Bu iş nasıl olacak bilmiyorum ama olacak. Daha azıyla yetinmeyeceğim. Seninle değil. Hayatımda bir kez olsun, her şeye sahip olacağım."

Rix iki elini kırımın altından geçirdi ve tıpkı depoda yaptığı gibi beni kaldırıp merdivenlerden yukarı taşıdı. O zaman yarasını tamamen unutmuştum, ama şimdi bana hatırlattığı için, beni taşıırken kendine zarar vermesinden endişeleniyordum.

"Vuruldu, bu yüzden beni taşımamalısın," diye itiraz ettim. "Muhtemelen daha önce kendini yaralamışsındır. Tam bir aptaldım. Buna bir bakmalıyız."

Rix bana gülümsedi ama merdivenleri tırmanmayı bırakmadı. "Ben yapmadım. Ama umursamana sevindim." "Ama-"

"Şimdi susma sırası sende. Senden istediğim tek kelime daha fazlası, evet ve tam orası."

Ellerimin sıkıca tuttuğu boynunun arkasını sıktım. "Sen tam bir erkeksin."

Kalçalarını bana doğru iterek takım elbisesinin fermuarının arkasındaki ereksiyonunun sert uzunluğunu hissedebilmem için sırtıttı. "Çok doğru, öyleyim. Ve sen buna bayılıyorsun."

Ben de sevdim. Yani onu sevdim. Kelimeler boğazımda düğümleniyordu ama onları hecelere dönüştürüp seslendiremiyordum. İçimde kıvranıyorlardı, kurtulmak istiyorlardı ama şimdi zamanı değildi.

Birini seviyorsan, ona söylemek için beklememelisin çünkü başka bir şansın olmayabilir atasözünü biliyordum, ama bir şey beni geri tutuyordu. O da benim için aynı şekilde mi hissediyordu? Merdivenlerin tepesine ulaştığında ona karşı sallanarak kelimeleri bastırdım.

"Yani bu ilk olma ödülünü talep ettiğin anlamına mı geliyor? Pes edip bu gece dizginleri benim ele almama izin vermeyecek misin?"

Rix odama yaklaşırken yavaşladı ve yatağımın ayak ucunda tamamen durdu. "Dizginleri istiyor musunuz düşes?"

İstiyorum. Bunu hiç tereddüt etmeden biliyordum. Depoda liderliği ele geçirmiştim ve daha işim bitmemişti. Ona nasıl hissettiğimi söyleyemiyorsam bile gösterebilirdim.

"Evet, biliyorum."

"O zaman benim karar vermem, dizginleri sana verdiğim anlamına geliyor." Beni yatağa yatırdı ve geri çekildi. "Beni nerede istiyorsun?"

"Tam şurada."

Ayağa kalktım ve bluzumun düğmelerine uzandım. Düğmeleri teker teker açtım, bakışlarım Rix'te, onunkiler de ellerimdeydi. Hareketlerim karşısındaki mutlak büyülenmişliği, bu gece daha önce hissettiğim cesareti yeniden canlandırdı. Bu adamın önünde diz çökmek istiyordum.

Bluzumu yatağın üzerine bıraktım. Eteğim, topuklu ayakkabılarım ve sütyenimden başka bir şey giymeden öne doğru adım atarak kendimi yere bıraktım ve ellerimi onun kalçalarına koyarak kendimi sabitledim.

"Ne yapıyorsunuz düşes?"

Başımı kaldırdığımda dudaklarında yumuşak bir gülümseme gördüm. İçimdeki baştan çıkarıcı kadını yönlendirerek kendi dudaklarımın yukarı kıvrılmasına izin verdim. Evet, dizlerimin üzerindeydim ama dizginleri bana vermişti ve bu da gücün bende olduğu anlamına geliyordu.

"Sanırım ne yaptığımı biliyorsun." Kemerine uzandım ve düğme ve fermuara gitmeden önce tokasından kaydardım ve horozunu serbest bıraktım.

Depoda elimi ona dolamıştım ama dudaklarımı ona götürmeye fırsatım olmamıştı. Stüdyomda yarıda kesildiğimiz o günden beri bunu yapmak için yanıp tutuşuyordum. Parmaklarım kalın şaftının etrafına dolanırken birbirine değmiyordu ama yine de aşağı yukarı okşadım.

Dilim oyuna katılmak için dışarı fırladı ve Rix ellerini saçlarıma dolamadan önce inledi. Ama hareketlerimi yönlendirmeye çalışmadı. Dudaklarımı başının etrafına kapattığımda kendini ağzımın daha derinlerine itmeye çalışmadı.

"Kahretsin, çok güzelsin. Ve sadece sikimi almanı izlemeyi sevdiğim için değil."

Onu daha derine çekerken inledim, dilimle ve ağzımla onu çalıştırdım, inlemelerinin ve mırıldandığı övgülerin sesini sevdim. Beni teşvik ettiler ve daha da cesaretlendim, kontrolünü kaybetmesini istedim.

Kalçaları bilinçsizce yüzüme çarpınca yaklaştığımı anladım, sonra geri çekilip uzun aletini ağzımdan çıkardı.

"İşim bitmemişti," diye itiraz ettim.

Rix saçlarımı tutmaya devam etti ve bakışlarıyla buluşmak için yüzümü yukarı kaldırdı. "Ağzına boşalmak istemiyorum. Aramızda hiçbir şey olmadan yine o daracık amına girmek istiyorum. Bunu düşünmeden edemiyorum."

Surat asmayı düşündüm ama bununla da başa çıkabilirdim. "O zaman ben de üstte."

Yüzüne tembel bir gülümseme yayıldı. "Dizginleri sana verdim, bu yüzden Sadece bana binmen doğru olur."

Pantolonunu kalçalarından aşağıya doğru itti ve yatağa oturmak için hareket etti. Baş tarafa doğru kayarak kendini tam ortadaki yastığa yasladı.

Ne kadar güzel olduğunu aklım almıyordu. Ona kafamda böyle seslenmemden nefret ederdi ama gerçek buydu. Cildinin karamel tonu, kollarını ve göğsünü kaplayan siyah ve gri mürekkep. Hepsinin altında yatan ağır kaslar.

Kendi başına bir başyapıttı. Onu resmetmek zorunda kalmam çok mantıklıydı ve ellerim bir kez daha fırça tutmak için kaşınıyordu.

Sonra görüşürüz. Şu anda, zevkimi alacak ve bu adamın yıldızları görmesini sağlayacaktım. Belki de benden önce gelen tüm kadınları unutacaktım.

"Bir şey mi bekliyorsunuz, düşes?"

Başımı sallayarak arkamdan eteğimin fermuarına uzandım ve aşağı kaydurdum. Yere düştü ve bir adım öne çıktım. Sırada sütyenim vardı, büyüyen giysi yığınının yanına atılmıştı.

Yatakta emekleyerek üzerine çıktım ve göğsüne, kalbinin üzerine bir öpücük kondurdum. Bir diğeri boynuna, çenesine ve sonra dudaklarına. Altımdaki tüm o tasmalı güç benimdi.

O benimdi.

Ona dediğim düşes gibi görünmüyordu. Bir kraliçeye benziyordu. Gece kadar siyah saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Göğüsleri yüksek ve sıkıydı, ağzım için mükemmel boyuttaydı.

Ona dizginleri eline alabileceğini söylemiştim ve bunda ciddiydim ama kendimi ona dokunmaktan alıkoyamıyordum. Amını sikimin üzerine yerleştirirken ellerim kalçalarındaydı. Sıcak, kaygan ısı onu kaldırıp sikime gömme dürtüsüyle savaşmamı sağladı.

Evet, daha önce de kadınları istemiştim ama hiç böylesini istememiştim. Valentina ile tüm bahisler kapandı. Tüm kurallar yıkılmıştı. Tüm standartlar yıkılmıştı. O çok daha fazlasıydı. Ve o benimdi.

Parmak uçları çenemden başlayıp boynumdan aşağı iniyor, köprücük kemiğimden göğsüme, karın kaslarımdan parmak uçlarıma kadar süzöldükten sonra tekrar kollarımdan omuzlarıma doğru kayıyordu. Öne doğru kayarken ve sikimin üzerinde sallanırken ellerini kavrayarak kapattı.

Hay sikeyim. Bunun hakkını verecek kadar uzun süre dayanamayacaktım. Sikimi çoktan ağzına almıştı ve bunu yaptığında neredeyse kendimi tutamayacaktım. Onu bir ömür boyu becermek yeterli olmayacaktı, özellikle de benimki kadar kısa olacağı tahmin edilen bir ömür.

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım, kalçalarını tutmaya devam ettim, bana karşı hareket etmesine yardım ettim, kalçalarımı açtım, böylece klitorisi horozumun başı boyunca sürüklendi. Çoktan kızarmıştı, göz bebekleri büyümüşü ve nefes alış verişi ağırlaşmıştı. Kadınımda sınıra yakındı, bu da bunun şimdiye kadarki en uzun yolculuk olmayabileceği anlamına geliyordu, ama yine de patlayıcı olacaktı.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı, omzumu bırakarak elini sikimin etrafına sardı ve girişine doğru eğdi.

Mükemmel yakıcı sıcaklık duyularımı çaldı ve tek yapmak istediğim kalkıp içine dalmakken kontrolü elinde tutmasına izin vermek için her şeyimi harcadım. Ama Valentina beni fazla bekletmedi. Her hareketinde inleyerek ve sıkarak sikimi santim santim aşağıya kaydırdı.

O an, daha önce hiç yaşamadığım bir mükemmellik parlaklığına büründü. Valentina'nın tutkuyla kızarmış güzel yüzü, bana ve sikime olan ihtiyacı her özelliğine yazılmıştı. Onunla ilgili her şey, şimdiye kadar karşılaştığım en seksi paketi oluşturmak için birbirine bağlıydı.

Donup kaldığında düşüncelerim dağıldı, sikim onun daracık amına gömüldü ve klitorisini çalıştırarak ileri geri sallanmaya başladı.

Bundan daha iyisini yapabiliriz.

Kalçasının etrafını sarmak için bir elimi uzattım, başparmağım klitorisini ortaladı ve aşağı bastırdı. Bir fünyeye vurmak gibiydi.

"Aman Tanrım." İnledi, kasları etrafımda kenetlenirken kalçaları elime doğru büküldü. "Durduramıyorum."

"Durma, bebeğim. Benim için gel."

Başı geriye düşerken ve kasları titrerken, iki elimle kalçalarını sıkıca kavradım, onu kaldırıp sikimin üzerine indirirken klitorisine baskı uyguladım, kalçalarım her harekette yukarı pompalıyordu.

"Duramıyorum," diye fısıldadı, tekrar gerilmeden hemen önce meme uçları sıkılaştı. Sırf yüzünü o şekilde görebilmek için onu tekrar tekrar boşaltmak istiyordum.

Kendi doruk noktam uyarı vermeden bana çarptı ve onu tutamadım.

"Siktir," diye kükredim odaya, boşalırken onu sikimin üzerine sertçe çektim.

Onu sevmiştim.

Ve bu her şeyi değiştirdi.

32 Valentina

RIX içimdeki bir tür vahşiliği serbest bırakmıştı ve ben onu dizginlemek istemiyordum. Kollarına sarılarak uykuya daldım ama uzun süre uyuyamadım çünkü onun da içinde bir şeyleri serbest bırakmış gibiydim. Gece beni iki kez uyandırdı, ilkinde ağzı göğüslerimdeydi, ikincisinde ise içime kayıyordu. Bayılmışım. Onu sevmiştim. Ve yatağında o olmadan bir gece daha geçirmek istemiyordum.

Üçüncü seferde beni uyandıran pencereden giren güneş oldu. Gözlerimi açtığımda sırtımdaki ısı eksikliğini hemen fark ettim. Bütün gece Rix'in kollarının güvenliğindeydim ve bunu özlemiştim.

Gitti mi?

Hâlâ yarı uykulu bir halde, kaslarım gevşek bir şekilde yataktan yuvarlandım. Banyo kapımın arkasında bornozumu buldum ve üzerime geçirdim. Evim sessizdi. Kahve ve hâlâ yatağında olması gereken adamı aramak için merdivenlerden mutfığa doğru ilerlerken, tezgâhın üzerinde bir not görünce durdum.

Bir şeyle ilgilenmem gerekiyordu. Müsait olduğumda dönerim. Bu sabah seni bırakmak istemedim.

İmzasızdı ama Rix'in ondan geldiğini anlamam için notu imzalamasına gerek yoktu. Kahve makinemin zamanlayıcısı çalıştı ve nefis kokusu mutfığı doldurdu.

Yudumlarken beynim bir olasılıktan diğerine koşuyordu. Dün gece ortaya çıkan cüretkâr kadın, bu gece bana gelmek istiyordu.

tekrar oynuyordum ve onu kucaklıyordum. Sonunda kurbanlığın kalan iplerinden kurtulmuştum ve artık bir bütündüm. Rix beni iyileştirmemişti ama kendimi iyileştirmem için bana motivasyon vermişti.

Bunun için her zaman minnettar olacaktım ama onu sevmemin nedeni bu değildi.

Müşteriler ve satışlarla dolu sekiz saatin ardından Rix'ten hâlâ haber yoktu ve bu sessizlik beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Bu muhteşem günü kutlamak istiyordum ve onun da benimle birlikte kutlamasını istiyordum. Onun dünyasının büyük bir kısmının benim için asla var olmayacağını anlıyordum ama böyle zamanlarda kendimi tamamen karanlıkta hissediyordum.

Ama bu, yardımcı bir mesaj göndererek onu yaptığı işi bitirmeye teşvik edemeyeceğim anlamına gelmiyordu. AÇIK işaretini KAPALI'ya çevirdim ve alternatiflerimi değerlendirdim.

Rix'e göre, görünmeyen bir adam beni izliyordu, bu yüzden korkusuzca Bourbon Caddesi'nde bu saatte bile turistlerle dolu olacağını bildiğim bir kulübe doğru sokaklarda yürüdüm. Tanıdık bir yüz görme ihtimalim yok denecek kadar azdı. Birkaç boş bar taburesinden birine yerleşirken mesajı gönderdim.

Mesaj üç parça bilgi içeriyordu. Nerede olduğum, külot giymediğim ve onu şu anda içimde ne kadar çok istediğim.

Eğer bu adamı sarsamıyorsa, ne sarsabilirdi bilmiyorum.

Barı birkaç sert görünümlü adam doldurmuştu ve ben gizlice onlara baktım, hangisinin bu akşamki bebek bakıcım olduğunu merak ediyordum.

Ya hiç bakıcım yoksa? Ya yanlış bir güvenlik duygusuna kapılmışsam ve Rix'in düşmanlarına karşı tamamen savunmasızsam?

Hayır, işte burada güven devreye giriyordu. Dışarıdaki tehditleri benden daha iyi değerlendirebilirdi ve önleyebileceği bir şeye karşı beni korumasız bırakmayacağına kesinlikle güveniyordum.

Yine de gardımı düşürmedim.

İlk margaritamın sonuna yaklaşmıştım ki, tenimde bir farkındalık titremesi belirdi. Ağır saçlarımı omzuma atarak sağıma baktım. Koyu renkli, dövme kollar bara yaslanmıştı.

"Sana bir içki daha ısmarlayabilir miyim?"

Rix'in derin sesi sert bir ipek gibi etrafımı sardı.

"Genelde yabancıların bana içki ısmarlamasına izin vermem."

Yabancılar deyince tek kara kaşım havaya kalktı. Evet, oynamak istiyordum ve o da mesajı net bir şekilde almıştı.

"O zaman sanırım bu seni oldukça akıllı bir kadın yapıyor, çünkü çoğu yabancı sadece seni içkiye alıştırmaya çalışıyor, böylece ara sokakta bir şeyler hissedip seni otellerine geri götürebilecekler."

Boş bardağımı öne doğru iterek bakışlarına karşılık verdim. "Ama sen değilsin?"

Rix barmene işaret etti ve barmen saniyeler içinde geldi. İlk oturduğumda servis almamın beş dakika sürmesi gibi bir şey değildi bu. "Hanımefendi için bir margarita daha, ben de bir double Patrón alayım."

İçkiler önümüze gelene ve barmene büyük bir hesap verene kadar cevap vermedi.

"Ne olacağını zaten biliyorum, o yüzden uğraşmaya gerek yok," dedi.

"Bu doğru mu?" Bana uzattığı buzlu margaritayı kabul ederken ses tonum flörtöz ve meydan okuma doluydu. Tatlı sıvı dilime vurdu. "Sana kesin bir şey gibi mi görünüyor?"

Rix kadehini geri devirdi ve bardağı arkasındaki masaya koydu. Yüzünü ona dönmek için bar taburemi çevirerek bacaklarımın arasına kayd. Eteğim kalçalarımın kadar yükseldi. Bu hareket, iç çamaşırımın olmadığının aşırı derecede farkına varmamı sağladı. Dizime inen ve eteğimin altından yukarı kayan el, farkındalığımı aşırı ihtiyaç haline getirdi. Derin derin içtim, bardağımın yarısını boşalttım.

Turistler ne yaptığımıza aldırmadan eğlenip gülerken kulüp müziğinin ritmi etrafımızda gümbürdüyordu. Bu beni cesaretlendirdi, bana herkesin içinde dokunulmasını istememem gereken şekillerde dokunmasını istememe neden oldu. Dün geceki kapalı kabini düşündüm ve daha cesur olsaydım, onu bir depoya çekmek yerine elini tutup eteğimin altına iterdim ve sahnedeki erotik sahneyi izlerken bana dokunmasına izin verirdim.

Merkezimdeki ısı kayganlaştı ve şu anda bile onun için ne kadar ıslak olduğumu hissetmesini istedim. Bir yudum daha aldım ve içkimi bitirdim. İhtiyaçla birlikte damarlarımda dolaşan sıvı cesaretle bar taburemde öne doğru kaydım, bacaklarım dizlerinin etrafında daha da açıldı ve Rix'in gözleri elini daha yukarı kaydırmadan önce bir saniyeliğine genişledi.

"Bir erkeği baştan çıkartıyorsunuz düşes."

"İyi ki baştan çıkarmak istediğim adam o."

Parmakları istediğim yerin bir santim yakınındaydı ama yine de bana dokunmadı. Barmenin sesi araya girdi ama ben kıpırdamadım.

"Bir tur daha?"

"Evet." Rix boştaki elini cebine soktu ve barın ştne bir banknot attı. Bu hareketi yaklaşmak için kullandı ve bir parmağı yarığımdan geçip okşarken dudağımı ısırđım.

Rix'in gözlerinde gümüş rengi bir ateş parladı ve acaba benimkiler de karanlık bir kıvılcım mı çaktı diye merak ettim. Onu istiyordum. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Barmen ikilerimizle döndüğünde Rix başıyla parayı işaret etti. "Her şey hazır."

Bana içkimi uzatırken elindeki kadehi görmezden geldi.

"Bir daha asla margarita aklına gelmeyecek ve o daracık amını elime boşalana kadar nasıl parmakladığımı hatırlamayacaksın," diye fısıldadı kulağıma.

Bir yudum aldım, bir parmağını içime sokarken elimin titrememesini diledim.

Oh Tanrım. Parmağını içime sokup çıkararak benimle dalga geçerken bardağı daha sıkı kavradım.

"Bu doğru mu?" Mırıldandım, şımarık görünmeye çalışıyordum, oysa gerçekte yaptım şey kalçalarımın onun dokunuşuna sürtünmesini engellemek için savaşmaktı.

"Bu doğru. O içkiyi bitirmeden önce, boşalıırken dudağını ısırmanı ve ağlamamak için kendini zor tutmanı sağlayacağım."

İşte o zaman Rix'in başparmağı harekete geçti ve klitorisimi buldu.

Bardaki tüm gürültü kulaklarımda titreşen kan tarafından bastırıldı. Görüş alanım sadece Rix'e daraldı ve vücudumda dönen her his onun dokunuşuna odaklandı. Orgazmım hızlı, yoğun ve kr ediciydi.

Gözlerimi sıkıca kapattım, kadehimi bara çarptım ve kolunu kavradım. Tırnaklarım batıyordu ama tutuşumu gevşetemiyordum. Dişlerim bastırdıka dudağım acıyordu. Bağırmamak için kendimi zor tuttum ve tekrar itip bastırdığında neredeyse savaşı kaybediyordum.

Zevk iimin her santimini yalıyordu, kolunu çekiştirdim, yeterince içtiğimi ve daha fazlasının beni halka açık bir gşteri haline getireceğine dair sessiz bir yalvarış. Rix merhametle elini bacaklarımın arasından çekti. Tavandaki kulüp ışıklarından gelen neon ışıkları altında parmak uçlarının derisi parlıyordu. Benden.

Rix parıltıyı silmek yerine parmağını ve başparmağını emerek temizledi.

"Hazır mısın?" diye sordu, sanki az önce hayatımın en erotik eylemlerinden birini izlememişim gibi.

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Oynamaya hazır olarak gelmişim ve oyun olabilecek en iyi şekilde üzerime çevrilmişti.

Rix beni bardan dışarı çıkardı, eli belimdeydi. Johnny Escalade'i iki blok ötedeki bir ara sokağa park etmişti. Rix kapıyı açıp beni içeri kadar takip ettiğinde, cıp ileri doğru yuvarlandı. Johnny bizi takip eden kimse olmadığından emin olana kadar dönüp durduk. Bu sefer evimin önündeki kaldırımın kenarına çekti.

Rix'e baktım ve yüzündeki ifadeden içeri gelmeyeceğini anladım.

"Bitirmem gereken bazı işler var, döneceğim."

"Ne tür bir iş?" Soru ben daha durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Bir cevap alamayacağımı biliyordum. Hatta bir cevap istediğimden bile emin değildim.

Rix'in yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Sadece çalışıyorum. Müsait olduğumda döneceğim."

"Sözünü kestim." Suçluluk duygusu içime işledi ama bu son bir saati hiçbir şeye değişmezdim.

"Sen asla bir kesinti değilsin." Sözleri açıkça yalandı.

"Meşgulsen neden geldin? Gelmene gerek yoktu."

Rix bir elini yüzüme doğru kaldırdı. "Eğer kadını yalnız içtiğini söylüyorsa, ben onu yalnız bırakacak bir adam değilim."

"Yine de-"

"Merak etmeyin. Yakında döneceğim." Eğildi ve yanımdan geçip kapıyı açmadan önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Bekleme."

"Dikkatli ol," diye fısıldadım, dudaklarımı yanağına bastırarak. Ne yapmak için dışarı çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şeyden emindim. "Seni kaybetmek istemiyorum."

"Kaybetmeyeceksin."

Sadece haklı olmasını umabilirdim.

UYUŞTURUCU. PARA. SİLAHLAR. Yıllardır benim dünyam onlardı ama artık çıkmaya hazırdım. Valentina yaptığım işi yaparken yanımda tutabileceğim türden bir kadın değildi ve ben de onu bırakmaya niyetli değildim. Bırakabileceğim şeyler uyuşturucu, para ve silahlardı. Ama oyuna benim kadar bağlı olduğunuzda, hiçbir şey basit değildi.

Johnny ve ben buluşma ayarladığım depoya gittik. Hennessy hâlâ etrafı kokluyor, kardeşinin kirli olmadığına dair kanıt arıyordu. Kaset için bir ödül teklif etmişim ve bilemezsiniz, para konuşuyordu.

İronik bir şekilde bugün kaseti NOPD'nin başka bir çalışanından alıyordum. Bu dünyada hiç kimse ve hiçbir şey görüldüğü gibi ya da görüldüğü gibi değildi. İyiler hep iyi, kötüler de hep kötü değildi. Hayat hakkında bir ders daha.

Neden felsefe yapmaya başlamıştım ki? Hennessy'nin istediği bir şeyi almak için buradaydım ve sonra onu Valentina'dan sonsuza dek uzaklaştıracaktım.

İçeri girdiğimde depo karanlık ve sessizdi. Yirmi yıl önce Mardi Gras geçit töreninin güzergâhının değişmesinden sonra terk edilmiş olan eski tuğla binada hâlâ hiç yerinden oynatılmamış kırık dökük şamandıra parçaları duruyordu. Tam NOLA'ya göreydi.

Gregory Herman kollarını kavuşturmuş, gözlerini büyüten kalın çerçeveli gözlükleriyle içeride bekliyordu. Her seste zıplamasına bakılırsa bir şeylerin etkisinde olmalıydı, çünkü bu kadar gergin olmasının imkânı yoktu. Yapabilir mi? Bir yıldan az bir süredir karakolda çalışan bir teknoloji

Kaynaklarımın söylediğine göre, pek saha çalışması yapmazmış ama bilgisayarlar, gözetleme ve diğer konularda çok bilgiliymiş.

Ben Herman'a yaklaşıırken Johnny arkamdaydı. "Yalnız mısın?" diye sordum. Binayı aramak için zaman ayırmamıştım ama onu bu kadar ürkütebilecek bir başka şey de buydu. "Çünkü eğer değilsen, sen ve yanında getirdiğin her kimse, oldukça tatsız bir akşam geçireceksiniz."

Başını şiddetle salladı, neredeyse gözlüklerini yerinden çıkaracaktı. Gözlüklerini burnuna yerleştirirken kekeledi: "Hayır, efendim. Sadece ben. Kimsenin ne yaptığımı bilmesini istemedim."

"Çünkü yasaları çiğniyorsunuz ve bunu kendiniz yaptığınız için hapse girebilirsiniz."

Parayı teslim etmeden önce sonuçlarının onun için açık olduğundan emin olmak istedim. Ondan da böyle bir izlenim almamıştım.

"Sanırım. Yani, bu sadece bir dosya. Büyütülecek bir şey değil."

Pişmanlık duymaması amirlerini rahatsız edebilirdi ama benim için sorun değildi.

"Aynen öyle. Ve yardımın için iyi bir ikramiye alacaksın. Zarar yok, faul yok."

Herman başını salladı. "Doğru.

Kesinlikle." "Öyleyse dinleyelim."

"Dinlemek mi?" diye sordu.

"Kaydı." Şaşkın ifadesi üzerine ekledim: "Dinlemeden para vereceğimi mi sandın? Beni dolandırıyor olabilirsin Herman, ama bence bunu denemeyecek kadar iyi bir adamsın."

"Yemin ederim değilim. Hepsi burada. Özel olarak dinlemek istersin diye düşündüm. Yani, bu büyük bir şey olabilir. Sesleri tanımıyorum, o yüzden pek yardımcı olamayacağım."

"Şimdi dinliyoruz ve sonra ikimiz de günümüze devam edeceğiz." "Oh, tamam. Sanırım bu iyi." Cebinden bir USB bellek çıkardı. cebinde. "Bilgisayarınız var mı?"

Bilgisayarı Herman'dan alıp Johnny'ye döndüm. Dizüstü bilgisayarı çoktan çıkarmış ve elinde açmıştı. USB belleği yerine yerleştirdim, dosyayı buldum ve PLAY tuşuna bastım.

Önce sadece statik bir ses duydum, sonra bir konuşma başladı.

"Sana işimin bittiğini söylemiştim."

"Ben de sana bitmediğini söyledim. Bırakmaya hazır olmadan önce en az üç ya da dört turumuz daha var."

"Çok fazla risk alıyorsun, Hennessy."

Hay sikeyim. Cevaplarımı almak için daha fazlasını duymama gerek olmasa da kaydın sonuna kadar dinledik.

Elimi uzattım ve Johnny içine bir zarf koydu. "İyi çalışmanız için," dedim.

Herman zarfı aldı ve ikiye katlayıp pantolonunun cebine soktu. "Sanırım ben yoluma gideceğim."

"Öyle yap."

Herman depodan çıktı ve ben lanetimin odada yankılanması için birkaç uzun dakika bekledim.

Lanet olsun. Hennessy kadını elde etme konusundaki inatçı kararlılığıyla şu anda beni ne kadar kızdırsa da, bunu onun için istemiyordum. Bu, herhangi birine vermek istediğim türden bir haber değildi. Ayrıca ondan saklayacağım bir şey de değildi.

Depodan çıkmak için dönmeden önce Johnny'ye "Hadi gidelim," dedim. Çok uzaklaşmadan bir sürtünme sesi dikkatimi çekti. Bir adım daha atmadan önce ikimiz de silahlarımızı sesin geldiği yöne doğru çektik.

"Dışarı çıkın yoksa ölürsünüz." Ses tonum rahattı ama kelimelerim öyle değildi.

D-Rock gölgelerin arasından çıktı.

"Kasabaya dönmüş ne halt ediyorsun?" Silahımı indirerek talep ettim.

Onun yerine onu vurmadığım için şanslıydı. Teyzesinin misafir odasında y at m a s ı ve benim açık iznim olmadan bir daha Louisiana'ya adım atmaması gerekiyordu. Dikkatsizliği insanların hayatına mal olmuş ve başıma büyük bir bela açmıştı.

"Seninle konuşmam gerekiyordu."

"Telefonlar bunun için var, dahi."

"Hayır, dostum. Buraya dönmem gerekiyordu. Kız arkadaşımı görmeliyim."

"Kız arkadaşının seninle işi bitti. Çoğu kadın kaçırılmaktan ve bir hafta boyunca kaçırılmış olarak kalmaktan hoşlanmaz ve bunun da ötesinde, erkekleri olmayan insanlar tarafından kurtarılmayı pek sevmezler."

"Ama ben-"

"Tek yaptığın bir savaş başlatmaktı. Başıma daha fazla bela açmadan siktir olup gitmelisin. Sana yakın zamanda yüzünü görmek istemediğimi söylemişim."

"Ama Trinity-"

"Sanat okuluna gidiyor ve senin gibi bir çete üyesinin onun hayatıyla daha fazla oynamasına ihtiyacı yok. Kız çok zeki. Bir yerlere gelecek. İhtiyacı olan şey sen değilsin."

D-Rock'ın yüzü çirkin bir kaş çatmaya dönüştü. "Tencere dibin kara, seninki benden kara değil mi? Kahretsin, o zengin kaltağın kıcına o kadar girmişsin ki, beni Trinity'ye yapmakla suçladığın gibi onu da aşağı çektiğini göremiyorsun bile." Acı acı güldü. "Sen bir çete üyesisin ve o da kraliyet ailesinden sayılır. Ona dokunmaya hakkın yok, ama bunu anlamıyor gibisin, değil mi? İkinize ne olacağını sanıyorsun? Onun süslü evlerine taşınıp sonsuza dek mutlu mu yaşayacaksınız?"

Eğer silahım hala çekili olsaydı, onu susturmak için tetiği çekmek isterdim. "Bu saçmalıkların hiçbiri seni ilgilendirmez, bu yüzden kendine bir otobüs bileti almanı ve seni gönderdiğim Bumfuck'a geri dönmeni ve çağrılana kadar beklemeni öneririm."

D-Rock'ın yüzü öfkeyle buruştu. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Ben artık serseri bir çocuk değilim, Rix. Bedelini ödedim. Söz hakkım var."

Ona doğru yürüdüm. Artık yeterdi. "Ben sana söylemedikçe söz hakkın yok. Hâlâ serseri bir çocuksun çünkü kendi isteklerini ön planda tutmadan hiçbir karar veremiyorsun. Kendini öldürtmeden önce büyümen gerek. Ya da ben seni öldürmeden önce."

"Siktir git, Rix."

Bu kadar piç yeter. Aramızdaki mesafeyi kapattım ve onu boğazından yakaladım, ayağa kaldırdım ve sırtı beton duvara çarpana kadar ilerledim. Eğer ekibim bana saygı duymuyorsa, artık ekibin bir parçası değillerdi. Aptalın teki olduğu için ona hak ettiğinden fazla şans vermiştim ama bu son şansıydı.

"Bir daha benimle böyle konuşursan, seni ellerimle öldürürüm. O boktan beynine bir kurşun bile sıkmayacağım çünkü zaten çok fazla şey harcadın. Kızla işin bitti. Açıklamana gerek yok. O bokun icabına bakacağım. Ve eğer bir daha benim kadını hakkında konuşursan, ben seni bitirmeden çok önce ölmüş olmayı dilersin."

Ve her kelimesinde ciddiydim. Ellerim temiz değildi. Ama benim dünyamda amaçlar araçları haklı çıkarırdı ve ben de bu işi hallettim. Birkaç adım sonra bu hayattan çekip gidebilirdim.

Diğer taraftaki özgürlüğün tatlılığını şimdiden tadabiliyordum. Çok kalmadı.

D-Rock tutuşuma karşı guruldadı ve onu sertçe salladım.

"Beni anladın mı?"

Onu ayağa kaldırmadan önce sarsak hareketlerle başını salladı. "Beni bir daha sına. Bu senin son şansın. şimdi defol git. gözümün önünden."

Gömleğini dzelitti ve bana ters ters baktı. Tüm düşünceleri yüzünden okunuyordu ama ağzını amayacak kadar akıllıydı.

"Ben gidiyorum," diye tkrdkten sonra topuklarının üzerinde dönüp depodan dışarı ıktı.

"Hadi buradan defolup gidelim Johnny. Burası beni ileden çıkartıyor."

"Elbette patron."

34 *Valentina*

MASKENİN yüzümdeki baskısı beni bu hafta başına geri götürdü. Rix'e. Kulüp. Depo odasını hatırladığımda ürpermek için kendimi zor tuttum.

Bu gecenin amacı çok daha sıradan ama yine de değerliydi. Annem New Orleans Sanat Müzesi'nde, on dört yaşın altındaki tüm şehir sakinlerine ücretsiz olarak sunulacak yeni bir çocuk sanat programı için para toplamak amacıyla bir maskeli balo düzenlenmesine yardım etmişti. Asil bir amaçtı ve annem komitenin eş başkanlığını yapmasaydı bile, sanata olan tutkum göz önüne alındığında geri çeviremezdim.

Trinity gibi küçük kızları düşündüm. Onunla ilk kez on iki yaşında tanıştığımda ve Büyük'ümün Küçük'ü olarak atandığında sessiz ve utangaçtı. Ondan kelime koparmak dış çekmek gibiydi. Ama bir hevesle sanat malzemeleri getirdiğimde, çiçek açmıştı. Bunu, başka türlü bir yetenek keşfedemeyecek ve ünlü mavi köpekleriyle bir sonraki George Rodrigue olamayacak diğer tüm çocuklar için istedim.

Maskemi biraz daha sıkı bağlayarak aynaya baktım ve çocuklar için para toplanan bir etkinlikte tek bir çocuğun bile yer almamasının ironisine güldüm. Hayır, bu gece NOMA ışıltılı elbiseler ve derin cepli pahalı takım elbiselerle doluydu. Bağışlanan bazı parçalardan oluşan sessiz bir müzayede düzenleniyordu ve bilet fiyatlarına ek olarak bağış toplanıyordu.

Kadınlar tuvaletinden çıktım ve ailemi aramak için balo salonunda dolaşmaya başladım. Katılan pek çok kişiyi tanıyordum, ancak maskeler kimliklerini yeterince iyi gizlediği için pek çoğunu teşhis edemiyordum.

Bu şehirde bir maske taktığınızda norm olduğu gibi, insanlar daha müstehcen giyinmekte, daha yüksek sesle gülmekte ve daha cesur davranmakta kendilerini özgür hissediyorlardı. Açık barı biraz fazla zorlamış olduğu anlaşılan çok yakışıklı bir beyefendiyle çoktan karşı karşıya gelmiştim. Sanırım bu kötü bir fikir değildi.

En kısa sıraya doğru yürüdüm. Elimde bir içkiyle bu gece çok daha hızlı geçecekti. Para topladıkları davayı destekliyor olabilirdim ama bu, etkinlikten sonsuz bir keyif aldığım anlamına gelmiyordu. Evde, stüdyomda olmayı, malum adamın evime girmesini beklemeyi tercih ederdim.

Rix tüm öğleden sonra ve akşam boyunca ortalıkta yoktu ve mesaj atıp nerede olduğunu ve ne yaptığını sormak istesem de tereddüt ettim. Emin olduğum tek şey bu gece bir şekilde yatağıma gireceğiydi.

Elime bir bardak kırmızı aldım, odanın içinde bir tur attım ve babamı gördüm. Buradan bile, sessiz müzayede parçalarından birini işaret ederken gözlerinin annemin üzerinde olduğu belliydi, şüphesiz son teklifin neden korkunç derecede düşük fiyatlı olduğu ve birinin hala nasıl çalıntı bir fiyata alabileceği konusunda mükemmel nedenler veriyordu. Bu konuda uzmandı.

Babama doğru ilerledim.

"Bu akşam maskenle çok şık görünüyorsun."

Gülümsemesi hızlıydı ama benim olduğumu anlayınca yumuşadı. "Sevgili kızım. Çok güzel görünüyorsun."

Zümrüt yeşili elbisem uzun ve vücuda tam oturuyordu, arkadan dizlerimin hemen yanından geçen bir yırtmacı vardı. Yırtmaç olmasaydı, o şeyin içinde yürüyemezdim. Ön taraftaki V kesimi tam olarak daldırma sayılmazdı ama daha çok gurur okşayan cüretkâr bir kesimdi. Aylar önce almıştım ve takvimimde bu geceki etkinliği gördüğümde bana mükemmel bir seçim gibi gelmişti.

Kapıdan içeri girdiğimden beri aldığım bakışlar, cüretkâr sınırı gereğinden fazla zorlayıp zorlamadığımı yeniden düşünmeme neden oldu ama ben öyle düşünmüyordum. Normalde bir yardım etkinliğinde karşılaşılandan daha cesaretli bakışlara izin veren maskelerdi. Ve görünüşe göre babam bunun skandal olduğunu düşünmemişti.

"Sen de yakışıklı görünüyorsun."

Bardağını kaldırıp şarap kadehimin kenarıyla tokuşturdu. "Senin ihtiyar gerektiğinde hâlâ siyah kravat takabiliyor." Bana göz kırptı ve yudumladı.

Babamın smokin giymekten nefret ettiği bir sır değildi. Papyonlar onun baş düşmanıydı ve hiçbir siyah kravat etkinliği onu

Farklı bir şekilde. Onun konumunda, özellikle de annemin tüm davalarıyla, gülünç bir sayıya ulaşmıştı.

Anneme baktım, hâlâ şehrin muhteşem bir soyut silüetine teklif veriyordu. "Kendini çok iyi hissediyor."

"Tabii ki. Bu şehrin çocuklarının iyiliği için ceplerini boşaltıyor. İnsanların fonlarını yeniden kullanmaktan daha çok sevdiği bir şey olmadığını biliyorsun."

İnsanların fonlarını yeniden kullanmak. Bunu tarif etmenin harika bir yolu. "Harold! Maskenin altındaki sen misin?"

Bir adamın sesi arka plandaki müziği ve konuşmaları bölerek bize doğru ilerledi. Babamdan en az yirmi yaş daha gençti, şakaklarındaki biraz kır dışında saçları gece kadar siyahtı. Ayrıca smokin yerine takım elbise giymeyi tercih etmişti ve ona tam oturmuştu. Kendi maskesi yüzünün bazı kısımlarını gizliyordu ama kara gözlerini ve keskin çenesini gizlemiyordu. Yaşayan hiçbir kadının onun yakışıklı olmadığını iddia edebileceğini sanmıyordum.

"Garrett Hughes, yüzünü uzun zamandır görmemiştim. Şehir dışına taşındığını duydum."

Adamlar el sıkıştı ve Hughes cevap verdi: "İşim nedeniyle geçen yıl Batı Yakası'na gittim ama burası her zaman evimdir." Gözlerini bana dikti. "Peki bu büyüleyici kadın kim?" Koyu renk gözleri ilgiyle parlıyordu.

Olamaz, kafamda bir deliğe daha ihtiyacım olduğu gibi ilgilenen bir adama daha ihtiyacım var.

"Bu benim kızım, Valentina. Sanırım ondan daha önce bahsetmiştim." Hughes elini uzattı, ben de kendi elimi onun elinin içine koydum. Dudaklarına götürdü. "Büyüledim." Sonraki sözleri babama yönelikti ama

ilgi beni hiç terk etmedi. "Tasadüfen bahsettiğin kızının gördüğüm en güzel kadınlardan biri olduğunu bilseydim, tanışmak için baskı yapar ve bu kadar uzun süre kasabadan ayrılmayı tekrar düşünürdüm."

Babamın kahkahası yanımda çınladı. "Sanırım sıradan bir sözden daha fazlasını yapmamamın iyi bir nedeni var. Senin gibi bir adam onu bizden sonsuza dek çalmaya çalışırdı."

Hughes'un gülümsemesi genişledi. "Belli ki öyle."

"Ama fırsatı kaçırmış olabilirsin, Hughes. Valentina'nın hayatında bir erkek var."

Hughes'un kaşları maskesinin üzerinden kalktı. "*En iyi erkek kazansın* sözünün nedeni de bu değil mi?"

Sonunda konuşmaya ben de katıldım. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm Bay

Hughes, ama en iyi adamın çoktan kazandığını düşünüyorum."

"Whoa-ho!" Babam kıkırdadı. "Onun hakkında ciddi. Üzgünüm, Hughes. Benim kızım ile ilgili kesin olan bir şey varsa o da aklından geçeni bildiği ve ondan şaşmadığıdır."

Babam bugünlerde aklımın nerede olduğunu bilseydi, muhtemelen beni mümkün olduğunca çabuk Hughes'a iterdi. Adalet sisteminin namuslu bir üyesi olan Rhett Hennessy'den bahsettiğime hiç şüphesi yoktu, kanunun yanlış tarafında yer alan bir adamdan değil.

Aileme nasıl söyleyecektim? Ama söylemek zorundaydım. Anlamalarını sağlayacaktım. Bir şekilde.

"Peki, en azından beni nazikçe indirmek için bir dansla onurlandırır mısın?" Hughes elimi bırakmamıştı.

Davetinden kaçmanın kolay bir yolunu göremiyordum. En az bir düzine çift odanın ortasında caz grubunun müziği eşliğinde dans ediyordu.

"Elbette, Bay Hughes. Benim için bir zevk," diye cevap verdim, yüzümde kibar bir gülümsemeyle.

Yüzünü.

"O zevk bana ait, söz veriyorum."

Beni dans pistine götürdü ve şarap kadehimi tepsisini getirdim. Elini yanıma koyarken Hughes'un karanlık bakışları yüzümde keskinleşti.

"Durum ne kadar ciddi?"

"Olabildiğince ciddi," diye cevap verdim tereddüt etmeden. Kararlı bir adamı gördüğümde tanırdım ve onun ilgisini bastırmak için yapabileceğim tek şey inançlarımda kararlı olmaktı.

"Çok yazık."

"Belki senin için. Bu konuda oldukça mutlu olduğumu söylemeliyim."

Dudakları kıvrıldı. "En azından beni rahat bırakmış gibi yapabilirsin."

Gülerek dans pistinde kolayca onun peşinden gittim. "Benimle daha yeni tanıştın ve üç dakika umutlarını bu kadar yükseltmek için yeterince uzun değil. Eminim hayatta kalacaksın."

"Doğru. Ama yine de kaçırdığım fırsatlar en sevmediğim türden."

Yavaşladı ve arkamdan derin bir ses gelince tökezledim. "Sanırım burada kesiyorum."

Dans pistinde yanımızda duran Rix'i görmek için başımı çevirdim. Maskesi yüzünün büyük bir kısmını gizliyordu ama onu nerede olsa tanırdım.

Hughes beni tutuşunu bıraktı. "Ah, olabildiğince *ciddi bir şekilde* iddiasını ortaya koymaya geldi. Yeterince adil, efendim. Eğer o benim olsaydı, ben de başka bir adamın onu tutmasına izin vermezdim."

Hughes başını eğdi ve Rix dansa geri dönmeden önce beni kollarına aldı.

Beynimde pek çok düşünce karmakarışıkta ama yüzeye çıkan düşünce muhtemelen en saçma olanıydı. *Rix nasıl dans edileceğini biliyor muydu?*

Tam bir dakika boyunca konuşamadım bile çünkü bir şekilde kelime üretme yeteneğimi kaybetmiştim. Sonunda kendimi toparladığımda, "Burada ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Bu süslü etkinliklerle ilgili yaygaranın ne olduğunu görmek istedim."

"Delirdin mi sen?"

Gümüş bakışları bana kilitlendi. "Senin için çıldırıyorum ama deli olduğumu iddia edemem."

"Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Gülümsedi. "Her yerde gözümün üzerinizde olduğunu biliyorsunuz düşes. Nerede olduğunuzu hep bilirim."

Bunu biliyordum ama anlaşılan onu burada görmenin şokuyla unutmuşum. "Ve sen de bu yaygaranın nedenini öğrenmek istedin."

Başını salladı. "Gördüklerim pek hoşuma gitmedi." Hughes. Hughes hakkında konuşuyordu. "Onu tanımıyorum bile."

Rix beni bir tur döndürdü. "Tanımadığın erkeklerle dans etmeyi alışkanlık haline mi getirdin?"

"Babamı tanıdıklarında ve reddetmek için zarif bir yol bulamadığımda yaparım. Peki dans etmeyi nerede öğrendin?"

"Kuzenim beş ya da altı yaşındayken kotilyon oynamayı severdi, oysa hepimiz fakir olduğumuz için kotilyona gitmesi mümkün değildi. Sokağın karşısındaki Yaşlı Bayan Able annesinin nasıl gittiğini anlatmasa kotilyonu hiç duymayacaktı bile. Elinde adımları gösteren ayak izi kağıtları, Fred Astaire ve Ginger Rogers'ın kasetleri vardı ve kuzenime düzgün bir genç hanım gibi öğrenmesi gerektiğini söyledi. Onun partneri olmak için kandırıldım. O zamanlar sekiz ya da dokuz yaşındaydım. Bütün bir yaz boyunca kuzenim her gün pratik yapmak istedi."

Rix'in boyuna bakılırsa, muhtemelen sırık gibi ve uzun boylu, küçük bir kızla ayak izinden ayak izine adım atan genç bir oğlan hayal ettim. Sevimli bir görüntüydü.

"Sanırım bazı şeyleri unutamıyorsun. Bunu daha önce kendi avantajıma kullanmadığımı söyleyemem."

Son yorumu dikkatimi çekti. "Kadınları dansa götürmeyi sever misin? Yeteneklerinle onları şaşırtmayı?"

"Dans becerilerimle onları şaşırtmama gerek yok. Diğerlerinin daha iyi olduğunu biliyorsun."

Tüm bu an gerçeküstüydü. Bu konuşmayı yapmamalıydık. Bu şarkıda dans etmemeliydik. O burada bile olmamalıydı. Yine de bu anı -olası sonuçlarına rağmen- hiçbir şeye değişmezdim. Rix'in geçmişine her bakış değerliydi.

Beni döndürerek kapıya doğru götürdü ve beni odadan dışarı çekti.

"Ne-"

Rix cevap vermedi, sadece lobiye geçti ve bu geceki etkinlik için kapalı olan birkaç bölümden birini engelleyen beyaz bir perdenin etrafından dolaştı. Soru sormadan ya da tereddüt etmeden onu takip etmem ne kadar değiştiğimin bir göstergesiydi.

Oda sadece beyaz perdenin arkasından gelen ışıkla aydınlanıyordu ve insanlardan boştu. İskeleler ve beyaz örtüler buranın şu anda tadilat yapılan bölüm olduğunu gösteriyordu ve duvardaki sanat eserlerinin eksikliği de varsayımıyı doğruluyordu. Annem bundan daha önce bahsetmişti.

Ama Rix'in eli elbisemin arkasındaki yırtmaçtan içeri girip kıcımı avuçladığında annemle ilgili düşüncelerim buharlaştı.

"Siktir. Bununla tanga giyeceğini biliyordum."

"Neredeyse altına hiçbir şey giymeyecektim."

"Benimle olmadığın sürece olmaz." Sözleri saf alfa buyruğuydu.

Başka türlü davranabilirdim ama bunun yerine gerçeği söyledim. "Neden yapmadığımı düşünüyorsun?"

Rix inledi ve ben yer değiştirdim, çoktan ıslanmışım ve bana dokunması için sabırsızlanıyordum. Uzak odalardan çalan grubun ve partinin sesini duyabiliyorduk ama umursamak aklıma gelmedi. Bana dokunduğunda tüm mantığımı kaybettim.

Dudakları dudaklarımı buldu, tadına baktı, aldı, beni teşvik etti. Isı tüm vücudumu kapladı. Onu istiyordum. Şimdi istiyordum. Burada.

Delilik. Ama umurumda değildi. Aciliyet sadece bende değildi.

Rix geri çekildi ve alçak sesle konuştu. "Arkanızı dönün ve iskeleye tutunun düşes. Öne doğru eğilin."

Yeni keşfettiğim skandalcı yanımla onun emrinden zevk alıyordu. Ondan, dokunuşundan ve onu ne kadar çok istediğimden başka hiçbir şeyi düşünmüyordum.

Döndüm ve iskeleye tutundum. Omzumun üzerinden "Acele et," dedim. Sesim ancak bir fısıltı gibiydi.

"Sessiz kalabilecek misin?"

Sessiz mi? Olmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Ama bu hatırlatma, yaptığımız şeyin yasaklanmış bir heyecanıydı.

Kimdim ben?

Yepyeni bir kadın. Sınırları zorlamaktan, şansını denemekten ve yaşamaktan korkmayan biri. Ve yeni beni gerçekten sevmiştim.

Rix elbisemi yukarı itti, arkadaki yırtmaç erişimi kolaylaştırıyordu. Bu gece için mükemmel bir elbise seçtiğimi kim bilebilirdi? Ayaklarımı birbirinden ayırıp külotumu kenara çekerken dokunuşu tenimde karıncalanmalar yarattı.

Rix hiç vakit kaybetmeden bir parmağını içeri soktu ve inledi.

"Benim için her zaman hazırsın. Buna bayılıyorum."

Ben de aynı şekilde hoşuma gittiği için ona doğru bastırdım. Parmağı dışarı kaydı, klitorisimin etrafında döndü ve sonra kayboldu. Kemer tokasının sessiz şingirtisi kulaklarımı doldurdu, ardından fermuarın tıslaması geldi.

Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Ama durmamın imkanı yok.

Rix içime girip beni tamamen doldurduğunda o anın çılgınlığının bir önemi kalmadı. Dudaklarımdan bir inilti yükseldi, ama onu ısırdım.

Sessiz ol. Sessiz ol.

Her ne kadar yakalanma ihtimalim olduğu düşüncesi bedenimde dolaşan zevke yasak bir sınır eklese de, *aslında* yakalanmak istemiyordum. Bu yüzden sessiz kaldım.

Rix elbisemi daha da yukarı itti ve parmaklarıyla klitorisimi örtmek için uzandı. Bu pozisyonda, her itişinde G noktaya vuruyordu ve dayanabilmemin hiçbir yolu yoktu. Orgazmım çoktan oluşmaya başlamıştı ve Rix hızını artırdı, beni sınıra doğru iterken sessizdi.

Zevk beni ele geçirirken alt dudağımı acıtacak kadar sert ısırdım. Çılgılık atmak istedim. Bunun yerine, içten dışa doğru kırıldım, orgazm beni sarsarken titriyordum. Vücudum

Rix'in alçak sesle inlemesi yaklaştığını gösteriyordu. Birkaç hamle daha yaptıktan sonra sustu.

Perdenin arkasından sızan cazın duygu lu sesleri arasında duyabildiğim tek şey ağır nefes alış verişlerimizin sesiydi.

Aman Tanrım. Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Aman Tanrım.

Delilik. Tam bir delilik. Akıllara durgunluk veren bir delilik. Rix çekildi ve ıslaklık kalçalarımından aşağı kaydı.

Saçmalık. Gerçekler ortaya çıktı. "Tamir için kadınlar tuvaletine gitmeliyim. Ve, um, temizlenmeliyim."

"Kahretsin. Yapmalıydım. Düşünemedim bile. Kahretsin. Ne düşünürsen düşün, buraya bunun için gelmedim."

Odanın karanlığında gözlerim onunkilerle buluştu. "Neden geldin?" "Her zaman gelmemle aynı sebepten. Uzak kalamıyorum."

35 Valentina

Rix'in bedeni etrafımda kıvrılmış halde yatağıma uzandığımda, elimde olmadan bu geceki olayları yeniden yaşadım. Kapalı odadan çıktıktan sonra yollarımızı ayırmıştık. Neyse ki kimse benim tuvalete gittiğimi ya da onun yan kapıdan çıktığını görmemişti.

Tuvaletten döndüğümde Garrett Hughes bana tekrar yaklaşmamıştı ama gözlerini üzerimde hissetmiştim. Babama yakın durdum ve Rix'i odaya geri getirseydim ne yapacağını merak ettim. Onu nasıl tanıştırırdım?

Baba, bu aşık olduğum adam. Tam adını bilmiyorum çünkü soru sormuyorum. Böylesi daha iyi. Sanırım o da beni seviyor ama bilmiyorum çünkü bu konuyu açmaktan korkuyorum.

Aptal gibi görünebilirim. Kim hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediği biriyle ilişkiye girer ki?

Yarın. Yarın tüm sorularımı soracağım. En önemlisi de dahil. Bir geleceğimiz var mıydı?

Uyandığımda Rix gitmişti, planlarımı bozmuştu. Not yok. Mesaj yok. Hiçbir şey yoktu. Ciddi bir şey hakkında konuşmak istediğimi anladığında devreye giren bir tür erkek radarı mı vardı? Cevaplayamayacağı sorular gibi mi?

Gün için hazırlanmakla meşguldüm ve galeriye bir saat erken geldim. Yeni pencerem güneş ışığında parlıyordu ve birkaç parçayı yeniden düzenledim. Bir duvarda bir boşluk vardı ve onu doldurmak için ne kullanmak istediğimi bilmiyordum. İçimden bir ses, çalışmalarımın oraya gitmesi gerektiğini söylüyordu.

Bu yeni Valentina Noble risk alacak kadar cesurdu ama bu riskler arasında kalbini ve ruhunu ortaya koymak ve dünyaya onun da bir sanatçı olduğunu göstermek var mıydı? Yeterince kalın bir derim var mıydı? Çalışmalarımın amatörce olduğu ve kendi duvarlarımda sergilenecek kadar yüksek kalibreli olmadığı yönündeki yorumlarla başa çıkabilir miydim?

Sanırım öğrenecektim.

Kapıyı kilitledim, alarmı kurdum ve eve döndüm.

Tesla'm sanat eserlerini taşımak için ideal değildi ama ön koltuğa üç küçük parça sığdırmıştım. Hangilerini seçeceğime karar vermek neredeyse kırk dakikamı almıştı. Sonunda Yve ve Lucas'ın aldıklarına benzer tarzda üç tane seçmiştim. Bu da bana, bunları satışa çıkarmadan önce onlara haber vereceğime dair verdiğim sözü tutmam gerektiğini hatırlattı.

Ben tuvallele yaklaşırken Trinity kapıda bekledi, başını eğmiş telefonuna bakıyordu.

"Bana yardım eder misin?" Onu daha önce defalarca beni beklediği yerde görmekten mutluluk duyarak sordum. Sanki dünya yeniden kendini düzeltiyor gibiydi.

Başını kaldırdı ve kollarımın tamamını kavradı. Koşarak yanıma geldi ve tabloları elimden aldı. Normalde kucak dolusu tuvalle gelmiyordum, bu yüzden yüzündeki şaşkınlık haklıydı. Normalde eserlerimiz sanatçı tarafından gönderilir ya da bırakılırdı.

"Bunlar ne?"

Ben anahtarlarımı almak için çantama uzanırken o da onlara baktı.

"Satacağım yeni parçalar."

"Sanatçı kim?"

İşte benim açılışım. Yutkundum ve içimde dolaşan tüm güven kırıntılarını topladım. "Ben."

Şok olmayı bekliyordum. Onun yerine kocaman bir gülümseme aldım. "Zamanı gelmişti."

"Affedersiniz?"

Anahtarlarımı bulup birini kilide soktum ve alarmı kapatmadan önce kapıyı açtım.

Trinity beni içeri kadar takip etti. "Evine kaç kez geldiğimi unutuyorsun. Stüdyonun kapısını kilitlediğin falan yok."

Hayır, ama kesinlikle kapalı tutuyordum. Yine de meraklı bir kızdı.

"Yani gözetlemeye mi gittin?"

"Tiner kokusu aldım ve ben bir sanatçıyım. Sen olsan ne yapardın?"

İyi bir noktaya değindin. Masamın çekmecesini açtım ve çantamı içine bıraktım.

"Onları nereye koyacağız?" Trinity sordu.

"Tartışıyorum. Bir eserimi isimsiz bir sanatçı olarak sattım bile ve alıcılar o sanatçıya ait başka bir eser satışa çıktığında haberdar edilmek istediler."

"Sanırım Netflix izlerken ve Cheetos ile karnımı doyururken çok şey kaçırmışım."

Ölümüne korktuğu ve bir odaya kilitlendiği kısmı atlamıştı. Son birkaç gün içinde kontrol etmek için ona birkaç kez mesaj attım, ancak yanıtları hep aynı çizgideydi. *Ben iyiyim. Söz veriyorum. Daha kötü durumda değilim. Aslında, daha kötü olmadığı için çok şanslıyım ve bunu aklımdan çıkaracağım.*

Belli ki Trinity bu konuda konuşmak istememiş. Bunu anlayabilirim. Polise, bir tecavüz danışmanına ve nihayet bir psikoloğa her şeyi anlattıktan sonra ben de başıma gelenler hakkında asla konuşmak istemedim. Bu kadarı yeterliydi.

Psikoloğun kartı masamdaydı ve o gün gitmeden önce, gitmek istediği sürece faturanın bana ait olacağı bilgisiyle birlikte Trinity'ye verecektim.

Boş alanın olduğu duvara doğru yürüdü. "Buraya çok yakıştırlardı ama sen bunu zaten planlamıştın."

Yapmıştım, ama şimdi Yve'yi arayıp bunları dışarı çıkarmadan önce ona teklif etmem gerektiği fikrini aklımdan atamıyordum. Ama onları duvara asacak ve peşlerinden çılgın bir müşteri akınına uğrayacak değildim. Ben vazgeçip eve götürene kadar muhtemelen aylarca tozlanacaklardı.

Sonra Yve ve Lucas'ın sonuncuyu ne kadar çabuk kaptıklarını hatırladım. Kararımı vermiştim.

"Neden onları asmıyorsun, ben de Yve'i arayıp görmesi için daha fazla şeyim olduğunu söyleyeyim."

Yve hiç vakit kaybetmeden galeriye geldi. Dirty Dog sadece birkaç blok ötedeydi ve her zaman yanında en az bir çalışan bulundururdu.

Kapıdan içeri girdiğinde, retro kelly yeşili elbisesinin eteği bacaklarının etrafında dönüyordu, gözleri duvarları takip etti ve ben daha merhaba bile diyemeden ya da işaret edemeden tuvallere takıldı. Uzun süre sessizce durup, üç farklı pozda kırmızı ipek bir çarşafa sarılmış siyah saçlı bir kadının resmedildiği tabloları inceledi. O bendim ama kimse bilemezdi çünkü her birinde yüzü başka tarafa dönüktü.

Yve konuşurken bana bakmak için dönmedi. "O çok güzel. Onlar da güzel. Lucas'ın doğum günü yaklaşıyor ve onlara sahip olmalıyım. Daha önce satın aldığımız harika ama yalnız. Bunlar onunla mükemmel görünecek ve ona sürpriz yapmak için sabırsızlanıyorum."

Bu sözler sanatçımın ruhunu bir merhem gibi sardı. Benim olduğumu bilmeden söylemişti ama ona söylemeliydim. Bunu bir sır olarak saklayamazdım.

"Hepsini alacağım," dedi, gözleri hala asılı oldukları duvara sabitlenmişti.

Sonra küçük bir ayrıntıyı hatırladım. "Fiyatı öğrenmek istemiyor musun?"

Yve sonunda bana döndü. "Sonuncusundan sonra beni kazıklamak mı istiyorsun?"

"Tabii ki hayır. Sadece evet demeden önce bir fiyat isteyebileceğini düşündüm."

"Hayır. Ne olursa olsun benden yeterince para almayacaksın."

Hızlıca düşündüm ve Lucas'ın sonuncusu için ödemekte ısrar ettiği fiyata yakın bir fiyat söyledim -üçle çarparak.

Yve başıyla onayladı. "Onları şimdi alabilir miyim?"

Vay canına.

"Eğer istersen. Onları senin için paketleyebilirim. Ya da tercih edersen kutularım."

Düşündü. "Onları sarmak iyi olur. Fazla uzağa gitmeyeceğim. Dirty Dog'da arabam var, böylece onları hemen içine koyabilirim. Yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum. Beni büyük bir dertten kurtardın çünkü her şeye sahip olan bir adama doğum gününde ne alacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu."

Lucas'ın bu düşünceye katılabileceğini düşündüm, çünkü şu anda her şeye sahipmiş gibi görünüyordu - Yve vardı.

"O zaman seni ararım ve sen de işinin başına dönersin."

Yve kurnaz bakışlarını bana çevirdi. "Bana sanatçının kim olduğunu söyleyecek misin?"

"Fark eder mi?"

Başını bir kez daha salladı. "Hiç de değil, ama gelecekte referans olması açısından bilmek isterim."

"Onun eserlerini buradan başka bir yerde bulamazsınız." "Özel mi?"

"Onun gibi bir şey." Derin bir nefes alarak atıldım. "Onları ben çizdim."

Ne tür bir tepki alacağımı bilmiyordum ama Yve'nin geniş, parlak gülümsemesi mükemmel bir tepkiydi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Şaka yapmıyorum."

"Bu her şeyi daha da güzelleştiriyor." Yve'nin heyecanı ses tonunu renklendirdi. "Duvarımda *senin* resmin var ve ben bunu bilmiyordum bile. Bu beni o kadar mutlu etti ki anlatamam." Bana doğru yürüdü ve kendimi beklenmedik bir kucaklaşmanın ortasında buldum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı. "Şimdi bana duvarlarının neden eserlerinle kaplı olmadığını ve neden onları kendininmiş gibi tanıtmadığını anlat."

"Henüz hazır değildim. Bu benim için büyük bir hamleydi. Sen, Trinity ve bir kişi daha anlattıklarımın toplamı."

"Bir kişi daha... gizemli adam, haksız mıyım?"

Teredditle başımı salladım ve Trinity'nin satın aldığı tabloyu ben farkında olmadan evimden galerime taşıyarak beni bu işe ittiğini açıkladım.

"Bu kadar şaşırmana şaşmamalı."

"Burada görmeyi beklediğim şey tam olarak bu değildi."

"Prensip olarak onu severim. İsteddiği şeyin peşinden gidiyor, sizi başarılı olmaya itiyor. Bunların ikisi de benim kitabımda artıdır."

Hayır cevabını kabul etmedi. Hayatıma öyle bir girmişti ki, o aklıma gelmeden beş dakika bile geçiremiyordum.

Yve onun kim olduğunu gerçekten bilseydi ne derdi?

Kredi kartını çekerken ona sormak istediğim kelimeler dilimin ucundaydı. Ama ağzımdan çıkaramadım.

Yve'nin de konuyla işi bitmemişti. "Bize bu adamın kim olduğunu söyleyecek misin?"

Alt dudağımı endişelendirdim. "Ailemin asla onaylayacağı biri değil."

Yve omuz silkti. "Bunun bir önemi var mı?"

"Tam olarak değil, ama bunu sadece ... bir yol olarak söylüyorum. Bilmiyorum, Yve. Muhtemelen tanımam gereken biri değil."

Kaşları havaya kalktı ve ilgisini çekmeyi başardı. "Ama uzak duramazsın. Şimdi bu düşündüğümde daha iyi bir hikâyeye benziyor."

Kapı açıldı ve bir müşterinin beni bu tartışmadan kurtarmasını bekleyerek başka tarafa baktım, ama Trinity az önce içmek zorunda kaldığı kahveyle geri dönüyordu. O bölgeden kurtuluş yoktu. Ve Yve benden bir adım daha hızlı düşündü.

"Valentina'nın ellerini üzerinden çekemediği bu adam ne kadar seksi?"

Trinity kahvesini ağzına götürürken durakladı ve ben müdahale edemeden cevap verdi. "Rix mi? Çok seksi. *Annesinin doğduğu güne şükürler olsun ki seksi.*"

Onun adını söyler söylemez midem bulandı.

Yve'in bakışları Trinity'den bana kaydı. Kedi resmen çantadan çıkmıştı. "Rix mi? Chains'de Lord için çalışmaya başladığında Elle'e ciddi bir ilgi duyan Rix değil mi? Çete üyesi Rix değil."

Rix'i tarif edişinden irkildim. Birincisi, bırakın *ciddi* bir ilgiyi, Elle'ye herhangi bir şekilde ilgi duyduğunu bile bilmiyordum. İkincisi, çete üyesi kelimesinden *nefret* ediyordum. Onun için geçerli değildi. Öyle değil mi?

Ben hemen cevap vermeyince Yve'nin gözleri daha da büyüdü ve ağzı bir karış açık kaldı. "Hayır. Lanet olsun. Olamaz. Buna inanmıyorum."

Trinity ağzındaki baklayı çıkardığını fark ederek fısıldadı: "Özür dilerim. Bildiğini sanıyordum."

Ve bu da onu doğruladı.

"Kutsal. Lanet olsun. Böyle şeyler söylemekten nefret ediyorum ama şu anda yapamıyorum." Yve elini ağzına götürdü ve başını salladı.

Onu hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. Ama ona söylenenler bana da söylenmiş olsaydı. Muhtemelen ben de sudan çıkmış balığa dönerdim.

"Vay canına, kızım. Kesinlikle bizden saklıyormuşsun. Sert çekirdek."

Ne söylemem gerektiğinden bile emin değildim ama bunu söylemek için mahremiyete ihtiyacım olduğunu biliyordum. "Trinity, bize birkaç dakika izin verir misin? Belki gidip kahvenin yanına bir beignet alırsın?"

Başını salladı ve bana mahcup bir gülümseme attı. "Çok özür dilerim.

"Sorun yok tatlım. Hiçbir şey için endişelenme. Her şey ortaya çıkacaktı. Eninde sonunda."

Yve kalçasını kaldırdı. "Tabii ki çıkacaktı. Çoktan çıkmalıydı."

Trinity kapıdan sıvıştı ve ben de masamın etrafından dolaşıp sandalyeme çöktüm.

"Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Hem de hiç. Belki de hiçten de az."

Yve müşteriler için ayırdığım ince, modern sandalyelerden birini aldı ve büyük mor çantasını diğerine bıraktı. "Onu ben alıyorum. Nasıl başladı ki?"

Trinity'nin çıktığı kapıya doğru başımı salladım. "Trinity."

Sonra ona hikâyenin kısaltılmış bir versiyonunu, Rix ve Rhett'in hikâyedeki rolleriyle birlikte anlattım. Bitirdiğimde Yve'nin ağzı öncekinden daha da açık kaldı.

"Lanet olsun. Oyuna geri döndüğünde, oyuna geri döndün zor."

"Daha çok bilgisiz gibi."

"Onu seviyor musun?" diye sordu. "Çünkü günün sonunda, adamı seviyorsan ve onunla birlikte olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırsan, iyi olacaksın. Ama bu iki parçadan biri eksikse, şimdi cehennem gibi kaçmalısın ... yani, bu noktada kaçmana izin verirse. Onun hakkında duyduklarıma göre, bir kadın bulduğunda onu *sahipleniyor*. Onları sahipleniyor. Duyduğuma göre epey bir ünü varmış."

Doğruluk payı olup olmadığına bakmaksızın, şöhretini ya da başka kadınlarla nasıl birlikte olduğunu duymak istemiyordum. Bana karşı hiçbir zaman lafını sakınmazdı. Aslında en sevdiği kelime *benimki* gibi görünüyordu. Belki de ünü doğrudu ve hak ediyordu.

Önemli değil.

"Beni güvende hissettiriyor. Canlı. Kısacası, bir daha hiçbir şey hissetmeyeceğimi sandığım anda hissetmemi sağlıyor."

Yve'in gülümsemesi anlayışlıydı. O da cehennemi yaşamıştı ama onunki benimkinden çok daha uzun sürmüştü. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Her şey

Hissettiğiniz *şey* boğazına yumruk atma dürtüsüdür, *bir şey* hissetmek hiçbir *şey* hissetmemekten daha iyidir."

"Kesinlikle. Kırıldığımı sanıyordum ama o gözlerimi açtı. Yeniden yaşamaya başlamam için beni zorlayacak bir şey bekliyordum. Kötü adamlardan biri olabilir ama o iyi bir adam. Ve o benim."

"Görünüşe göre sen de en az onun kadar sahiplenicisin." "Belki de öyleyim," dedim.

Rix benimdi. Ben de onun. Bunu çözecektik. Başka herhangi bir alternatif tamamen kabul edilemezdi.

Yve tabloları almış ve beni cevapsız bir sürü soruyla baş başa bırakmıştı. Tempolu işler sonraki birkaç saatin hızla geçmesini sağladı ve Trinity'nin Derrick'ten daha az bahseden normal konuşkan haline geri dönmesi beni rahatlattı. Orada ne olduğundan hâlâ emin değildim ama ne zaman soracak olsam dilimi ısıırıyordum. Eğer hayatından temelli çıktıysa, ondan bahsetmeye başlamayacaktım.

Öğle yemeğine gitmek için gönüllü oldum ve Trinity'yi kaleyi korumakla baş başa bıraktım. Ama sadece salata almak için dışarı çıkmayacaktım. Halletmem gereken başka bir iş daha vardı. Çok gecikmiş bir görev.

Rhett Hennessy de iyi bir adamdı ama benim için doğru adam değildi. Ona her konuda yalan söylemiştim ve artık ona gerçeği olabildiğince anlatmanın zamanı gelmişti.

Karakola doğru yola çıktım ama şans, eğer öyle denebilirse, yanımdaydı. Aynı anda o da elinde beyaz bir kâğıt torba ve içinden yayılan nefis kokularla içeri giriyordu. Anlaşılan açlıktan ölmek üzere olan tek kişi ben değildim.

Beni görünce çenesini kaldırdı ve gülümsedi. "Ne tesadüf."

Benim gülümsemem onunkinden daha az coşkuluydu. "Öyle de diyebilirsin. Bir dakikan var mı?"

"Beni aramaya geleceğini bilseydim, seni yemeğe götürmeyi teklif ederdim."

"O kadar vaktine ihtiyacım yok. Sadece birkaç dakika yeter."

Gülümsemesi soldu ve yerini daha sert, daha kurnaz bir ifade aldı. "Neye ihtiyacın var Valentina? Başka bir kayıp ve yeniden ortaya çıkan çalışan mı? NOPD'nin yardımcı olabileceği başka bir gizemli suç mu?"

Bakışlarımı yere indirdim ve cesaretimi toplayarak temizlikçilerin bu sabah temizlemeyi başaramadığı sakız ve diğer maddelere baktım. Tekrar yüzüne baktığımda, kalkık kaşlarından biri dökmem için beni cesaretlendirdi. Artık zamanı gelmişti.

"Özür dilerim. Sana yalan söyledim. Bunun affedilemez olduğunu biliyorum ama iyi bir nedenim vardı. Ve . . . Sana söylemeliyim ki, dürüst olmak gerekirse, diğer adam daha oyun başlamadan kazandı ve ben henüz yetişememiştim. Seni kandırmak istememiştim. Gerçekten, gerçekten istemedim. Sen iyi birisin-"

Rhett elini kaldırdı. "Özür dilemeyi bırakabilirsin. Kızı çok sık kaybetmiyor olabilirim ama bunu zaten gün gibi anlamıştım. Yalan söylemeyi mi? Evet, bu beni kızdırdı ama iyi bir nedeni olmadan bunu yapacak biri olmadığını düşündüm. Keşke bana güvenebilseydin ama bu her zaman mümkün olmuyor. Köprünün altından çok sular aktı diyelim."

Bunu beklediğimden daha kolay yapıyordu. "Gerçekten üzgünüm." Rhett omuz silkti. "Ben de öyle. Birlikte iyi olabilirdik."

Bu, *onu nazikçe yüzüstü bırakma* kısmını eklemem gereken andı. "*Yürümezse sana haber veririm,*" demem gerekiyordu. Ama bunu yapamadım. Rix'le aramızdaki ilişkinin yürümemesi olasılığına bile izin vermiyordum.

"Özür dilerim," diye tekrarladım.

"Bunun için endişelenme, tatlım. Ama işler planladığın gibi gitmezse beni nerede bulacağını biliyorsun."

Kahretsin, bunu evrene yaymış olmasından nefret ediyordum. Bakışlarımı tekrar kaldırıma indirdim.

Rhett elini uzattı ve çenemi yukarı kaldırdı. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen müthiş bir ödölsün ve bunu sakın unutma. Bu adamın seni olduğun gibi takdir ettiğinden emin ol." Eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Kahretsin. Rix şüphesiz bunu duyacaktı. Geri çekildim ve gizlice etrafıma bakındım, bugün bana kim bakıyor olabilir diye. Sokaklarda kim olduğunu tespit edemeyeceğim kadar çok insan vardı.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde Rhett beni dikkatle izliyordu. "Bir sorun mu var?"

Başımı salladım. "Hayır. Üzgünüm. Sizi yemeğinize geri dönmeniz için yalnız bırakayım." "Kendine iyi bak Valentina."

Umarım birini bulmuştur. Ona yalan söylemeyen ve başka bir adama bağlanmayan birini. O iyi bir adamdı ve benim ona sunabildiğimden daha iyisini hak ediyordu. Ama kalbin çoktan alınmışsa ona sunabileceğin pek bir şey kalmıyordu.

Döndüm ve kaldırımdan aşağı doğru indim, daha üç adım atmadan telefonum elimde vızıldamaya başladı.

Konuşacağız düşes. Üzerinizdeki tek dudak benimki.

Elimi havaya kaldırdım ve gizemli bebek bakıcımı orta parmağımla selamladım. Tam bir ispiyoncu.

Normalde bir buluşmaya ASLA tek başıma gitmezdim ama Johnny Escalade ile ortalıkta olmadığından, Chains'te Lord Robichaux'dan aldığım 1970 Chevelle SS'imi çalıştırdım. O zamanlar ilk tercihim bu değildi ama şimdi arabaya aşık olmuştum. Onu benden başka kimse kullanmıyordu, bu yüzden Johnny'nin çıkış yapması onu garajdan çıkarmak için bana mükemmel bir bahane verdi.

Yine de bu şekilde ortadan kaybolması normal değildi.

"Bugün buluşmak istemene şaşırdığımı söyleyemem," dedi Hennessy. "Ama buna gerek yoktu. Nerede durduğumu biliyorum. Bu çok açık."

"O konuda burada değilim ve senin yerinde olsaydım, hiç olmamış gibi davranırdım." Şerefsiz herif Valentina onunla buluşmaya gittiğinde gözümün üzerinde olacağını biliyordu.

Hennessy güldü, sırtışı yerinde sabitlenmişti. "Eminim." Cebindeki telefonu çaldı, çıkardı ve bana bakmadan önce bir şeyler okudu. "Karartılmış bir Escalade'in var, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Evet, neden?"

"Polisler bir tanesini kenara çekmeye çalıştı ama o kışını kaldırıp ortadan kayboldu. Onu yakalarlarsa, birini kefaletle hapisten çıkarman gerekecek mi?"

Kendi telefonumu çıkardım ve Johnny'yi tekrar denedim. Doğrudan sesli mesaja geçti.

Bir şeyler ters gidiyordu ama ne olduğunu bilmiyordum. Sonra Evo'yu aradım. Bugün Valentina'da gözü vardı ve eve dönene kadar onu takip edecekti. Ben aramayı yaparken Hennessy beni izledi.

"N'aber patron?" Evo cevapladı.

"Eve sağ salim varabildi mi?"

"Yeni geldim."

"Bu gece bir şey var mı?"

"Hayır, hiçbir şey yok.

Neden?"

"Nedeni yok. Bu gece için planın var mı?"

"Kız arkadaşımın doğum günü. Onu masa servisi için kulübe götüreceğim. Süslü bir şey."

Hay sikeyim. Bir yanım ona iptal etmesini ve Valentina'ya bakıcılık yapmasını söylemek istiyordu ama aşırı tepki veriyordum. Evinde kilitli ve alarmı kurulu olduğu sürece hiçbir şey ona dokunamazdı. Biri bunu denerse polisler dakikalar içinde orada olurdu ve ben de hemen arkalarında olurum.

İçimdeki his yatıştı. Sadece aşırı tepki veriyordum.

"Gecenin tadını çıkar dostum. Sabah her zamanki gibi devam et."

Telefonu kapattım ve Valentina'ya mesaj attım.

RIX: Kapıyı kilitlediğinden ve alarmı kurduğundan emin ol. Daha sonra geleceğim. Dışarı çıkacaksan bana haber ver.

"Ne?" diye sordum. Hennessy'nin başını salladığını görmek için kafamı kaldırdığımda sordum

Ben.

"Gözünü sürekli ondan ayırmadığın için sana kızmak istiyorum ama yapamam. Onu güvende tutmana saygı duyuyorum. Eğer onu birine kaptırmak zorunda kalsaydım, en azından ona hiçbir şeyin dokunmayacağından emin olurum."

"Çok doğru. Ve bu hiçbir şeye sen de dahil değilsin."

Hennessy ellerini kaldırdı. "Kabul ediyorum. Ellerini çek. Beni buraya bunun için getirmediğini söyle. Yaşlı kadınlar gibi dedikodu yapmaktan daha önemli işlerim var."

Ayıldım. "Hayır, değil."

Hennessy'nin rahat gülümsemesi kayboldu. "Dinleme cihazındaki kayıtları buldun mu?"

Başımı salladım. "Adamlarınızdan birinden aldım." Bir USB bellek tuttum. "Dinliyor musun?" Hennessy ona uzanırken sordu.

Elimi uzanamayacağı şekilde geri çektim.

"Dinlemeden önce bilmen gereken bazı şeyler var, çünkü seni bu işe körlemesine göndermiyorum. Bana inanmayacaksın ama burada uydurmuyorum. Duymak istediğin şey bu değil. Bildiğiniz dünyayı yerle bir edecek ve yapmanız gereken seçimler olacak."

Hennessy gözlerini kıstı. "Ver şunu bana, uyarıları bırak ve bana bildiklerini anlat."

Uzun bir nefes aldım ve bıraktım. "Kardeşin kirli değildi." Yüzünde rahatlama ifadesi belirdi. "Bunu biliyordum."

Dünyasını sarsacak darbeyi vurmak için kendimi hazırladım. "Ama baban öyle."

Gözlerini kırpması dışında Hennessy bana saldırmadan önce tamamen hareketsiz kaldı. "Ağzından çıkanı kulağın duysun."

USB belleği havaya kaldırdım. "Ben bir bok u y d u r m u y o r u m . Ben sadece elçiyim."

"**H a y a t t a** olmaz. Sana inanmıyorum." Çenesi yumruklarıyla aynı anda sıkılıp açılıyordu ve bana yumruk atıp atmayacağını merak ediyordum.

USB belleği ona uzattım ve elimden kaptı. "Kimseye bu haberi vermek istemezdim. Asla. Ama gerçek bu."

"Hayatta olmaz." Sanki dişlerini çıkarıp eline vuracakmış gibi sürücüye baktı.

"Üzgünüm dostum." Ben de üzgündüm. Babamı tanıımıyordum, bu yüzden onunla ilişki kuramazdım ama yüzünün acıyla buruşması herkesin içine işlerdi.

"Duyana kadar inanmayacağım. Hayatta inanmam." Kelimeleri o kadar sıkılmış dişlerinin arasından çıkıyordu ki, sakinleşmezse dişçiye gitmesi gerekecekti.

"İstersen arabamda bir dizüstü bilgisayarım var." Neden teklif ettiğimi bilmiyordum. Yardım için benden bir bok istemeyecekti.

Hennessy elini yüzünde gezdirdi. "Siktir. *Siktir*. Bu saçmalığı dinlemek için bölüm bilgisayarımı kullanmayacağım, çünkü bu *saçmalık*. *Saçmalık*."

Hiçbir şey söylemedim. Şu anda duymak isteyeceği hiçbir şey söyleyemezdim. Ya da hiçbir zaman, muhtemelen. Hayatı hiç beklemediği bir şekilde mahvoluyordu.

Başımı dışarıda park ettiğim kapıya doğru salladım. Hennessy'nin nereye park ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama geri zekâlı değildi, bu yüzden birinin onu buraya bağlayacağı bir yer olduğundan şüpheliydim. Beni takip etti, metal kapıya çarpan bir yumruğun gümbürtüsü ve kapının binanın tuğlalarına çarpması bizi takip etti.

Chevelle'in kilidini açtım ve sırt çantamdan küçük bir dizüstü bilgisayar çıkarmak için içeri uzandım. USB belleği almak için elimi uzattım ve Hennessy onu avucuma geri koydu.

Bilgisayarı açtım ve sürücüyü içine yerleştirdim. Kaydın başlamasını beklerken ikimiz de konuşmadık.

Kaydı onlarca kez dinlemiştim, bu yüzden nasıl gittiğini çok iyi biliyordum. Hennessy sessizce dinledi, yumrukları sıkılıydı, alnında derin kırışıklıklar vardı. Babasının sesini tanıdığında keşke izlemiyor olsaydım diye düşündüm. *Ezici*. İşte buydu.

İki elini yüzüne götürdü, başının arkasını kavramak için yukarı ve aşağı kaydırды, nefesleri hızlı ve düzensiz geliyordu. *Uçurumun kenarındaki adam*.

"Tekrar çal. Tekrar çal," dedi. Ben de

öyle yaptım.

Altı kez.

Son seferden sonra Hennessy döndü ve kapıya doğru yürüdü, içinden taşan öfkenin gücüyle kapıyı yumrukladı.

"Lanet olsun."

Bir daha yaparsa elini kıracaktı -eğer kırmadıysa. Belinden eğilip ayak bileğine uzandığında gerildim ve içgüdüsel olarak kotumun arkasına sıkıştırdığım tabancaya davrandım.

Tabanca ayak bileğindeki kılıftan fırladı ama Hennessy arkasını dönmedi. Tabancayı tuğla duvara doğru boşalttı, parçalar etrafa saçıldı.

Kulaklarım çınlayarak ve tuğla şarapnellerinden kaçmak için eğilerek, adamın az önce hayatına saldıığım şeytanlarla savaşmasını izledim.

Silah boşaldığında onu duvara fırlattı ve kükredi.

Bana yaralı bir canavarı hatırlatarak döndü, derisinden damarlar fışkırdı, gökyüzüne doğru kükrelemeye devam ederken tendonları gerildi.

"Lanet olsun!"

Tamamen çözülmeden önce kendini toparlaması gerekiyordu.

Ya da bunu bir erkek gibi kabul edip kafayı bulması

gerekiyordu. "Viski mi, burbon mu, votka mı, tekila

mı?" diye sordum. "Borbon," diye ısırdı.

"Seninle Saint'de buluşuruz."

Bir an için bana siktir olup gitmemi söyleyeceğini sandım ama söylemedi. "Orada olacağım."

37 Valentina

RIX'in talimatlarına uydum, evi kilitledim ve alarmımı kurduktan sonra bir kadeh şarap ve bir kitapla oturup onu beklemeye başladım. Bir kadeh ikiye, sonra üçe çıktı.

Hepsi kitabın suçuydu, yemin ederim. Kızgın aşk üçgeni saçmalığı. Birini seçmesi gerekiyordu ama ben okumayı bırakamadım. Kendime güldüm. Ben de bu kadın kahraman kadar kötüydüm ama en azından kararımı vermiştim. Umarım sonsuza dek mutlu olacağım hayat da bir sonraki adımdır.

Farlar ön pencerelerimden geçip evin içine girdi. Bir araç evimin kapısına yanaştığında onları takip ettim. Bekledim ve sonra ışıklar parladı. Başka bir pencereye geçip gözlerimi kısıtım. Büyük gümüş ızgaranın üzerinde Cadillac amblemi parlıyordu.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Uzun farlar tekrar yanıp söndüğünde aceleyle aşağı indim ve alarmı kapatıp dışarı çıkmadan önce ayaklarımı parmak arası terlik geçirdim. Ön kapım Rix'in emriyle tamir edilmişti, bu yüzden kilidini açtım ve iterek açtım. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle cipe doğru yürüdüm. Kapı itilerek yarıya kadar açıldı ve içeri süzıldüm ve donup kaldım.

Bu Rix değildi.

Daha önce hiç görmediğim bir adamdı. Ve silahının namlusu doğrudan bana doğrultulmuştu.

38 Valentina

Kâbus o kadar canlıydı ki, bir omzun üzerinden atılmak, ağzıma dolan kan tadı, emir yağdıran adamlar ve çarpan kapılar. Sarsılarak uyandım, bunun sadece bir rüya olduğuna şükrettim.

Başım yastığa çarpıyordu.

Neden sandalyede uyuyorum? Ne kadar şarap içtim ben?

Elimi ağrıyan şakağıma sürterek esnedim. Islak çıktı ve beynim harekete geçti. Bu bir rüya değildi.

Escalade. Silahlı adam. Her şey kararıyor.

Lanet olsun.

Rix onları öldürecek.

Ve benimle de pek mutlu olmayacaktı. Kendimi kaçırtmışım.

Çaresizlik duyguları içimde dönüp duruyor, kurtulmak için savaşıyordum. *Kendine hakim ol, Valentina. Sen bir kurban değilsin. Dağılmayacaksın. Kendini kurtaracaksın.*

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkarak içinde bulunduğum odayı inceledim. Karanlıktı ama halı peluştu ve havayı taze, temiz bir koku kaplıyordu. Pencereye doğru yürüdüm ve perdeyi kenara çektim. Karanlıkta, suyun yüzeyinden yansıyan ışıkları görebiliyordum. Bir göl mü? Belki Pontchartrain? Daha iyi görebilmek için başımı çevirdim ama karanlıkta herhangi bir yer işaretini seçmek imkânsızdı.

Pencerenin mandalını çevirdim. *Bu kadar kolay olabilir miydi? Pencereden tırmanıp gecenin içine karışmak.* Eşiği ittim ama hareket etmedi.

Demek ki kolay değilmiş.

Parmaklarımı çerçevede gezdirdim. Boyayla kapatılmamıştı. .. ve sonra parmaklarım vidalara dokundu.

Ciddi misin? Tamamen yangın tehlikesi! Ama kırabilir miydim?

Etrafımı tararken, uyandığım sandalyenin yanında bir yer lambası gördüm. Odayı geçip lambayı atlayarak kapıya yöneldim. Sırf meraktan kapı kolunu denedim. Kilitliydi. Belli ki kilitliydi. Ama yine de denemek zorundaydım.

Sandalyenin etrafında dönerek fişi çektim ve lambayı kaldırdım. Sağlamdı ve amacım için işe yarayabilirdi. Pencere yaklaşık omuz hizasındaydı ve onlar kaybolduğumu bile anlamadan kendimi yukarı çekip oradan uzaklaşabilirdim. Öyle umuyordum.

Lamba tabanını bir kobaşi gibi kullanarak pencereye çarptım.

Sekti.

Lanet olsun.

Tutuşumu yeniden ayarlayarak tekrar cama çarptım. Cam kırıldı ve uçan parçalardan kaçarak döndüm.

Lambayı bir kenara bırakarak odada camı temizleyecek bir şey aradım, böylece kendimi doğramadan dışarı ıkabilecektim. Uyandığım koltuğun kollarının üzerinde iki kumaş örtü vardı. *Bunlar işe yarar.* İkisini de kaptığım gibi neredeyse pencereye varmıştım ki kapı patlayarak açıldı.

"Siktiğimin orospusu!"

Silahlı adam geri dönmüştü. Ve bu sefer daha da kızgın görünüyordu.

Yine de pencereye uzandım.

Metalik patlama sesleri duyuldu ve solumdaki duvara bir şey çarptı.

Kurşunlar.

Vay canına. Lanet olsun.

Yere düştüm, ellerimi başımın üzerine koydum, camın beni kesmesini umursamadım. Eğer bir kurşun yersem, zaten iyileşecek kadar uzun yaşayamayabilirdim.

Oda sessizleşti, ama korku beni bir topun içinde kıvrılmış tuttu.

Adam konuştu, sesinde zafer vardı. "Bana sana dokunmamamı söylediler. Seni beceremeyeceğimi söylediler. Ama sorun çıkarmaya başladığında her şey biter, seni küçük sürtük."

Sözleri arpan kafamda yankılandı. *Sana dokunmamamı söyledi. Seni beceremeyeceğimi söyledi. Ama tüm bahisler kapandı.*

Hayır. Hayır. Hayır. Bir daha olmaz. Bunu tekrar yaşayamam. Bir daha asla. Bir daha asla. Savaşacaktım. Ellerim yumruk haline geldiğinde, bir avucumda sıkılmış bir cam parçası buldum. Birinin beni tekrar çaresiz bırakmasına izin vermeden önce öldürebilirdim.

"Kalk lan ayağa."

Kendimi ona bakmaya zorladım. Silahın uzun namlusu bana bakıyordu. Boğazımda yükselen safrayı yutarak titredim.

Beni öldürebilirdi ve kimse bunu duymazdı bile çünkü ben bile susturucuyu tanıyacak kadar film izlemiştim. Sarsıldım ve cam avucuma saplandı. Acı, akıl sağlığımın ince parçasına tutunmama yardımcı oldu.

"Kalk lan ayağa," diye tekrar emretti.

Dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerim silahtan hiç ayrılmıyordu. Yavaşça yükselirken, titreyen kaslarımla mücadele ederek dik durmaya çalıştım.

Korku gösterme. Asla korku gösterme.

"Gel lan buraya." Eliyle silahı işaret etti.

Yapmak istediğim son şey, bana tecavüz etmek istediğini söyleyen bir adama bir santim bile yaklaşmaktı. Kıpırdamayınca hırladı ve bana doğru yürüdü. Çarpma mesafesine girer girmez elimi uzattım, cam parçasını bir hançer gibi tutuyordum.

Ama çok erken hareket etmişim. Derme çatma silahım omzunda bir yol açtığına bana kükreyerek kaçtı.

"Seni amcık!"

Yumruğunu savurdu ve bir kez daha şakağımdan yakaladı. Darbe beni dizlerimin üzerine çökertti, cam elimden fırladı.

Beni boğazımdan yakalayıp ayağa sürüklerken sinmiş olduğumu itiraf etmekten gurur duymuyordum.

Ellerim onun ellerine gitti, oksijen kaynağımı kesen kavramayı pençeledim ve bir erkeğin beni isteğim dışında en son ne zaman sıkıştırdığına dair geri dönüşleri serbest bıraktım.

Seni aptal fahişe. Ne tür bir sürtük yeni tanıştığı bir adamla ayrılır?

Sana yalvardığın şeyi vereceğim. Benim için yalvarmanı sağlayacağım.

Karanlık görüşümün etrafını sararken nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Bir an için bilincimi kaybetmeyi umdum. Ama o zaman karşı koyamazdım.

Daha çok savaştım. Daha derine pençeledim.

Kollarım yanlarıma düşene kadar beni kaldırdı ve sarstı. "Aptal sürtük. Dövüşmek her şeyi daha da kötüleştirecek."

Kelimeler birbirine çok benziyordu. Beni tekrar duvara çarptı, sırtım çatırdadı.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Başka bir ses kafamın içinde dolaşan paraziti delip geçti. Karanlık gittikçe yaklaşırken gözlerim kayarak kapandı.

Ben bilincimi kaybetmeden önce adam elini bıraktı. Ciğerlerime hava çekerek yere düştüm. Karanlık dağıldığında, birbirlerini itip kakan ve tartışan adamlara baktım.

Silahlı adam homurdandı ve ellerini havaya kaldırdı. "Güzel! Alın onu! Amcık değerinden çok daha fazla bela." Kapıyı iterek açtı ve gitti.

Diğer adam önümde çömeldi, bir eli koluma dolandı. "Ayağa kalk. Seni taşıyacağım." Tenime dokunmasını istemediğim için geri çekildiğimde, sadece daha sıkı kavradı ve "Benimle kavga etme. Sana zarar vermek istemiyorum ama mecbur kalırsam veririm."

Beni ayağa sürüklerken vücudum titriyordu. "Hadi gidelim."

Beni bir köşeden dolaştırıp merdivenlerden yukarı çıkarırken arkasında tökezledim. Çevresel görüşümde, tuğla şeklinde siyah paketlerle dolu bir masanın yanında duran iki adam gördüm. Siyah spor çantaları yan tarafta yere yığılmıştı.

Uyuşturucu. Bariz cevap, üstünlük için yarışan savaş ya da kaç içgüdülerinin ötesinde beynime nüfuz etti. Kimsenin bir şey gördüğümü fark etmesini istemediğim için gözlerimi ileri diktim. Onlara ölmemi istemeleri için bir neden daha vermem gerekmiyordu.

Beni merdivenlerden yukarı çeken adam sağa döndü ve bir kapıyı iterek açıp çocuk odasını gösterdi.

"Ses çıkarırsan ölürsün. Pencereden çıkmaya çalışırsan, ölürsün. Beni kızdırırsan, ölürsün. Ve eğer Hernandez seni yakalarsa, muhtemelen ölümden de beter olursun."

Ölümden de beter. Her sesin beni dehşete düşürdüğü ve kâbuslar görmeden gözlerimi kapatamadığım dünyaya geri dönmek ölümden beter olurdu.

Beni içeri itti ve duvara doğru tökezledim, mümkün olan en küçük hedefi göstermek için kollarımı bacaklarımın etrafına sıkıca sarmadan önce aşağı kayarken bir elimi duvara bastırdım.

"Bu odadan çıkmaya çalışırsan, söz veriyorum pişman olursun."

Benim için tekrar hecelemesine gerek yoktu. Anlamıştım. Dönüp odadan çıktı ve ben kapının kilitlenme sesini bile duymadım.

Ama tehditleri beni o kolu test etmekten alıkoyacaktı. Kimi kandırıyordum ki? Onun tehditleri, anılarım beni hırpalarken ve ben gözlerimden süzülen yaşlara hâkim olamazken, beni yerde bir top gibi kıvrılmış halde tutacaktı.

Rix. Rix'e ihtiyacım var.

BİR ADAMI İÇERKEN İZLEMEK benim için iyi bir zaman değildi ama bir şey beni Hennessy ilk burbonunu sipariş ederken yanındaki bar taburesine oturttu. Kapıdan girdiğinden beri pek konuşmamıştı ama konuşmaya gerek yoktu.

Saate tekrar baktım. Yediyi biraz geçiyordu. Valentina'ya sekizden önce varmak istiyordum. Hennessy'nin önündeki burbona dokunmadan bakması, bunun ne kadar süreceğini merak etmeme neden oldu. Johnny'yi üç kez daha aradım ama cevap alamadım. Bir şeyler ters gidiyordu.

Telefonum bilinmeyen bir numaradan gelen mesajla aydınlandı. Bir fotoğraf.

Açtım ve donup kaldım. Valentina'yı nerede görsem tanırdım ve şakağından damlayan kanı görünce damarlarımda öfke ateşleri yandı.

Ne.. Ne. Lanet olsun.

Ardından bir mesaj geldi.

BİLİNMEYEN NUMARA: O bir savaşı ama bizden kaçamayacak.

İşbirliği yapmazsan kafasına bir kurşun yiyecek.

Panik yapmazdım ama ona dokunduğu için birinin lanet olası bedeninden uzuvlarını koparırdım. Kadınımı almaya cüret ettiği için.

Mesajı kapattım ve telefonunu aradım. FND'lerin onu ele geçirmesine imkan yoktu. Hiçbir şekilde.

Telesekreter açıp neşeli sesi cevap verene kadar çaldı da çaldı.
"Valentina'yı yakaladınız. Ne yapacağını biliyorsun."

Sorun da buydu zaten. Valentina yoktu. Başka biri yaptı.

Bardan uzaklaştım ve odanın köşesine doğru yürüdüm.
Bir mesaj bırakmak muhtemelen anlamsızdı ama umurumda değildi.

"Seni eve sağ salım götüreceğim. Güçlü kal, düşes. Sizi seviyorum.
Sadece dayan, ben orada olacağım. Senin için geliyorum."

Telefonu kapattım ve duvara bir yumruk attım. *Bu nasıl olmuştu?* Evinin içinde güvende olması gerekiyordu.

Önemli değildi. Önemli olan tek şey onu geri almaktı.

Telefonum elimde vızıldadı. Bir arama. İlk aklıma gelen Valentina oldu.
Ama değildi.

Başka bir bilinmeyen numaraydı.

Ben cevap verdim. "Ben Rix, eğer kadınımı aldıysan
öl."

Kulaklarıma karanlık bir kıkırdama geldi. "Bugün ölmekten endişe etmiyorum ama Ne kadar yaşayacağı konusunda endişelenmelisin. Çok alıngan biri. Çekiciliğini görebiliyorum. İşbirliği yapmazsan, adamlarımın onu elleri ve dizleri üzerinde, bağlı ve senin için çılgık atarken becerdiklerinde çekiciliği hissetmelerine izin vereceğim. Dövüşçüleri severler."

O ölecekti. Hepsi ölecekti. Başka
bir alternatif yoktu.

Ne istediği umurumda değildi ama tehditlerimi geri çektim çünkü nerede olduğunu bilmem gerekiyordu. Sesi tanıdım. Yıllardır zayıf oyunu yöneten aynı pislik. Öne çıkmıştı ve şimdi ölecekti. Trio, FND'lerin bir teğmeni, güneşin doğuşunu görecek kadar yaşamayacaktı. Kendini tanıtmaya gerek yoktu çünkü sert sesini her yerde tanıyabilirdim.

"Ne istiyorsun lan?"

"İki adamımı ölü, üçünü de ölü sayılabilecek şekilde bıraktığından beri istediğim şeyi. Kan."

"O zaman benim kanımın peşinden gel, başkasının değil, saksocu."

Güldü ve ben de dişlerimi sıktım. Hennessy taburesinden kalkmış, yanımdaki bیلardo masasına yaslanmıştı.

"Onunki de aynı kolaylıkla dökülüyor."

"Siktir git, takas mı istiyorsun? İstedğin bu mu?" Ben talep ettim. Benim için bir damla daha kan akıtmasına izin veremezdim.

"Kanını her gün alacağımı biliyorsun, ama bu gece, onu geri istiyorsan, bana para da getireceksin. Hem de tonla. Paranın sende olduğunu biliyorum. İki saatin var."

Söylediği miktar çok büyüktü. O kadar büyüktü ki, bana birkaç gün verseydi parayı alabilirdim ama iki saat içinde değil. İmkânı yok. *Kahretsin.*

"Ya onu getirirsin ya da ölür. Yavaşça. Acı çekerek. Kanlı bir şekilde. Adamlarım doyduktan sonra. Seçim senin."

Öfke napalm gibi damarlarımda dolaşıyordu. Onu yok edecektim.

"Eğer biri onun saçının tek bir teline dokunursa, yemin ederim hepinizi o omurgasız pislikler gibi deşerim."

Kahkahası yine kulaklarımda yankılandı. "Bütün kartlar bende. Parayı getir yoksa cesedini bir çukura atarım."

"Nereye?"

Ağzından çıkar çıkmaz ezberlediğim adresi bara doğru yürüdüm ve birinin kredi kartı klasöründen bir peçete ve kalem alıp karaladım. Yanlış yapma riskini göze alamazdım.

Tanıdık bir sokaktı. Göl kıyısında. Genel çevreyi biliyordum ve FND'lerin böyle güzel bir mahallede dükkân açması mantıklı gelmiyordu. Çöp gibiydiler. Çatlak evler göl evlerinden daha çok onların tarzıydı.

Ama bu adım, sokakta duyduğum söylentilere -Hennessy'nin çok ilgisini çekeceğini bildiğim söylentilere- itibar kazandırdı. Hennessy'nin çökertmeye çalıştığı uyuşturucu çetesini FND'ler yönetiyordu ve kartelle işbirliği içinde olmalıydılar. Trio'nun bu tür bir paraya ihtiyaç duymasının tek nedeni, ciddi kötü bir şeyler olması ve onsuz mahvolmasıydı.

"Orada olacağım."

Hat kesildi ve telefonumu bara doğru indirdim, Hennessy'nin depodaki kapıya yaptığı gibi onu yumruklarımla kırma ve takip etme dürtüsüyle savaştım. Çoktan yumrukladığım duvara baktım. Bir iz bırakmamıştım ama şimdi bırakacaktım. Onu geri getirecekse burayı ellerimle yerle bir edebilirdim ama şu anda enerjimi boşa harcamayı göze alamazdım. Şu anda önemli olan tek şey Valentina'yı geri almaktı. Ve intikam.

"Ne oluyor lan?" Hennessy yanımdan sordu.

Vermem gereken bir karar vardı. Ya paranın yarısını ve önümüzdeki iki saat içinde toplayabildiğim kadar adam getirerek tek başıma devam edecektim ya da Hennessy'nin neler olduğunu öğrenmesine izin verecektim. Valentina'yı daha çabuk ve daha güvenli bir şekilde geri almak için her şeyi yapardım. Ona Valentina'nın FND'lerin elinde olduğunu söylediğim anda, bunu kendi sorunu ve NOPD'nin sorunu haline getireceğini biliyordum.

Ben seçimimi yaptım.

FND'ler asla bir SWAT ekibi beklemezdi.

Hennessy'ye döndüm. "Karakola geri dönüyoruz ve sen de peşinde olduğun terfiyi alacaksın çünkü bir uyuşturucu çetesini çökertecek ve kadınımı geri almama yardım edeceksin."

Valentina'dan söz edilince Hennessy'nin gözleri kısıldı. "Onu şimdi neyin içine soktun?"

"Yolda açıklarım."

40 *Valentina*

HAREKETSİZ KALIN. KIRILMA.

Vücudum titrerken ve tırnaklarımı kaval kemiklerime batırırken bu sözler kafamda bir mantra gibi tekrarlanıyordu, vücudumun kendimi sardığım topun içinde kıvrılıp kalmasını istiyordum. Acıya ihtiyacım vardı.

O geceye dair anılar ve geri dönüşler beni bombardımana tuttu. Karanlık, ıssız yol. Kenara çektiği zaman. Sorularım. Yüzümdeki eli. Beni sürükleyerek dışarı çıkarması ve arkaya atıp kıyafetlerimi yırtması sırasında kapının zorlanarak açılması ve tırnaklarımın koltuğu tırmalaması.

Korku titremeleri dişlerimi gücüyle sarstı. Gözyaşlarım yüzümdeki ve ellerimdeki kurumuş kanla karıştı. Acınacak haldeydim. Çaresizdim. İşe yaramaz. Savunmasız.

Duvara baktım, sahnenin tekrar tekrar oynadığını gördüm.

Kan lekeleri. Kırılmış tırnaklar. Onunla dövüşmüştüm ama bir faydası olmamıştı. Gözlerim sürekli kapıya kayıyordu.

Gelirler miydi? Savaşır mıydım?

Hayatta kalacağım. Ölmek istesem bile.

Bunca yıl uğruna savaştığım gücü bulmaya çalıştım ama hiçbir şey kalmamıştı.

Zihnim değişti, Rix'le ilgili düşünceler ön plana çıktı. Güçlü olmak istiyordum. Kendini kurtarabilecek bir kız olmak istedim. Ama aptaldım. Kırılmıştım.

Beni bu halde göremez. Gözlerindeki acımayı görmeye dayanamam. Rhett'in gözlerinde görmekten daha kötü olurdu. Buna dayanamam.

Tanrım, kendini dinle Valentina. Dur.

İçimdeki sesler iki taraftan da güçlü ve kararlıydı. Gözyaşlarım yüzümden akarken sessizce beklerken kafamın içinde savaş devam ediyordu.

Topumun içinde kıvrılıp kalırken zaman algım çarpıtılmıştı. Cam kırıkları, çarpma sesi ve insanların bağırışlarını duyana kadar dakikalar ya da saatler geçmiş olabilirdi.

İyi adamlar mıydı? Yoksa kötü mü?

Zayıf umut ipleri karnımda birbirine dolandı. "Hadi!

Hadi! Gidin!"

Silah sesleri.

Daha fazla bağırış.

Kapılar çarparak açılırken daha küçük bir topun içine sıkıştım. Ayak sesleri merdivenlerden yukarı gürledi.

Lanet olsun.

"Çekilin!"

"Çekilin!"

Bir şey kapıya çarptı ve kapı kolu içeriden fırladı.

Bacaklarımı daha sıkı kavradım, bakışlarım kapıya sabitlendi. *İyi adamlar mı, kötüler mi?*

SWAT. Siyah yelekli, kasklı ve gözlüklü adam kapıdan içeri girip silahıyla odayı taradığında gördüğüm ilk şey buydu.

İyi adamlar.

"Yakaladım onu!" Silahını indirdi, bir kulaklığa bastı ve hızlıca konuştu.

"Hendrix, onu dışarı çıkarıyorum!" Adam bana döndü. "Hadi, Bayan Noble. Sizi buradan çıkaralım. Hendrix iyi olduğunuzu görünce çok mutlu olacak."

Hendrix mi?

Ve iyi mi? İyi olan neydi? Yüzümden ve ellerimden kan damlıyordu. *Her zaman daha kötüsü olabilirdi.* Başımı salladım, başım sallanıyordu. İyi sayılırdım.

Ama Hendrix kimdi? Beynim kendini hayatta kalma modundan kurtarmak için çabaladı, ama kendi dönen sorularıma cevap veremedim. Bunun yerine, onun iyi adamlardan biri olduğu gerçeğine kilitlendim.

Adam ayağa kalkmama yardım etti. Parmak arası terliklerimden biri kayıptı ama umurumda değildi. Bu evden çıkmak istiyordum. Hemen şimdi.

"Sizi taşımamı ister misiniz, Bayan Noble?"

Başımı salladım ve söylemek istediğim kelimeleri söyleyemedim. *Bana dokunmayın.* Derinlere daldım ve kısa süreli bir güç rezervine tutunarak onu odadan dışarı kadar takip ettim.

Oturma odasının zeminindeki cesetlerin etrafından bej halıya sızan kanlar boğazımı düğümledi.

Bakışlarımı kaçırarak kapıyı aradım. *Dışarı. Şimdi.*

SWAT yelekli adamlar evin etrafını sarmıştı ve her adımında kafa karışıklığı yaşıyordum. *SWAT ekibini kim çağırmıştı?*

Adamlardan biri silahını omzuna asıp bize doğru koştu. Beni yakalayıp kendine doğru çekerken "Şükürler olsun," diye mırıldandı.

Sarsılarak geri çekildim. "Dokunma bana," diye fısıldadım, sesim sert ve kırıktı.

Geri çekildi, ben itmeden elleri çenemi kavradı. "Seni yakaladım, düşes."

Gözlerim gözlüklerin ardından gümüş rengi olanlarla buluştu. Rix.

SWAT üniforması içinde.

Ne giyyordu? Beynim buna ayak uyduramadı. "Seni buradan çıkaralım.

Gel hadi."

Beni sarhoş bir halde menteşelerinden sarkan ön kapıdan dışarı çıkardı. Siyah bir Suburban'a ulaştık ve Rix gözlükleri yüzünden çıkarıp kaskına taktı.

"Sen iyi misin?"

Yine o soru.

Başımı salladım ama kalp atışlarım hızlandı. Bakışlarındaki endişe gözlerimi yaşarttı.

Arkamı dönmek istedim. Beni böyle görmesini istemedim.

Güçlü ol, Valentina. Kırılma. Seni kırıldığını görmesine izin verme.

Ona odaklanmaya çalıştım, acınası halime değil. "Neden üniforma giyyorsun?" Sözcüklerim zayıf ve titrek çıkmıştı.

Rix sorumu duymazdan geldi ve ellerini yüzümde, saçlarımda, kollarımda ve ellerimde gezdirdi. "Kahretsin. Kesiklerin var." Sorumu tekrar sormak için ağzımı açtığımda Rix şakağımdaki hassas noktaya döndü. "Zaten morarıyor, düşes. Lanet olsun. Sizi acil servise götürüp kontrol ettirmeliyiz."

Yaralarımı düşünemezdim, yoksa kırıldığımı görmesine izin vermeyeceğime dair kendime verdiğim sözü tutamazdım. Onun yerine, saçlarımı yüzümünden uzaklaştırırken elini tuttum.

"Neden SWAT üniforması giyiyorsun?"

Beni merdivenlerden indiren adam SUV'de bize katıldı. "Geri dönmene sevindim dostum. Tıpkı akademide eğitildiğimiz gibi."

Akademi mi?

"Onu buradan çıkarmak mı istiyorsun? Burada olduğunu kimsenin bilmesine gerek yok. Kimliğini açığa çıkarmak istemezsin." Cebinden anahtarları çıkardı ve Rix'e uzattı.

Kimliğini açığa çıkarmak mı?

Zihnimin karmaşasında bile her şey birbirine karıştı. Bakışlarım Rix'e kaydı. Yüzü sertti ama bir şey çok açıktı.

Rix, Rix değildi.

Ve tanıştığımız günden beri bana yalan söylüyordu.

İtirafı bakışlarına yansırken bu bilgi beni sarstı. Bunun doğru olduğunu bilmek için cevap vermesine gerek yoktu. *Rix, Rix değil.*

Kollarından kurtulup sendeleyerek geri çekildim. Gitmeme izin verdi - bir başka suçluluk itirafı.

"Kimsin sen?" Sesim titriyordu ve duygularımın karmaşası ete vurulan yumruklar gibi birbirine çarpıyordu.

Kırılacaktım. Kendimi kaybedecektim. O benim güvenliğimdi. Güvenebileceğim tek sağlam şeydi. Ve o gerçek değildi. O bir yalandı.

"Şükürler olsun, onu yakaladın." Kafamdaki parazit sesine tanıdık bir ses daha katıldı.

Rhett cipin etrafından dolandı. Rhett. Daha önce beni en kötü halimde görmüş ve ne derse desin hakkımdaki fikrini sonsuza dek değiştirmiş olan adam.

"Kimsin sen?" Tekrar sordum.

Rix'in ağzı gerildi. "Beauregard Hendrix. NOPD. Gizli görevdeyim."

Bu sözler bağırsaklarıma inen bir tekme gibiydi ve bir arada tutma yeteneğimi paramparça etti. *Her şey bir yalandı.*

"Seni tanımıyorum bile."

Gümüş bakışları beni delip geçti. "Ben eskiden olduğum adamım, düşes."

Sıcak gözyaşları dökülürken yutkundum. "Şu anda bunu yapamam. Bunu yapamam."

Gözlerimi Rix'ten ya da her kimse ondan ayırdım ve Rhett'i buldum. Döndüm ve kendimi onun kollarına attım.

"Çıkarın beni buradan," diye yalvardım. Bütün benliğim paramparça oluyordu. Tam bir çöküşün eli kulağındaydı ve bu kimsenin görmesini istediğim bir şey değildi.

Rhett kollarını bana doladı. "Şşşt. Her şey yolunda. Bir şeyin yok. İyisin tatlım."

"Beni buradan çıkar," dedim tekrar, sesim tuttuğum hıçkırıklarla boğuk boğuk çıkıyordu. "Şimdi. Lütfen."

"Tamam. Gidiyoruz." Başımın üzerinden başka biriyle konuştu. "Onu hastaneye götürüyorum."

Rhett'in karşımda oturduğu bir hastane yatağında kendimi bir kez daha hırpalanmış ve morarmış halde bulma düşüncesi kontrolümün geri kalanını da parçaladı. Hıçkırıklar serbest kaldı ve bedenimi sarsmaya başladı. Bana daha sıkı sarıldı ve ben kendi içime kıvrılıp bir daha hiç çıkmamak istedim.

Kırıldım. Gerçekten kırıldım.

41 Rix

VALENTINA'NIN benden uzaklaşp kendini başka bir adamın kollarına atmasını izlemek içimi parçaladı. *Lanet olsun.* Onu Hennessy'den ayırmak ve iyi olduğundan emin olmak için yakınımda tutmak istedim ama yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Ona dokunmamı istemiyordu.

Bu bilgi bir erkeği dize getirmeye yeterdi. Ama onun için savaşmak için güçlü durmalıyım.

Ve onları hastaneye kadar takip etmememin imkanı yoktu. Gitmesine izin vermeyecektim. Anlamasını sağlayacaktım.

Lanet olsun. Onu kaybetmeyeceğim. Bu yüzden değil. Hiçbir lanet şey için.

Hennessy'nin onu cipine yüklemesini ve kaputun etrafında dönmesini izledim. Gözlerimle karşılaştığında, bakışlarında zafer yoktu. Ona

başımı salladım. Geri adım atmayacağımı biliyordu.

Arka lambalar yandı ve bana sahip olabilecek tek kadınla birlikte uzaklaştı.

Hazır ol, Valentina. Senin için geliyorum. Her seferinde.

42 Hennessy

Daha önce de kamburunu görmüştüm ama bu sefer daha kötüydü. Valentina Noble uçurumun kenarındaki bir kadın değildi; o uçurumdan düşmüş bir kadındı.

Bunu birden fazla kez görmüştüm. Travma mağdurları, özellikle de tecavüz mağdurları.

başka bir travmatik deneyimle karşı karşıya kaldıklarında, genellikle geriye dönüşler nedeniyle dramatik bir şekilde geriliyorlardı. Valentina sadece onu içinden çıkardığımız durumla mücadele etmiyordu. Kendisiyle de savaşıyordu. Ve onun durumunda bu, sahip olduğu en güçlü düşmandı.

Kurumuş kan kollarına, bacaklarına ve yüzüne bulaşmıştı. Onu temizlemek istedim ama bu acil servise gidene kadar bekleyebilirdi. Onun güvenliği, görünüşü değil.

-Önemli olan tek şey buydu.

Hıçkırıkları azalmıştı ama bunu iyiye işaret olarak görmedim. Gözyaşları hâlâ yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Tatlım, sen sadece dayan. Seni tekrar iyileştireceğiz ve son birkaç saat hiç yaşanmamış gibi olacak."

Birkaç dakika boyunca cevap vermedi ve cevap verdiğinde sesi sessiz ve titrekti. "Onu sevdiğim gerçeğini değiştiremezsin ve onun tek yaptığı bana yalan söylemek oldu." Nefesleri düzensiz ve sert çıkıyordu.

Lanet olsun. Bununla nasıl başa çıkabilirdim?

Devam etti ve sözleri içimde bir suçluluk ateşi yaktı. "Sanırım seni seçmeliydim. En azından bana hiç yalan söylemedin."

Belki açıkça değil ama Rix'le neler yaşadığını çok iyi biliyordum. Bunu ona nasıl söyleyebilirdim? Onu daha fazla uçuruma itemezdim. Şu anda olmazdı.

"Her şey görüldüğü gibi değildir ama bu onları kötü yapmaz."

Güldüğünde histeriyle karışık bir kahkaha attı. "Onun kötü olduğunu sanıyordum. Kötüyle bir sorunum yoktu." Valentina başını salladı. "Ne düşünüyordum ki ben? Kendime bile güvenemiyorum."

İşte bu yüzden kırılıyordu. Kendine olan güvenini kaybetmişti ve bunu geri kazanmaya çalışıyordu.

"İyi olacaksın. İçgüdülerine güvenmeye devam et ve iyi olacaksın. Daha önce de ona karşı kendine güvenmiştin. Gerçekten bir suçluya aşık olacağını mı düşünüyorsun Valentina? Sen o kadın değilsin. Farkında olsan da olmasan da, muhakeme yeteneğin her zamankinden daha iyi."

Bakışları bana yöneldi, keskinleşti ve kırgınlığının bir kısmı kayboldu.

"Biliyordun." Ses tonunda ihanet vardı. "Onunla görüştüğümü biliyordun, değil mi?"

Lanet olsun.

Hastaneden sadece birkaç dakika uzaktaydık ve o haliyle parçaları bir araya getirmesinin daha uzun süreceğini ummuştum ama Valentina asla aptal olmamıştı.

"Sen bir polissin. O da gizli bir polis. Bilmen gerekirdi." Sesi bu kez öfkeyle titriyordu. Gerçek yüzümden okunuyor olmalıydı, çünkü tekrar konuştu, kelimeleri daha da sert çıkıyordu. "Çıkarın beni bu arabadan. Yapamam-"

Siktir et. Sürmeye devam ettim ama geri çekilmedim.

"Evet, biliyordum. Ve gerçekten emin olabilirsiniz ki, onun çizginin doğru tarafında olduğunu bilmeseydim, seni kilitleyip ondan uzak tutardım. Ham ve ihanete uğramış hissettiğini anlıyorum, ama ne için? Aşık olduğun adamın bir gün çete üyesi olduğu için hapse girmeyeceği gerçeği mi? Şu anda onun çizginin doğru tarafında olduğunu öğrendiğin için çok mutlu olmalısın."

Daha önce birçok kez ona karşı takındığım çocuk eldivenlerini bıraktığım için şaşkınlıkla başı geriye gitti. Ama ihtiyacı olan şey buydu. Onu tekrar bir araya getirmek ve kafasını toparlamak için bir doz gerçeklik.

"Ama-"

"Aması maması yok. Belki görmedin ama sen ona sırtını döndüğünde adamın içi parçalandı. Adam sana sırılsıklam aşık ve bunca zamandır işini yapıyordu. Ve tahmin edin ne oldu? İşinin bir parçası da

İşinin ne olduğunu söyleyebilmek. Ve başka neyi işinin bir parçası yaptı biliyor musunuz? Seni onunla birlikte gelen her şeyden koruyorum."

"Ama-"

"Kahretsin, Valentina. O her zaman düşündüğün adamla aynı. Sadece kanunun doğru tarafında yer alıyor. Bu onun hakkında hiçbir şeyi değiştirmez. Akademideki ilk gününden beri, asla kurallara göre oynamadı. Her zaman uçlarda oldu. Tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun? Çünkü *öyle*. Ama insanlara yardım edecek şekilde tehlikeli, buna siz de dahilsiniz."

Acil servis tabelası görüldü ve köşeyi dönerken ona baktım, sözlerimin yerine oturup oturmadığını merak ediyordum. Valentina'nın yüzündeki çatık kaşlar bana öyle olduğunu söyledi.

Arabayı sessizlik doldurdu ve ben park edip acil servisin kapısına kadar ona yardım ederken ikimiz de konuşmadık. Şimdi düşünecek çok şeyi vardı ve umarım yardımı dokunmuştur. Belki bunu Rix için düzeltebilirdim, çünkü kimsenin benim hayatımı düzeltmesine imkân yoktu.

Kardeşim haklı çıkacaktı. Ve dünya babamın kirli bir polis olduğunu öğrenecekti. Bildiğim kadarıyla hayatım mahvolmuş olabilirdi ama belki de yapabileceğim tek iyi şey Valentina'nın Rix'e geri dönmesine yardım etmektir.

43 *Valentina*

BEYNİM YİNE KAPANMA BÖLGESİNE YAKLAŞIYORDU. Tek istediğinizin boş bir oda, bir şişe şarap ve sizi tüketen şeyle başa çıkmak için yalnız kalmak olduğu o aşama.

Bunun yerine acil servisteydim ve annem kapıdan içeri daldı.

"Tatlım, ne oldu?" Telaşla içeri koştu ve ancak yüzümü yumuşak ellerinin arasına aldığı anda sakinleşti. "Ah, zavallı başın."

Aynaya baktım ve şakağımın derisini çürüten koyu morluğu gördüm. Saçıma bulaşan kurumuş kan durulanarak temizlenmiş ve yaranın kanaması durmuştu. Az önce giden hemşire kesiğin dikiş gerektirecek kadar derin olduğunu düşünmemişti. Tüm bunları kabullenmiş ve klinik bir kopuş duvarı örmüştüm. İnsanların beni dürtüp dürtmesiyle başa çıkabilmemin tek yolu buydu artık.

Babam genellikle böyle durumlarda annemin hemen arkasında olurdu ama henüz kapıdan içeri girmemişti.

"Babam nerede?"

Annem alnıma bir öpücük kondurdu ve geri çekilmeden önce yüzümdeki elini bıraktı. "Polisle konuşuyor. Ona neler olduğunu anlatmak istiyorlarmış ve o da kesinlikle cevaplar istiyormuş."

"Nerede?" Karnımda bir damla endişe birikti. "Telefonda mı?"

Annem başını salladı. "Hayır, lobide. Şimdi özel bir odadalar çünkü herkesin duyamayacağı bir yere gitmeleri gerekiyordu."

Babam kiminle konuşuyordu? Rhett'le mi? Yoksa Rix burada mıydı?

Rhett'in arabada ben zorlukla tutunurken söylediği her şey, bu odada oturduğum süre boyunca zihnimde dönüp durmuştu.

O her zaman düşündüğünüz adamla aynı. Sadece kanunun doğru tarafında yer alıyor.

Elimde cam parçasını sıkıttığım yerdeki kesik en derin olanıydı ve birkaç dikiş atılması gerekiyordu. Diğer her şey iyiydi.

Ben iyiydim.

Kafam doktor tarafından temizlenmişti ama bu kafamın hâlâ sorularla dolu olmadığı anlamına gelmiyordu.

Annem odadan çıktı ve ben de babamın isteği üzerine hediyelik eşya dükkanından aldığım temiz bir *Love NOLA* tişörtünü giydim. Tişörtü odama getirip bana sarıldığında ağlamıştım. Ayrıca bana bir daha kaçırılamayacağımı çünkü yaşlı kalbinin buna dayanamayacağını söylemişti.

Yapmayacağıma dair ona söz verdim.

Annem de babam da beni rahat bırakmıştı ve ben de bunu kullanıyordum. Ne yapacaktım?

Ben ne istiyordum?

İçgüdülerine güven. Rhett bana bunu söylemişti.

Yutkundum, elimi kapıya dayadım. Uzun süre tereddüt ettikten sonra kendimi toparladım.

Ben bir kurban değilim. Hayatta kalan biriyim. Ne olmak istiyorsam oyum.

Ve Rix'in olmak istiyordum.

Kalbini bildikten sonra isminin bir önemi var mıydı?

Beni her iki şekilde de güvende hissettirirken çizginin hangi tarafında durduğunun bir önemi var mıydı?

Kendime zihinsel bir tokat attım. O iyi adamlardan biriydi. Bir gün, belki toplum içinde birlikte görünebilirdik. Artık gizlice dolaşmak zorunda kalmazdık. Normal bir hayatımız olabilirdi. Birlikte. Ortalıkta. Onu ailemle tanıştıtabilirdim. Her şeye sahip olabilirdim.

Aydınlanma beni yıkadı.

Her şeye sahip olabilirdim.

Kapıyı açtım ve geleceğimi bulmak için dışarı adım attım.

VALENTINA VE ANNESİ yan yana lobiye doğru yürüdüler. Harold Noble cümlelerin ortasında durdu.

"İşte benim kızlarım." odasını geçip onlara ve sarıldı.
Valentina.

Onu kollarımda istedim. Ona ihtiyacım vardı.

Kahretsin, ona ihtiyacım vardı.

Babası onu bıraktığında, gözleri nihayet benimkilerle buluştu. Uzun dakikalar boyunca kimse konuşmadı.

Noble sessizliği bozdu. "Valentina, tanıştınız mı-" Kız bana doğru koşup kendini kollarıma attığında durakladı.

Kollarımı ona doladım. *Şükürler olsun. Çok iyiydi.*

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diye mırıldandı Noble.

Gözyaşları gömleğimi ıslattı ve koyu renk gözlerinin parladığını görmek için geri çektim. Başparmaklarımı kullanarak onları sildim.

"Artık gözyaşı yok düşes. Sizi ağlarken görmek beni kahrediyor."

Nefesini içine çekti. "Çok özür dilerim. Dışarı çıkmamalıydım. Sen olduğunu sandım. Tam bir aptalım. Hepsi benim hatamdı."

Sözleri bir anlam ifade etmiyordu. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Escalade. Evin önünde durdu. Sen olduğunu sandım. Dışarı çıktım. Bana yapma dedin ama dinlemedim."

Bu, onu nasıl yakaladıkları sorusunu cevaplıyordu ama artık umurumda değildi. Olması gereken yere dönmüşken olmazdı. "Fark etmez."

Ama o devam etti. "Ve özür dilerim. Beni kırmalarına izin verdim. Kendimi kaybettim ama seni kaybetmek istemiyorum."

"Şşşt, düşes. Beni kaybedemezsiniz. Ben buradayım. Ne olursa olsun. Ve seni kırmadılar. Kimse seni kıramaz. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın."

"Ama ben senden uzaklaştım."

Başımı salladım. "Az önce kendini kollarıma attın. Bu benden uzaklaştığın anlamına mı geliyor?"

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Beni asla bırakma."

"Asla."

"Burada neler olduğunu açıklamak isteyen biri var mı?" Noble şaşkınlığı açıkça belli olan bir sesle sordu.

Valentina'nın annesi kolundan çekiştirdi. "Bence her şey çok açık canım."

45 Valentina

Dördüncü kez sesli mesaja bastım.

"Seni sağ salım eve götüreceğim. Güçlü kalın, düşes. Sizi seviyorum. Sadece dayan, ben orada olacağım. Senin için geliyorum."

Telefonumu sıkıca kapatarak gözyaşlarımı geri kırtım. Bu sefer mutlu gözyaşları. *O beni seviyordu.*

Sonunda hastanede ona bu sözleri söylemişim ama o karşılık vermemişti. Bunu fark ettiğimde duştaydım. Saçlarımı kurutuyordum, bornozumu belime sarmıştım, o sırada şifonyerin üzerinde, çantamın yanında telefonumu gördüm. Dokunduğumda sesli mesaj simgesi ekranı aydınlatmıştı.

Rix yatak odasının kapısını iterek açtı, bir elinde beyaz bir paket servis çantası vardı. "Temizlendiğine göre kendini daha iyi hissediyor musun?"

Evet. Kurumuş kan kalıntılarının giderden aşağı akmasını izlemenin katartık bir yanı vardı. Birkaç damla daha gözyaşı dökmüş olabilirdim ama suyun akışından bunu anlamak mümkün değildi.

Başımı salladım. Ve sonra kelimelerim sessizce, merakla renklenerek döküldü. "Beni seviyorsun."

Rix bana baktı, yüzünde şaşkınlık vardı. "Tabii ki seni seviyorum düşes. Size hiç dokunmayacakları anlamına gelse bugün o evde sıkılan her kurşuna göğüs gererdim."

"Ama bunu hiç söylemediniz."

Komodinin üzerindeki paket servis çantasını indirdi ve bana doğru yürüdü. "Bunu yaşıyordum. Aldığım her nefeste bunu hissediyorum. Her zaman aklımda. Göğsümdeki kalbimin her atışında."

Sözleri üzerimden geçerken dudağımı ısırđım. "Muhtemelen D-Rock'a bir teşekkür mektubu göndermeliyiz."

Rix başını sallayarak bir kahkaha attı. "Ben almayayım. O serseri bir daha senin kızın yanına gelmeyecek." Bir dizini yatağı bastırdı ve dudakları dudaklarıma değene kadar öne eğildi. "Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Endişelenecek bir şeyin azalması kesinlikle hoş bir şeydi. Ama ya geri kalanı?

"Peki sen gizli görevde misin? Bundan sonra ne olacak?"

Rix geri çekildi ve bana baktı. "NOPD FND çetesini çökertti. İhtiyacım olan diğer şeyleri tamamlamak için yeterince uzun süre gizli kalacağım ve sonra çıkacağım. Bitti."

"Bu nasıl çalışıyor? Güvenli mi? Şehirden ayrılmak zorunda mısınız? .. şehri terk etmek zorunda mısınız?"

Galeriyi ve onu takip etmek için geride bırakmak zorunda kalacağım her şeyi düşündüm. Bırakırdım. Bir sahilde yaşadığımı, tropik bir manzaranın köpüklü sularına bakarken elimde bir fırça olduğunu hayal ettim. Bunu yapabilirdim.

Bana hemen cevap vermedi. "Ne istediğine bağlı. Senden uzaklaşmayacağım. Departmanda kalabilirim. Hazır olduğumda çete görev gücünün başına geçmem için bir teklif aldım."

Her şeye sahip olabilirim.

"Kalmak istiyor musun?"

"Senin olduğun yerde olmak istiyorum. Eğer bu NOLA'ysa, edindiğim düşmanlar sokaklardan çekilene ve sen tehlikede olmayana kadar burada kalacağım."

"Bu ne kadar sürer?" Haftalar, aylar ya da yıllardan mı bahsediyoruz diye düşünmeden edemedim.

Rix'in ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Bu işi çabucak bitirmek için çok büyük bir teşviğim var."

"Sonra?"

"Ve sonra bir sonraki bölüme başlayacağız. Sen ve ben. Gölgelerden çıkıp ışığı kavuşacağız."

"Bu bana mükemmel geliyor."

"Güzel. Çünkü gerçekleşiyor düşes. Sen benimsin. Senden hiçbir şey için vazgeçmiyorum."

"Ben de senden vazgeçmiyorum."

Eğildi ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. "Seni seviyorum, Valentina."

Bu sözler kalan kırık parçalarımı tekrar bir araya getirdi. "Ben de seni seviyorum. Rix, Beau ya da her kimsen."

"Seninim. Ben buyum."

46 Hennessy

Bir hafta sonra

Rozetimi ve silahımı Şef yardımcısının masasına bıraktım ve onlar olmadan kendimi yanlış hissetmem sadece birkaç saniye sürdü. Sadece polis olmak istemiştim ve şimdi hayatımda ne halt edeceğimi bilmiyordum. Ama kesin olan bir şey vardı ki, NOPD'de kalamazdım.

"Bunu neden yaptığımı açıklamama gerek olduğunu sanmıyorum."

Babamın yaptıklarıyla ilgili gerçekler emir komuta zincirine kadar ulaşmıştı ve çoktan bir soruşturma başlatılmıştı. Annem paramparça olmuştu ve babamın hapse girmemesine imkân yoktu.

Şef yardımcısının yüzü ciddiye. "Hayır, bir açıklamaya ihtiyacım yok ama bunu yapmak zorunda değilsin."

Sert bir kahkaha boğazımı tırmaladı. "İkimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz. Benden bu kadar."

Başını salladı. "O halde istifanı kabul ediyorum. Sana iyi şanslar Hennessy."

Döndüm ve ofisinden çıktım, masamdaki kutuyu alıp son kez kapıdan çıkarken tüm karakol sessizliğe bürünmüş gibiydi.

Korumak ve hizmet etmek için. Tek bildiğim buydu. Ama bu hayat sona ermişti.

EPILOGUE

Rix

Adliyenin arka koridorunda dururken, içimi kaplayan sinirle savaştım.

Hayır demeyecekti.

Harold Noble geçen konuşmalarımızda bu ziyareti beklediğini açıkça belirtmişti.

Diğer erkeklerin fikirleri benim için nadiren önemliydi ama Valentina'nın babası farklı bir hikâyeydi. Onayını verecekti ama bundan daha derin bir şeydi.

Kabullenme. Aile. Daha önce hiç sahip olmadığım şeyler. Asiller beni aralarına kabul etmişti ve şimdi bunu resmileştirmek istiyordum.

Valentina'nın verandama geldiği ilk gün onun için yeterince iyi olmadığını biliyordum, eteği, bluzu ve süslü topuklu ayakkabılarıyla cehennem gibi güzel görünüyordu. Ama nedense umursamadı. Ne o zaman ne de şimdi.

Ama babasının umurunda olmalıydı. Her babanın umurunda olmalı.

Harold Noble'ın odasının kapısı açıldı ve beni bir gülümseme ve uzattığı bir el ile karşıladı.

"Buraya gelmenin zamanı gelmişti evlat."

Evlad. Böyle bir şeye hiç sahip olmamıştım ve bu adam bana bunu verdi. "Sizi gördüğüme sevindim, efendim."

El sıkıştık ve kapıyı kapatmadan önce bana odasına girmemi işaret etti.

"Otursana."

Oturdum ve o da geniş bir masanın arkasındaki büyük deri koltuğa yerleşti.

Havadan sudan konuşmaya vakit kaybetmeden, "Sanırım ikimiz de neden burada olduğunu biliyoruz," dedi.

Başımı salladım. "Evet, efendim. Kızınızla evleneceğim." "İzin istemiyor musun?" Gür bir kaşını kaldırdı.

"Niyetimi belirtiyorum. İzin istemeye inanmıyorum ama onayınızı almak isterim."

Bakışlarını bana dikti. Deri koltuğumda kayma isteğimle savaştım. Muhtemelen yanlış yapıyordum ama bunu bildiğim tek yolla yapıyordum.

"Peki ya onay vermezsem?" diye sordu kollarını kavuşturarak.

"Her halükarda onunla evleneceğim. O benim hayatımın en güzel parçası ve hiçbir erkek onu benden daha fazla sevemez. Onun için kurşun bile yerim. Onun için öl." "Bunun ne kadarı senin çocuğunu taşıyor olmasıyla ilgili?"

Bebek mi?"

Bilmesine şaşırmamıştım. Valentina geçen hafta yemek sırasında iki kez uzaklaştığında Jo'nun bunu fark ettiğini düşündüm, çünkü son zamanlarda et kokusu onun midesini bulandırıyor.

Valentina'ninkine çok benzeyen karanlık bakışlarıyla karşılaştım. "Hiçbir şey değil. Onu ilk gördüğüm günden beri benim. Bebek, hayatımda hak etmediğimi düşündüğüm bir mucize daha."

"Bize ilk söylediğinde senin için endişelendim. Çok uzun süre ve yüzeye çıkamayacak kadar derinde kaldığından endişelendim. Bu yaşam tarzı insanın içine işliyor. Sadece oyun oynamakla kalmıyor, her gün onu yaşıyorsun." Kollarını kavuşturdu ve öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı. "Özlüyor musun? Aceleyi?"

Hemen cevap vermedim. Özlüyor muydum? Kendi imparatorluğumun kralı olarak yaşamayı? Güç, para ve beraberinde gelen her şeyi?

"Onunla birlikte olmak için her şeyden vazgeçerdim. Kızının ne kadar nadir bir kadın olduğunu bilmediğimi sanıyorsan yanılıyorsun. O her şeye değer."

Başını salladı. "Buna katılmamak mümkün değil. Sadece medeni bir hayat yaşamaya çalışırken sıkılmandan endişeleniyorum. Bir eş, çocuk, Garden District'te bir ev."

Öne doğru eğildim ve kollarımı masasının kenarına dayayıp bakışlarına karşılık verdim. "Beni seven bir kadın, sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir çocuk ve bir ev mi? Daha önce hayalini bile kuramadığım türden bir hayat ve artık benim. Sence bunu berbat eder miyim?"

Noble elini uzatarak ayağa kalkarken cevap vermedi. "Aileye hoş geldin evlat. Sen tarihi belirle, ben de nikâhı kıyayım. Ona layık bir adam seçtiğine sevindim."

Ona layık. Umudum buydu. Bunu kanıtlamak için elimden geleni yapacağım. Elini sıktım. "Teşekkür ederim, efendim."

Çıkmak için döndüğümde kapıda durakladım. "Sen ve Jo, size bebekten bahsettiğimizde şaşırmış gibi mi yapacaksınız?"

Noble'ın gülümsemesi sırtıma dönüştü. "İlk torunum mu? Tabii ki şaşırmış gibi yapacağız."

"İyi adam."

Adliyeden çıktım, görevimin ağırlığı omuzlarımdan kalkmış ve Valentina'nın babasının onayı her adımımı hafifletiyordu.

Kahretsin, ama hayat çok güzeldi. Şimdi yüzüğü alıp Valentina'nın büyük gecesi için galeriye gitmeliydim.

Valentina salonun ortasına doğru ilerlerken Noble Art'taki kalabalık sessizleşti. Kraliyet mavisi elbisesi kıvrımlarını sarıyor ve bana onu kulübe götürdüğüm gece giydiği gömleği hatırlatıyordu. Bu altı ay önceydi.

Arka kapıdan gizlice girmeye devam ettiğim ve çok az sayıdaki yakın arkadaşım dışında kimsenin ilişkimizden haberdar olmadığı altı uzun ay. Hennessy hariç. NOPD'den istifa ettikten sonra tek kelime etmeden ortadan kaybolmuştu.

İşleri yoluna koymak ve NODO'ların varlığını sona erdirmek beklediğimden daha uzun sürmüştü ama kadını şikâyet etmemişti. Her gece yatağına girebildiğim sürece, tek umursadığı buydu.

Yine de gecikme beni rahatsız etmişti. Valentina gibi bir kadın gölgede kalmamalıydı. Kaderinde şık bir galerinin ortasında, arkadaşları ve ailesiyle çevrili, elinde bir şampanya kadehi ve yüzünde doğrudan kalbinden gelen bir gülümsemeyle durmak vardı.

O bu gece gibi geceler için yaratılmıştı ve ben onun bu gecelerden yüzlercesine sahip olmasını sağlayacaktım.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Gülümsemesi geniş ve rahattı, sınırlarının izini benden başka herkesten saklıyordu. Onu görebiliyordum ama bunu yapabildiği için gurur duyuyordum.

"Bu gece benim için birkaç nedenden dolayı çok özel. Birincisi, arkadaşların ve ailenin bir araya gelmesi her zaman kutlama sebebidir. İkincisi, bu gece asla cesaret edebileceğimi düşünmediğim bir gece. Ve son olarak, bu gece sevdiğim topluma geri vermekle ilgili."

Antika dükkânı birkaç ay önce kira sözleşmesini feshettiğinde devraldığı binanın orijinal galeri alanını yeni tadilattan geçmiş diğer yarısından ayıran siyah bir perdeye bağlı bir kordona uzandı. Bu adımı atmayı ve ben olmadan bu etkinliğe ev sahipliği yapmayı reddederek aylarca beklemişti. İtiraz etmiştim, ama bir erkeğin zorlamaya devam etmenin anlamsız olduğunu bilmesi gereken bazı tartışmalar vardı.

"Sözü daha fazla u z a t m a d a n , sizlere Noble Art'ın en yeni koleksiyonunu takdim ediyorum,

Güzellik ve Şehir, ben ve Trinity Rodgers tarafından satışa sunulmuştur."

Kordonun çekilmesiyle örtü yere kaydı ve duvarda iki farklı tarzda sanat eserinin asılı olduğu bir oda ortaya çıktı. Kalabalık onaylarcasına mırıldanmaya başladı.

"Bu eserlerin satışından elde edilecek tüm gelir, New Orleans Sanat Müzesi tarafından bu şehrin çocuklarına ücretsiz olarak sunulan *Sanat Yoluyla Hayatı Öğretme* programına aktarılacaktır."

Kalabalık yüksek sesle alkışladı, tiz ısıklar havayı doldurdu. Sese doğru baktım, Elle Snyder iki parmağını ağzına götürmüş üflüyordu. Erkeği Lord güldü ve ıslığı keserek onu yanına çekti.

"Valentina ve Trinity'nin şerefine," dedim kadehimi kaldırarak. "Harika bir amacı desteklemek için harika bir proje, böylesine harika bir kadından beklediğimden daha azı değil." Tüm salonda kadehler elden ele dolaştı.

"Valentina ve Trinity'ye," diye yankılandı herkes.

Trinity de köpüklü beyaz üzüm suyu bardağını havaya kaldırdı, sonra da reverans yaptı.

İnsanlar parçaları görmek için yeni bölüme geçerken Remy mavi perdeyi yerden kaldırdı.

Bir el omzuma kenetlendi.

"Mahkeme dosyasına önemli ölçüde eklendin, evlat." Yanımda duran Harold Noble'ı görmek için döndüğümde, "Çalışmalarınızla gurur duyuyorum ve terfiniz için tebrik ederim" diye ekledi.

Valentina'nın babasının gözlerindeki onayı görmek benim için açıklayabileceğimden çok daha fazla anlam ifade ediyordu. Her iki ebeveyniyle de yakındı ve ailelerinin onursal bir parçası olarak kabul edilmek beklemediğim bir şeydi. *Aile*. Yıllardır sahip olmadığım bir şeydi.

"Teşekkür ederim efendim. Bir sonraki meydan okuma için kesinlikle heyecanlıyım."

Çete görev gücünün başı olma pozisyonunu kabul etmişim, bu da gizli görevde edindiğim tüm bilgileri daha doğrudan bir şekilde kullanmamı sağlıyordu. Bir çete üyesi gibi düşünebilmek onları taktiksel olarak alt etmeyi kolaylaştırıyor, bu da daha az memuru riske atıyordu. Sokakları bu kadar açık bir şekilde temizlemek hala garipti ama gölgelerde yaşamayı da özlememiştim.

Bakışlarım Valentina'ya kaydı. Özellikle de düşesimi tüm ihtişamıyla görebileceğim anlamına geliyorsa.

Elle ve Lord bana ve Yargıç Noble'a odanın kenarında katıldılar. "Peki, onu ne zaman dürüst bir kadın yapacaksın?" Elle diye sordu.

Noble'la birbirimize yan gözle baktık, sonra Noble eğlenen bir ifade takındı. "Bu harika bir soru."

Jo onun koluna vurdu. "Sus, Harry. Bu çocuklar doğru zaman geldiğinde bunu halledecekler." Bana gülümsedi. "Onun söylediği hiçbir şeyi dinlemiyorsun. Herkesin tanıştıktan sonraki birkaç hafta içinde evlenme teklif etmesi gerektiğini ve doğru zaman geldiğinde bunu bileceğini düşünüyor." Ben sadece gülümseyince bana bilerek göz kırptı ve ekledi: "Yine de birkaç torun için heyecanlıyım."

Bu gerçeği onaylamıyor ya da inkâr etmiyordum. Bu gece Valentina ve Trinity'nin sanatıyla ilgiliydi.

Ama onun odada çalışmasını izlerken bunun gerçekliği beni hâlâ derinden etkiliyordu. Henüz bir şişlik görünmüyordu ama yine de ... Bir çocuk. Ben ve Valentina'nın mükemmel bir birleşimiydi ve pembe mi mavi mi giydiğine bakmaksızın muhtemelen kıyameti koparacaktı. Gölgelerden kaçıp ışığa adım atmakla kalmamış, hayal edebileceğimden çok daha fazlasını elde etmiştim.

Saatler sonra yatakta uzanmıştım, Valentina'nın başı göğsümdeydi ve parmak uçları göğüs kaslarımdaki mürekkebi izliyordu. Aylar önce ondan çaldığım resim duvarda asılıydı.

"Sizinle gurur duyuyorum düşes. Gerçekten gurur duyuyorum."

Bana daha sıkı sarıldı ve sıktı. "Hepsini duvarda görmek iyi hissettirdi. Trinity de piyango kazanmış sanırsın."

"O kızla iyi iş çıkardın. Çok iyi bir anne olacaksın." "Umarım öyle olur."

"Buna hiç şüphe yok."

"Aileme ne zaman söylemeliyiz?" diye sordu.

Bir elimi saçlarının arasından geçirdim ve bakışlarıyla buluştum. "Bence zaten biliyorlar, ama belki sen evleneceğimizi söyleyene kadar bekleyebilirler."

Eli hareketsizleşirken çenesi yukarı kalktı. "Evlenme mi teklif ediyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, çünkü bu onu bir soru haline getirirdi ve bunun olacağından hiç şüphem yok."

Valentina'nın kahkahası kulaklarımı doldurdu. "Yani evet dediğimi duymak istemiyor musun?"

Altından sıyrıldım ve onu yatağa yapıştırdım. "Koridorda yürüdüğümüz gün benim için yeterince iyi. Babanın seni evlendirmesini ve nikâhı kıymasını mı istiyorsun?"

Gözleri parladı. "Evet. Bunu hep istemişimdir. Tam olarak bunu."

"Size her zaman istediğiniz her şeyi vermek benim işim, düşes." Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdım ve bir öpücük çaldım. "Bana her şeyi verdiğinizden beri."

"Zaten verdin," diye fısıldadı. "Henüz değil, ama yapacağım."

Kollarını boynuma doladı ve sıktı. "Seni seviyorum." "Her zaman, düşes. Seni her zaman seviyorum."

Son

Sırada ne olduğunu kaçırmak istemeyeceğinizi biliyorsunuz! Bültenime kaydolmak için [buraya](#) tıklayın ve gelecek projeler, yeni sürümler, satışlar ve özel alıntılar ve hediyeler hakkında başka bir duyuruyu asla kaçırmayın.

Valentina ve Rix'in hikayesi hakkında ne düşündüğünüzü duymak isterim. Eğer birkaç dakikanızı ayırıp bir yorum bırakırsanız, inanılmaz derecede minnettar olurum. Bana meghanmarchbooks@gmail.com adresinden bir link gönderin, ben de size kişisel bir notla teşekkür edeyim.

Kirlenmeye hazır mısınız?
Şimdi satışa sunulan Kirli Milyarder Üçlemesi'ne bir göz atmak için okumaya devam edin!

CHAPTER

ONE

Holly

COUNTRY YILDIZI JC HUGHES BİR HOROZLA ZOR BİR YER ARASINDA KALDI
Bunu kız arkadaşı Holly Wix'e ve hayranlarına nasıl açıklayacak?

"O İKİ YÜZLÜ OROSPU ÇOCUĞU ..."

Süpermarketimdeki kasa kuyruğunda belirgin bir şekilde sergilenen dedikodu gazetesinin ön sayfasına canlı renklerle sıçrayan manşete ve ona eşlik eden uygunsuz resme bakarken nefesimin altında tıslıyorum. İki ay içinde ikinci kez, "erkek arkadaşımın" başka bir kadınla açık bir şekilde tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlendiği bir resim, ancak bu sefer kadın dev bir siyah strapon takıyor.

Kağıdın kenarları terli elimde buruşuyor ve önümdeki rafta duran tüm kopyalarla birlikte onu da lime lime etme dürtüsüyle savaşıyorum.

Kariyerimi daha gerçeğe dönüşme şansı bulamadan yok edecek.

Bir yıl dediler. Bu şaka gibi "ilişkide" bir yıl geçirdikten sonra kendi çizgilerimi kazanacak, country müzik dünyasında her şey hazır olacaktı. Kabul ettiğim için beni istediğiniz kadar yargılayın, ama yepyeni plak şirketiniz sizi kaçmak için can attığınız taşra kasabasından çıkaracak sözleşmeye böyle bir şey koyduğunda, soru sormazsınız. Noktalı çizgiyi imzalıyorsunuz.

Ama gerçek yüzünüze soğuk bir tokat gibi iner ve bazı günler markette kuyrukta beklerken yüzünüze çarpar. Sonunda JC'yi bir adamla yakaladıklarında ne olur? İki tarafa da sallanma alışkanlığı olan ama erkekleri kadınlara tercih eden JC, Nashville'in en kötü saklanan sırrı haline gelmek üzeredir.

Ben Holly Wix, bir yıldız yaratma programının galibi ve JC'nin bir zamanlar etkileyici olan ama artık düşüşe geçen kariyerini canlandırmak için plak şirketi tarafından seçilmiş biriyim. Başlangıçta kontratıma koyduklarında çok önemli bir şey gibi görünmemiştir. Gözleri parlayan hangi kız adının bir country yıldızıyla anılmasından heyecan duymazdı ki?

Safça beklediğim yıldızlığa giden tek yönlü bilet yerine, evdekilerin maaş çeklerini on iki paket ve kazı kazanlara harcayabilmelerinden daha hızlı bir şekilde tüm sektör şakalarının hedefi haline geliyorum. Ama bu rüya kariyeri canlı tutmak için tek bir şansım var ve dürüst olmak gerekirse, onu kurtarmak için yapmayacağım şey yok. Bu yüzden işler daha fazla kontrolden çıkmadan JC ile olan bu durumun çözülmesi gerekiyor.

Kamyoncu şapkamın yakasını aşağı doğru çekştirerek, kasada çıldırıldığını fark eden var mı diye etrafıma bakıyorum. Arkamdaki bir kadın güneş gözlüğünü bebeğinin ağzından çıkarırken dilini şaklatıyor.

Hay aksi.

Dilini şaklatması beni hedef alıyordu, dişsiz, mavi gözlü, gülümseyen bebeği değil. Şaşırtıcı bir şekilde yüzündeki ifade kızgın değil, sempatikti.

"Erkekler pisliktir, haksız mıyım? Ünlü olmak onları daha da ünlü yapıyor."

Zayıfça gülümsüyorum ve o devam ediyor. "Gazetelerde okuduğun her şeye inanma, bebeğim. Her zaman yüzde doksan beşi saçmalıktır. Muhtemelen fotoşoplanmışlardır. Eğer seni aldatıyorsa kafasını muayene ettirmeli."

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde, şapkama, gözlüklerime, makyajsız olmama ve nispeten düşük şöhret seviyeme rağmen yüzünün her yerinde bir tanıma okuyorum. Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum, ama garip ve sahte geliyor.

"Buna dedikodu gazetesi denmesinin bir sebebi var sanırım?" Ses tonuma biraz mizah katma çabamda başarısız olarak cevap veriyorum.

Başını sallıyor ve el arabasındaki yarım düzine şarap şişesini işaret ediyor. "Kulağa çılgınca gelebilir ama bir içkiye ve içini dökcek birine ihtiyacın var gibi görünüyor."

Markette tanıştığım bir yabancıyla konuşmak mı? Bu delilik olurdu, tehlikeli olduğundan bahsetmiyorum bile. Bunu yaparsam, hikayenin "dedi ki" kısmı yarınki gazetelerde yer alır ve etiket beni öldürür.

-Sözleşmenin ihlali ve sektörde kara listeye alınmanın acı verici ölümü.

JC'nin fotoğrafı gazetelere ilk çıktığında zaten birinci vuruşu kullanmıştım. Doğruca Homegrown Records'un ofislerine yürüdüm ve onlara şeytani anlaşmalarının buna değmeyeceğini ve JC'nin kariyerine kendi kariyerim pahasına yardım etmeyeceğimi söyledim.

Cevapları ne oldu? Eğer arkamı dönüp kıcımlı kaldırarak ofisten çıkmazsam ve yüzüme bir gülümseme yapıştırmazsam, beni turnemden çekeceklerdi ve daha bir kişi olma şansını yakalayamadan bir hiç olacaktım.

Kariyerim için haftanın her günü mücadele ederdim, ancak onu kaybetme tehdidiyle karşı karşıya kaldığımda, geri adım attığımı ve şirket çizgisine uyduğumu söylemekten utanıyorum. Hayaliniz için sadece bir şansınız var. Gururumun ne kadarını yutmak zorunda kalırsam kalayım, bu benim vazgeçmek istediğim bir şey değil. Bu da beni dedikodu paçavrasına ve önümdeki kadına geri getiriyor.

Ona nasıl cevap verebileceğime dair tüm senaryolar beynimde dönüp dururken kasada aramızda garip bir sessizlik uzuyor. Sonunda gülümsüyor ve ifadesinde nazik ve bilgili bir şey var.

"Ne düşündüğünü biliyorum - hikayenin kendi tarafını kimseye anlatamazsın. Çok riskli." Elini kaldırıyor ve sol yüzük parmağındaki dev bir taş gösteriyor. "Ama ben sıradan biri değilim. Ben de magazin basınının ön sayfalarında yer aldım ve bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Aralarındaki en büyük reformcu azgınlıkla on yıl evli kaldıktan sonra, bunların hiçbirine yabancı değilim. Üstelik kardeşlik yeminimi de asla bozmam."

Bakışlarım dev elmaştan onun yüzüne yöneliyor. Makyajsız yüz hatlarını incelerken sonunda anlıyorum. "Sen Tana Vines'sın."

Tana Vines yaklaşık on yıl önce Yılın Kadın Country Sanatçısı seçildi ve kocası da bu süre zarfında en az dört ya da beş kez Yılın Şovmeni ödülünü aldı. Onlar country müzik efsaneleri. Gerçek bir güç çifti.

Elini uzatıyor ve ben de tamamen içgüdülerimle hareket ederek elini sıkıyorum. "Evet, benim," dedi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Holly Wix."

İki şişe şarap içtikten sonra, Tana ve ben kapalı havuzun yanındaki şezlonglara yayıldık. Kapılı duvarların ardında, ortaokuldayken radyodan dinlediğim birinin huzurunda, aylardır kafamı dolduran tüm saçmalıkları nihayet dökme fırsatı buluyorum.

"Altı ay daha mı? JC'nin saçmalıklarına katlanmak için çok uzun bir süre. Kendi bacaklarını kapalı tutmaktan bahsetmiyorum bile. Tanrım, kızım. Bir sik almak için can atmıyor musun?" Tana sordu.

Dudaklarımdan mahcup bir kahkaha kaçtı. "Sanırım ipleri öğrenmekle oldukça meşguldüm."

"Şey, kahretsin. Ben de sik için ölürdüm."

Başımı sallıyorum. "Şirketteki pozisyonumu tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyorum. Eğer benim resmim de JC'ninki gibi gazeteye çıkarsa, çifte standartlar beni o kadar hızlı bir şekilde kıcımın üstüne atar ki, önce 'Bingo!' diye bağıramam bile."

Tana yan dönüp bana bakıyor. "Muhtemelen gerçek bu, ama bu onu adil yapmaz. Onun kıcını korumalarının tek nedeni beş yıl öncesine ait ödül rafı ve ona yatırdıkları onca para. Sen mükemmel bir imaj destekçisisin. Ama haklısın, çizginin dışına çıkarsan harcanabilirsin."

Tana'yı zaten bir country idolü olarak görüyordum ama şimdi biraz kızlara vurulduğumu söylemeliyim. Hiçbir şeyi şekerle kaplamıyor ve bu, bir şey söyleyip tamamen farklı bir şey kasteden insanların dünyasında ferahlatıcı.

"Kim harcanabilir?"

Mick Vines içeri girdiğinde derin bir ses havuz odasında yankılanıyor. Yaşayan bir country efsanesi olan adam, şezlonglarımızın arasındaki masanın üzerinde duran boş şişelerden birini alıyor. "Ve lanet olsun, Tana. Yarım saattir seni arıyordum."

"Gemma nerede olduğumu biliyordu." Gemma'nın Tana ve Mick'in yatılı dadısı olduğunu öğrendim.

Mick şişeyi yere bırakırken Tana doğruldu ve eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"İşte. Ben de bunu arıyordum. Birazcık şekerim."

Tana elini Mick'in ensesine dolayıp onu bir öpücük daha için kendine çekerken başımı başka yöne çeviriyorum, bu seferki o kadar masum değil. Onların mahrem anına izinsiz girmemi umursamıyor gibi görünüyor. Ve bu an, bu karmaşanın içinde sıkışıp kalmamış olmayı daha da çok dilememe neden oluyor.

Onların sahip olduğu şeyi aradığımdan değil - çünkü gerçekten aramıyorum. Beş ya da on yıl boyunca bu tür bir sonsuza dek mutluluk aramıyorum. Bunun için çok gencim ve odak noktam kariyerim, tam da on yaşından beri kurduğunuz hayale ulaşmanın kıyısında durduğunuzda olması gereken yer.

Ama o sınırdan bile, ben hala sadece ipleri şirketin elinde olan bir kuklayım. Altı ay oldu ve şimdiden onların istediği yöne çekilmekten bıktım usandım. Bu bağları kesip kendime gelebilseydim neler başarabilirdim? Ancak bu bağları kesmek, halihazırda başardıklarımın feragat etmek anlamına gelir ve bu bir seçenek değil.

Mick tekrar ayağa kalktı ve beni ilk kez fark etti. "Misafirimiz kim, bebeğim?"

Beni tanımaması, Tana'nın bağlantıyı kurmasından çok daha az sürpriz oldu. Dürüst olmak gerekirse, bu sektörde hâlâ bir hiçim. Önemli biri olmak için var gücümle çalışıyorum ve hayranlarım var ama Mick Vines'in seviyesindeki biri için her zaman önemsiz biri olacağım.

Gülümsedim ve elimi uzattım. "Holly Wix."

Uzattığım elimi sıkarken gözleri kısıldı. "Adını duydum. Adını neden duydum?"

Onda en ufak bir tanıma belirtisi olması bile beni hayrete düşürüyor. Midem büyük dalgalar halinde dönüyor ve Tana araya girerek beni dudaklarımdan dökülmek üzere olan açıklamayı beceriksizce yapmaktan kurtarıyor.

"Dedikodu gazetesinin ön sayfasında kendini görmenin ne kadar berbat bir şey olduğunu konuşurken Holly'yi kasada yakaladım."

Mick'in bakışları bilgiyle aydınlanmadan önce daha da daralıyor. "Wix. Sen JC Hughes'un bugünlerde koluna taktığı genç ve seksi şeysin."

Bu tanım karşısında irkildim, çünkü böyle tanınmak istemiyordum. *Ama şeytanla anlaşma imzalayınca böyle oluyor işte.*

Tana oturduğu yerden onun kalçasını tokatlıyor. "Ve Boone Thrasher ile turneye çıkıyor çünkü Carrie ve Miranda'dan bu yana sahneye çıkan en ateşli yeni yetenek."

Onun bu kararlı açıklaması beni şaşkına çeviriyor ve karnımdaki gergin dalgalar gururla parlıyor.

Mick, siyah deri çizmelerinin topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Henüz şarkı söylediğini duymadım ama resmini gördüğüme eminim."

Yüzümü buruşturdum, gururum söndü.

"Sorun da bu zaten. Plak şirketi onu köşeye sıkıştırdı ve JC durumunu bir zorunluluk haline getirdiler. Bundan kurtulamaz," diye açıklıyor Tana.

Mick beni inceliyor. "Kiminle birliktesin kızım?"

"Homegrown. *Country Dreams*'i kazandığımda benimle sözleşme imzaladılar."

"Ah." Mick iki kez başını salladı. "Şimdi adını ilk nerede duyduğumu biliyorum. Ve muhtemelen kazandıktan sonra 'milyon dolarlık kayıt sözleşmeni' almak için bir şeytan pazarlığı imzaladın."

Bu bir soru bile değil. Mick oyunun nasıl oynandığını biliyor.

"Ya bu olacaktı ya da Kentucky, BFE'de bir bowling salonunda çalışmaya devam edecek ve asla şansımı denemeyecektim. En azından bu beni Nashville'e götürdü."

Elini kaldırır. "Savunmaya geçmenize gerek yok. Yargılamıyorum. Hepimiz buraya gelmek için gereken yolu seçeriz ama bu, sonuçlarına katlanmak anlamına gelir. Bu JC saçmalığına daha ne kadar katlanacaksın? Sanırım imajını parlatmak ve iyi bir basın oluşturmak için onun koluna girip gülümsemek zorundasın. Ayrıca, hepimiz onun birkaç yıldan uzun bir süredir kumarhane emekliliğinin eşliğinde olduğunu biliyoruz."

Vay be. Mick gerçekten de oyunun nasıl oynandığını biliyor. Sanırım tüm tuzakları öğrenmeden Nashville'de onun kadar uzun süre kalamazsınız.

"Altı ay," diye öneriyor Tana. "Ve bu menajerlerimizin bizi bağladığı zamanki gibi değil. JC, Holly'nin kariyerine zarar verip vermemeyi umursuyor gibi görünmüyor."

Başımı çevirip Tana'ya bakıyorum. "Bunu bilmiyordum. . ." Mick'e dönüp bakıyorum. "Gerçekten mi? İlişkiniz bir reklam gösterisi olarak mı başladı?"

Tana gülüyor. "Tabii ki öyle oldu. Yoksa neden böyle bir erkek fahişesiyle ilişkiye gireyim ki? Biraz sokak itibarına ihtiyacım vardı ve o da memeli her şeyle yattığı için basında yanlış bir şekilde yer alıyordu."

"Tanrım, bebeğim. Bu çok eski bir tarih ve biz bunu bir sebepten dolayı gizli tuttuk."

Tana, "Ben sadece bazen her şeyin yolunda gittiğini söylüyorum," diyor.

Mick başını sallıyor. "Bu konuşmanın amacına geri dönelim." Bakışlarını bana dikerek devam ediyor. "Altı ay içinde JC

bu saçmalığı sürdürür. Şu anda senden yana sempati var, ama yatmaya ve kabullenmeye devam edersen, aptal gibi görüneceksin."

Tana onun kalçasına bir tokat daha atıyor. "Yardımcı olmuyor."

Kocası uzanıp onun elini tutuyor. "Kes şunu kadın, yoksa bu gece kışına daha sert şaplak atarım."

Tana'nın yüzü kıpkırmızı oluyor ve ben de tam olarak neden bahsettiklerini anlamaya çalışmadan bu yorumun peşini bırakmaya karar veriyorum.

Mick onun elini bırakıyor ve şarap şişelerinin arasına sıkıştırılmış dergiyi alıyor. "Aldatan sikin olduğu dergi bu mu?"

Tana başını sallayarak dergiyi Mick'in elinden alır. "Hayır, beni taşralı bir yıldız adayı için terk etmeye karar verirsen evleneceğim seksi milyarder sikli dergi bu."

Kapağına bir göz attım. *Forbes*'un bir nüshası ve kapakta aptalca yakışıklı, siyah saçlı bir adam var.

Başlıkta şöyle yazıyor: CREIGHTON KARAS REKABETİ EZİP GEÇTİ.

"Sen neden bahsediyorsun, kadın? Başka bir kadına bakarsam beni arkaya gömersin," diye homurdanıyor Mick.

Tana'nın lirik kahkahası duvarlarda yankılanıyor. "Aynen öyle ve bunu sakın unutma."

Daha yakından bakmak için dergiyi elinden kaptım. "Vay canına, kızım. Sakin ol."

Şarabın etkisiyle içgüdülerim köreliyor, aksi takdirde onun country müzik kraliyet ailesine ait huzurunda eğilip kalkmaya devam edecektim.

"Şışt. Ona bakmam lazım." Bunu yapmak için neden sessizliğe ihtiyacım olduğundan emin değilim, ama görünüşe göre içtiğim büyük şişe şarap ihtiyacım olduğunu söylüyor.

Adam muhteşem ama ukala ve kibirli görünüyor. Dergiyi çevirip açıyorum ve başka bir resmini bulana kadar sayfalarını karıştırıyorum.

Kazanıyorum çünkü kaybetmek bir seçenek değil.

-Creighton Karas

Beynimden geçen tek düşünce, o kazanırken onun ödülü olmayı ne kadar çok istediğim olduğunda gerçekten sarhoş olduğumu anlıyorum. *Bu da nereden çıktı şimdi?* Sanki ben böyle bir adamla ne yapacağımı biliyormuşum gibi. Benim ligimin o kadar dışında ki, komik bile değil.

Mick ve Tana'ya bakıyorum, bir kez daha dudaklar ve uzuvlar arasında kilitlenmişler.

Ve ... bu benim gitmem için bir işaret.

Dergiyi tokatlayarak kapatıyorum ve titrek bacaklarımın üzerinde yükseliyorum. "Gitsem iyi olacak."

Tana Mick'ten uzaklaşıyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Tatlım, hiçbir yere gitmiyorsun. Ben gidip bir misafir odası hazırlayayım. Seni sarhoş ettiğimden beri en azından bunu yapabilirim."

"Gerek yok. Eve gitmeliyim. Suya ihtiyacı olan bir çiçeğim var. Ya da başka bir şey."

Gözlerimi kısıyorum çünkü çiçeğimin ölü mü yoksa canlı mı olduğunu hatırlayamıyorum. Hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır sulamamıştım. Görünüşe göre canlı ya da ölü olabilecek bitkiler hakkında çok fazla düşünüyorum ve dengeme konsantre olamıyorum çünkü öne doğru devrildim.

Mick uzattığı avucuyla beni yakalıyor. "Hadi tatlım. Seni bu gece yatırıyoruz. Farklı bir şey duymayacaksın."

Beni döndürüyor ve geniş malikâneye açılan kapıya doğru yürütüyor. "Ayrıca, birilerinin seni kanatlarının altına alması gerekiyor gibi görünüyor, böylece bu orospu endüstrisi tarafından çiğnenip tükürülmezsın. Karım eve başıboş hayvan getirecek biri değildir, o yüzden sende biraz korunmaya ihtiyaç duyan bir şeyler görmüş olmalı. Buna sahip olduğundan emin olacağız."

Gözlerim yanıyor ve beklenmedik gözyaşlarımı geri kırıyorum. Altı aydır bu şehirdeyim, aslında arkadaşsızım ve görünüşe göre bir gecede, tanışma şansım olacağını hiç düşünmediğim iki kişi tarafından evlat edinildim.

"İyi geceler Holly. Sabah görüşürüz tatlım," diye sesleniyor Tana arkamdan.

Sahnede durduğum o keyifli anların dışında, aylardır ilk kez yüzümde gerçek bir gülümseme var ve kendimi bir yere ait hissediyorum.

Ama uzun sürmüyor.

[Kirli Milyarder'i](#) okumaya devam etmek için buraya dokunun.

Ayrıca Meghan March

BENEATH Serisi

Beneath This Mask
Beneath Beneath This
Ink Beneath These
Chains These Scars

FLASH BANG Serisi

Flash Bang Sert
Şarj Cihazı

KİRLİ MİLYARDER Üçlemesi

Kirli Milyarder
Kirli Zevkler
Kirli Birliktelik

connect

Sizden haber almak isterim. Benimle iletişime geçin:

Web sitesi: www.meghanmarch.com

[Facebook](#) | [Twitter](#) | [Instagram](#)

about the author

Meghan March'ın kamuflajlı yüz boyası sürdüğü ve mükemmel bir manikür yaparken çamurla kaplı botlarla ormanda dolaştığı biliniyor. Aynı zamanda düşüncesiz, kolayca eğlenebilen ve müstehcen şeyler okumayı ve yazmayı sevdiği konusunda kesinlikle özür dilemeyen biri.

Geçmiş yaşamları arasında otomobil parçaları satmak, iç çamaşırı satmak, özel mücevherler yapmak ve şirket hukuku uygulamak yer alıyor. Edepsiz konuşan alfa erkekler ve onları dize getiren güçlü, arsız kadınlar hakkında kitaplar yazmak, şimdiye kadar sahip olduğu en muhteşem iş.

Okurlarından meghanmarchbooks@gmail.com .adresinden haber almayı çok seviyor

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

